

<C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\King W. - Warhammer 40000 1 - Hvězdny vlk.pdb>

PDB Name: W40K-King-1-Hvezdny vlk.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.2.2007
Modification Date: 4.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

William King

HVĚZDNÝ VLK
(SPACE WOLF)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Game Workshop Ltd.

Games Workshop, loga Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.

Copyright © 1999 Games Workshop Limited

All rights reserved

Translation © 2002 Games Workshop Limited,

přeložila Petr Velan

Cover illustration by Wayne England

ISBN 80 - 7332 - 009 - 6

PROLOG

ÚTOK NA HESPERIDU

Všude kolem hořely budovy. Ragnar procházel vírem bitvy a vykřikoval rozkazy na své muže. „Bratře Hrolfe - chci dvě rakety tamhle do toho postavení před námi, okamžitě! Zbytek se zformuje a připraví se vtrhnout dovnitř, hned jak dveře vyletí do vzduchu.“ Ze sluchátka komunikační sítě se ozvalo potvrzení rozkazu. Přeběhl ode dveří, kde se ukrýval, k obrovské hromadě sesutého zdiva o nějakých dvacet metrů blíže k cíli. Nepřátelská laserová děla tavila beton za jeho patami, ale i přes svůj těžký pancíř se pohyboval příliš rychle na to, aby ho kacíři zaměřili. Ukryl se za suť a čekal na ten správný okamžik.

Dunění těžkého dělostřelectva naplnilo vzduch. Odněkud z dálky slyšel výt motory Hromových jestřábů a opakované rázové vlny, jak stroje při sestupu ze suborbitálních drah snižovaly rychlost. Přímě před jeho očima jasné žluté kondenzační pruhy provrtaly olověná mračna a v jeho zorném poli se objevily bitevníky. Raketové střely se oddělovaly zpod jejich křídel a hnaly se směrem k zemi, aby zničily kacířská postavení. Zkontroloval si zbraně s precizností získanou za století nasbíranými zkušenostmi, zhluboka se nadechl, pronesl modlitbu k Císaři a čekal.

Uvědomoval si vše. Tep jeho primárního srdce byl pravidelný. Jeho tělo už hojilo menší tržné rány a pohmožděniny, které mu způsobil šrapnel. Cítil zacelující se lehkou oděrku na obličeji. Jeho smysly, mnohem ostřejší než ty lidské, jimiž disponoval kdysi, zajišťovaly stálý tok informací o bojišti kolem. Nedaleko cítil přítomnost svých bratrů v boji, spojení tvrzeného keramitu, oleje, masa Fenrisanů a drobných detailů, jež prozrazovaly, že nejsou tak docela lidé. A víc než to. Cítil i jemné pachové stopy zloby, bolesti a dobře ovládaného strachu.

Zkontroloval si pancíř, aby se ujistil, že nebyla narušena jeho celistvost. Tam, kde se šrapnel odrazil od tvrzeného keramitu, zůstaly menší šrámy. Na dvou místech našel seškvařený nátěr - svědectví letmého polibku laserové pušky. Na jednom místě měl na ramenním chrániči jasný řez - to jak se střela z paprskometu provrtala skrz zvednutý rám. Nic vážného. Dva servomotory, které poháněly mohutný bojový oblek, momentálně běžely na sedmdesát pět procent výkonu, přičemž kvůli úspoře energie nechávaly většinu systému v nečinnosti. Senzory zabudované v obleku ho informovaly o slabých stopách spadu, nečistot a zbytcích neurotoxinů, které kacíři použili při svém překvapivém útoku proti silám loajalistů na začátku vzpoury.

Nic, s čím by si člověk musel dělat starosti, chvála Russovi. Schopnost jeho těla odbourat jedy byla pro tak malé množství víc než dostatečná. Poznal už jedy dost silné na to, aby mu způsobily bolení hlavy, svalové křeče a závratě, zatímco si jeho tělo zvykalo na jejich přítomnost. Ovšem tyto byly takovým účinkům na hony vzdálené. Vzato kolem a kolem, nevypadalo to nijak zle. Vlastně pokud by měl být upřímný, docela se mu to líbilo. Po měsíci meditací ve své cele tam v Tesáku a týdnu mačkání se na palubě jednoho z imperiálních křižníků cestou k této nepříteli významné válce si vychutnával akci. Nebylo na tom nic divného: pro válku byl zrozen a vycvičen. Celý jeho život byl přípravou na tento okamžik. Koneckonců, byl členem Imperiální hvězdné pěchoty kapituly Hvězdných vlků. Co víc si mohl od života přát než válku? Měl nabitý paprskomet v ruce a před sebou císařova nepřítele. V jeho životě nebylo větší radosti než plnění svých povinností a zabíjení těch politováníhodných kacířů.

Zeď za jeho zády se otřásla. Kusy zdiva se mu odrazily od pancíře. Někdo zasáhl jeho kryt něčím silným, snad raketou nebo těžkou paprskovou střelou. Ne že by na tom záleželo. Z dlouholeté zkušenosti věděl, že železobeton to snese. Sledoval výstup chronometru promítaný na jeho zorné pole. Od té doby, co dal rozkaz bratru Hrolfovi, uběhla minuta a čtyři sekundy. Odhadoval, že Hrolfovi bude trvat dvě minuty, než se dostane na pozici, a dalších deset sekund než zaměří. Bylo to víc než dost na to, aby se zbytek jeho sil dostal na určená postavení, a za tu dobu se kacířům nemohlo podařit odstřelit jeho úkryt, pokud by nenasadili mnohem mocnější zbraně než ty, co používali dosud.

To byla myšlenka, která podle všeho proběhla hlavou i nepřátelskému veliteli. Ragnar uslyšel blížící se skřípění gigantických pásů. Věděl, že musí patřit nepřátelskému vozidlu. Imperiální síly teprve začaly s vyloďováním; Hvězdní vlci tvořili předvoj. Bylo příliš brzy na to, aby už vyložili říšské tanky. Závěr byl

prostý - ať už se přibližovalo cokoliv, nebylo to přátelské. Zpráva na komunikační lince to brzy potvrdila.

+Jednotka Ragnar. Nepřátelský tank typ Predator se přibližuje k vaší pozici. Chcete podporu?

Přepínám.+

Ragnar se zamyslel. Momentálně byla vzdušná podpora Hromových jestřábů potřebnější jinde, ke krytí oddílů v kritické fázi vylodování pod nepřátelskou palbou. Nechtěl ji odvádět od svých bratrů v boji.

Určitě ne kvůli jednomu nepřátelskému tanku.

+Tady Ragnar. Negativní. Zvládneme toho Predatora sami. Přepínám.+

+Zpráva přijata, rozumím. Císař vás opatruj. Konec.+

Ragnar zvažoval své možnosti. Slyšel tank, který se stále blížil, cítil štiplavý dým výfukových plynů. Jak se tank pohyboval, drtil pod svými pásy beton. Mohl požádat bratra Hrolfa o vyhození tanku do vzduchu těžkou zbraní, ale to by znamenalo ukončení útoku na bunkr, zatímco by se Hrolf přemísťoval na novou pozici, a Ragnar pochyboval, že je to nutné. Dokáže se s tankem vypořádat sám. Zkontroloval si výbavu na opasku. Vše bylo na místě. Ampulky s léčivý, zásobníky s granáty, záplaty. Klepl do zásobníku a do ruky mu vypadl tříštivý granát. Ten bude stačit. Vyhlédl z úkrytu a spatřil dlouhý čumák hlavně Predatoru vynořující se zpoza rohu. O chvíli později se ukázal celý tank. Bylo to standardní provedení říšského tanku, až na to, že místo elegantních znaků Imperiálních sjednocených planetárních armád byl spěšně přestříkán krvavě červenou barvou, s hrubým osmiramenným žlutým znakem Chaosu na boku. Ragnar při pohledu na nenáviděný symbol obnažil v úšklebku zuby a zavřel. Byl to znak uctívačů démonů, kteří přísahali zkázu všemu, za co Ragnar bojoval po celý svůj život, a již při pouhém pohledu na jejich symbol v něm vyvěřela na povrch zvířecí divokost, jež byla podstatnou součástí jeho povahy Hvězdného vlka.

Vstal a zkušeným okem změřil vzdálenost mezi sebou a tankem. Odhadoval ji nanejvýš na sto kroků. Vzdálenost se rychle zmenšovala, jak se tank s rachotem blížil. Spatřil, že střelecké věže se už otáčejí, aby ho zaměřily. Jeho pozice byla odhalena. Bylo jen dobře, že se ji stejně rozhodl opustit.

Dva servomotory jeho brnění zaskučely, jak se hnál přes otevřený prostor k tanku. Začali po něm pálit laserem, ale střelci byli, tak jak předpokládal, příliš překvapeni jeho náhlým útokem na tank, než aby ho dostatečně přesně zaměřili. Nejspíš nemohli uvěřit svým očím. Naváděná střela rozrazila vzduch nad jeho hlavou, zaměřená na místo za ním. Střelci se ani příliš nesnažili. Počítali s tím, že ho stejně za chvíli přejedou a rozmačkají na kaši. Ragnar měl v úmyslu je rychle vyvést z omylu. Ti v tanku zaplatí za podcenění jednoho ze synů Lemana Russe.

Běžel přímo k tanku, který se před ním rychle zvětšoval. Přestože často vedle těchto strojů pochodoval nebo se na nich vezl, když se se svými bratry v boji přemísťoval do bitvy, byl překvapen, jak obrovský mu tank připadá nyní. Usmál se. Je to vždy jiné, když musíte proti některému z nich bojovat. Mezera mezi ním a tankem se rychle zmenšovala. Vzduch se chvěl vibracemi motorů. Zápach výfukových plynů se pro jeho chřípí stal téměř nesnesitelným. Záblesky laseru se pomalu blížily k jeho botám.

Na poslední chvíli uskočil doprava, čímž dostal Predator mezi sebe a nepřátelský bunkr. Natáhl se a hodil první tříštivý granát mezi pásy a kola. Při odjištění nálože nastavil pojistku na tři sekundy. Spousta času na ještě jednu nálož.

Když obě vybuchly, celé úseky pásu vyletěly do vzduchu a kola se začala zadírat, jak vypadl pohon. Obrovský kus pásu švihl vzduchem a skoro Ragnara zasáhl. Jen díky bleskovým reflexům zesíleným nadlidskou posedlostí bitvou se včas stačil přikrčit. Opravdu na poslední chvíli, protože podle jeho odhadu energie roztrhaných segmentů pásu byla dostačující na to, aby mu urazily hlavu.

Predator, zbavený pohonu jednoho z pásů, se začal pomalu otáčet na místě. Pásy na druhé straně ještě fungovaly a tlačily jej dopředu, ovšem tank už nikam nepojede, leda v kruhu. To Ragnara potěšilo. Jelikož se však střelecká věž pomalu začala otáčet směrem k jeho jednotce, byl čas přikrčit k další části plánu.

Ragnar se dlouhým skokem přenesl na bok Predatoru, právě nad kryt pásů. Přes lehkost, s níž dopadl, keramitové boty zazvonily o trup a on se rozběhl vpřed, děkuje Russovi, že si nikdo v tanku pravděpodobně ještě neuvědomil, o co jde. Zevnitř slyšel tlumený řev rozkazů a zmatené výkřiky, takže předpokládal, že se nemýlí. Dobrá. Ani nebudou vědět, co je zasáhl. Rozběhl se k střelecké věži a zjistil, že poklop je zavřený. Škoda, pomyslel si Ragnar, ale koneckonců to nebylo nic, s čím by nepočítal. Žádný velitel tanku by nebyl tak hloupý, aby se v přímém pouličním boji projížděl jen tak s

otevřeným poklopem. Stejně od nich byla hloupost vyrazit tak daleko dopředu bez podpory přechoty. V přítomnosti ozbrojených válečníků by pro něho bylo daleko těžší provést svůj plán. Odhadoval, že tank přispěchal na zoufalé volání o pomoc z bunkru. Dobrá, postará se, aby kacíři za svou chybu zaplatili.

Sklonil se, uchopil kliku na vrcholu věže oběma rukama a trhl. Napnul všechny síly svých svalů a táhl. Nic se nestalo. Pouštěl do servomotorů svého pancíře více a více energie, dokud se jeho svalová vlákna málem nepřetížila a vizuální výstup promítaný do jeho zorného pole nebyl rudý. Zpočátku velice pomalu, se strašným skřípotem, se poklop začal vytrhávat z čepů. Keramit se pod strašlivou silou Hvězdného vlka prohnul a pak povolil. Ragnar se málem převážil, jak se poklop uvolnil.

Z tanku se vyvalil hnilobný puch a Ragnar poznal pach mutace. Tito kacíři zaplatili vysokou cenu za přísahu oddanosti svým temným pánům. Odhodil poklop a vytáhl z opaskového zásobníku granát.

Nahlédl dovnitř. Letný pohled mu ukázal ohavně změněné tváře mutantů, které na něho překvapeně hleděly. Jedna byla poseta zrudnými červenými boláky, z nichž pučely oči. Další tála a roztékala se jako by byla z vosku. Nesly znamení zla, zevnějšky bojovníků byly změněny k obrazu vnitřní zkaženosti silami, které uctívali.

Jeden z mutantů sáhl po pouzdru s pistolí. Z výrazu slepé paniky v jeho obličeji Ragnar poznal, že si spočítal, co bude následovat. A nemýlil se. Ragnar hodil granát do díry po poklopu a odskočil. Přitom vytáhl další granát a s neomylnou přesností jej hodil do průlezu na vrcholu věže. Bylo možné, že mutantí jeden granát najdou a vyhodí ven. Věděl však, že nikdy nebudou schopni zbavit se obou.

Tank měl pořád mezi sebou a bunkrem. Vytáhl zbraně. Na boku Predatora se zpola otevřel poklop. Někdo z posádky si uvědomil, co se děje, a pokusil se vyskočit. Ragnar poklop kopnutím zabouchl a odskočil ve chvíli, kdy tankem oťrásly dvě obrovské exploze. Z vrcholu věže vytryskla fontána krve a masa. Ragnar se rychle běžel schovat - věděl, že pohonné systémy tanku mohou každým okamžikem vybuchnout.

Obránci bunkru byli naštěstí zdeptáni záhubou svého podpůrného vozidla, takže měl čas vrátit se do úkrytu v sutí, ve kterém se krčil už předtím. Stihl to přesně v okamžiku, kdy zkázonosný výbuch roztrhal vozidlo na kusy. Síla explodujícího hnacího agregátu vyrvala z tanku obrovské pokroucené kusy pancíře. Z trosek se k obloze zvedl oblak mastného černého kouře.

V tomtéž okamžiku zaduněla Ragnarovi v uších další exploze. Poznal, že bratr Hrolf zasáhl raketou vstup do bunkru. Ragnar vyskočil a s uspokojením zaznamenal, že plastocelový vchod byl silou výbuchu úplně vyvrácen z pantů a z obou stran už obsazují pozice křídla jednotky Hvězdných vlků. Ještě zahlédl bratra Snaggu, jak se vrhá k zemi, a zároveň už se plížil po břiše pod střílnou bunkru, aby v příští chvíli vhodil dovnitř hrst mikrogranátů. Odměnou mu byly výbuchy a bolestivé výkřiky. O několik sekund později vstoupili Hvězdní vlci do bunkru. Zaznělo několik výstřelů, jak doráželi ty, co přežili.

Ragnar se usmál a odhalil tak dva vlčí tesáky. V jeho žlutých psích očích se objevil záblesk triumfu. Další vítězství bylo jejich. V tom okamžiku zachytil tlumený záblesk slunce na skle někde vpravo. Instinkt ho nutil vrhnout se na zem, ale už bylo pozdě. Přestože se vymrštil do vzduchu, ostřelovačova raketová paprsková střela, schopná prorazit pancíř, se k němu blížila příliš rychle, než aby se jí dalo vyhnout. Tím skokem se jen částečně dostal z její dráhy. Střela, namířená přímo na jeho srdce, vybuchla místo toho v jeho hrudi. Bolest explodovala v celém jeho těle. Poslové agónie se řítily nervovými zakončeními. Propadl se do jámy utrpení plné roztavené lávy.

„Netrap se, bratře Ragnare, máme tě,“ uslyšel hlas zaznívající k němu z velké dálky.

Ragnar přemýšlel, uvažoval, jestli nepřišli příliš pozdě. Hlas zněl jakoby z ústí hluboké studny. Zdálo se mu, že padá dolů, do studeného pekla svých předků, kde ho uvítá celá jeho rodina, přátelé i všichni nepřátelé, které tam sám poslal. Zvláštní, pomyslel si, umírat tak daleko od domova, tak dlouho poté, co svoji smrt očekával. Na těch podivných pocitech bylo něco uklidňujícího. Věděl, co ho čeká. Musel to vědět. Koneckonců, už jednou zemřel.

Ledová průzračnost objala jeho ducha. Jeho paměť odplula. Jeho duše cestovala staletími zpět. Vzpomínající.

JEDNA

MOŘE DRAKŮ

„Všichni tady chcípnem!“ vykřikl Yorvik Harpunář a divoce se rozhlédl kolem sebe, oči rozšířené hrůzou. Blesky páraly oblohu Fenrisu, osvětlující mužův zmučený obličej. Čirá hrůza dala jeho hlasu sílu překřičet i řev větru a vlnobití. Prudký déšť mu stékal po tváři a vypadal jako proud slz.

„Ztichni,“ zařval Ragnar a uhodil vystrašeného muže do tváře. Yorvik, šokovaný tím, že byl uhozen mladíkem, kterému ještě neoschlo mléko na bradě, sáhl po seceře; na svůj strach okamžitě zapomněl. Ragnar zavrtěl hlavou a upřel na staršího muže pohled svých studených šedých očí. Yorvik se zarazil, jako by si uvědomil, kde je a co dělá. Stáli proti sobě na očích všem válečníkům na přídi lodi. Útok na kapitánova syna by mu v očích posádky ani bohů na cti nepřidal. Do Yorvikovy tváře se vhrnul příval studu a Ragnar se odvrátil, aby muže dále neuváděl do rozpaků.

Ragnar potřásl hlavou, aby z očí dostal spleené prameny svých dlouhých černých vlasů. Jak napínal zrak proti bičujícímu větru a slané vodní tříšti, s Yorvikem mlčky souhlasil. Umřou, pokud se nestane zázrak. Vyjížděl na moře, sotva byl dost starý na to, aby se naučil chodit, a nikdy dřív je neviděl tak rozběsněného jako teď.

Po obloze se hnaly chmurné mraky. Byla tma jako v noci, přestože bylo poledne. Loď rozrazila další obrovskou vlnu a její příď zavalila vodní tříšť. Paluba z dračí kůže silou nárazů rezonovala jako obrovský buben. Ragnar na pohybující se palubě zápasil o rovnováhu. I přes démonický řev větru slyšel vrzání a skřípot žeber lodi. Je jen otázkou času, přemýšlel, kdy moře loď zahubí. Byl to jen závod o to, jestli síla vln Russovo kopí rozdrtí na tisíce kousků nebo z jeho kostry prostě strhne obšívku z dračí kůže a nechá je utonout.

Ragnar se otřásl a nebylo to jen chladem a nasáklým oblečením. Utonutí pro něho stejně jako pro jeho lid představovalo nejhorší ze všech možných smrtí. Znamenalo to padnout do spárů mořských démonů, kde by jeho duše byla navěky v otroctví. Neměl by žádnou šanci zasloužit si své místo mezi Vyvolenými. Neumřel by s kopím nebo sekerou v ruce. Nenalezl by slavnou smrt ani přímou cestu do Síně hrdinů v Horách bohů.

Ragnar se ohlédl zpět na vodou bičovanou palubu a viděl, že všichni ti drsní válečníci jsou vystrašení stejně jako on, i když to dobře skrývají. V jejich sinálních obličejích bylo vepsáno napětí, zračilo se jim v jejich modrých očích. Déšť ztmavil jejich světlé vlasy a dal jim politováníhodný vzhled utopených krys. Seděli schoulení na svých lavicích, zbytečná vesla připravená v rukou, pevné pláštěnky z dračí kůže přehozené přes ramena nebo vlající ve větru jako netopýří křídla. Každý muž měl na promočené palubě vedle sebe své zbraně, bezmocné proti nepříteli, který nyní ohrožoval jejich životy.

Vítr skučel, hladový jako velcí asaheimští vlci. Loď klesla za další obrovskou vlnu. Dračí zub na její přídi prorazil zpěněnou vodu jako kopí. Plachty se napínaly a pleskaly. Ragnar byl rád, že jsou ušité z dračích střívek; nic jiného by běsnění bouře nevydrželo. Před nimi se objevila další vodní hora. Nezdálo se, že loď dopad vody přežije.

Ragnar s pocitem marnosti vztekle klel. Vypadalo to, že jeho život skončí dříve, než stačil pořádně začít. Nedožije se ani uvedení mezi dospělé muže, které má podstoupit v příštím ročním období. Jeho hlas stěží zmužněl a teď byl odsouzen k záhubě na moři. Zaclonil si oči a zahleděl se do bouře, doufaje, že zahlédne loď svých druhů. Nikde je však neviděl. Většina už nejspíš šla ke dnu. Těla jeho soukmenovců se stanou potravou draků a krakenů, jejich duše budou otročit démonům.

Otočil se a zlobně pohlédl na cizince, který je do toho zavlekl. V tom, že pokud všichni zahynou, zahyne on s nimi, cítil částečné zadostiučinění. Tedy pokud to nebyl čaroděj nebo nějaký mořský démon, který byl v přestrojení poslán, aby vlákal lid Hromové pěsti do záhuby. Podle toho, jak starý muž stál na palubě zalité vodou, bez bázně a strachu, se to zdálo víc než pravděpodobné.

Na větrem ošlehaném starci bylo něco nadpřirozeného. Vypadal jako mocný válečník v nejlepších letech i přes vrásky, které věk vyryl do jeho čela, a přes jeho bílé vlasy držel rovnováhu lépe než mnozí o polovinu mladší moře-plavci. Ragnar věděl, že to je čaroděj. Kdo jiný než čaroděj by nosil přes ramena kožešiny z obrovského vlka a podivnou kovovou zbroj, kryjící celé tělo, tak odlišnou od kožených tunik mořského lidu? Kdo jiný než čaroděj by nosil všechny ty zvláštní amulety a ozdoby? Kdo jiný než

čaroděj by mohl jeho otci a lidu nabídnout tolik ingotů z drahocenného železa, aby je přiměl k sebevražedné plavbě Mořem draků v období bouří?

Ragnar uviděl, že cizinec na něco ukazuje. Je to čarodějův úskok, přemýšlel Ragnar, nebo se pokouší o nějaké kouzlo? Otočil se, aby viděl lépe, a hrůzou mu vyschlo v hrdle. Znovu se zablesklo a v krátkém okamžiku světla Ragnar spatřil obrovskou hlavu vynořující se z vln vedle lodi, skoro jako by ji cizinec přivolal. Nad nimi se objevily přízračné obrysy tlamy se zuby velkými jako dýky. Dlouhý krk se vlnil a skloněná hlava pátrala po kořisti. Byl to mořský drak, ne nějaké mládě, ale dospělá obluda, velká jako loď. Běsnění bouře ho vyhnalo ode dna.

Hrom promluvil hlasem zloby. Smrt udeřila sotva na paži daleko od Ragnara. Ucítíl závan její blízkosti, jak se obrovské drakovy čelisti zavřely za Yorvikem. Obrovské tesáky prošly tuhou kůží jeho brnění, jako by to byl papír. Kostí zapraskaly. Vytryskla krev. Ječící muž byl vyzvednut do vzduchu, divoce kolem sebe bil rukama, ze kterých mu vypadla harpuna. Ragnarovy rty se zkrivily v úšklebku. Vždycky věděl, že Yorvik je zbabělec a nyní se to potvrdilo. Najde své místo v chladném pekle Frostheimu. Drak skousl a polkl a kus Yorvikova těla zmizel v jeho hrdle. Zbytek dopadl na palubu vedle Ragnara. Přívál vody jej očistil od krve a obsahu střev.

Válečníci vstávali z lavic, vyzývavě zvedající své sekery a kopí. Ragnar si pomyslel, že ve svých srdcích jsou rádi. Byla tu rychlá, hrdinská smrt, boj s nestvůrou z hlubin. Mnohým se muselo zdát, že Russ vyslyšel jejich prosby a poslal jim draka, aby jim zajistil osud hrdinů.

Odporná hlava začala znovu klesat. Při pohledu na ni několik válečníků ztuhlo. Jako by byla poslána vyplevelit zbabělce, nestvůra je srážela, trhající je na kusy svými ostrými tesáky. Ostatní válečníci Hromové pěsti na ni zaútočili svými zbraněmi. Sekery se však jen neškodně odrážely od obrněných šupin. Několik kopí se sice dostalo hlouběji do masa, ale drak tomu věnoval pozornost asi jako píchnutí špendlíkem. Bolest ho pouze podněcovala k větší zuřivosti.

Obluda otevřela chřtán a strašlivě zařvala. Její křik přehlušil i dunění vln a ochromil válečníky. Zarazili se, jako by byli zmrazeni nějakým kouzlem. Ragnar viděl, že se nestvůra vynořila napůl z vody. V celé své velikosti se tyčila nad lodí. Stačilo pouze, aby se vrhla dopředu a pouhou vahou svého těla by loď rozlomila ve dvě. V Ragnarovi se něco zlomilo. Jeho zloba na bouři, na bohy, na tu obrovskou nestvůru a na jeho zbabělé spolubojovníky vytryskla na povrch. Sklonil se a uchopil harpunu, kterou Yorvik upustil. Bez přemýšlení, bez míření, ve strachu, že by ho hrůza z těch ohromných slintajících čelistí přimrazila k palubě, hodil harpunu přímo do oka stvůry. Byl to dobrý hod. Kopí s kostěným hrotem letělo přesně a zabořilo se do dračího oka až po ratiště.

Nestvůra se nad ním dál tyčila a řvala vztekem a bolestí. Ragnar si myslel, že ho chladné zlo jejího řevu připraví o sluch. Byl si jist, že zemře, že celá loď bude rozzuřenou bestií rozcupována na kousky. Najednou uslyšel ještě jeden zvuk, klokotavý rachot, ozývající se ze zádi. Pohlédl na cizince a poznal, že původcem toho zvuku je on.

Stařec od boku vytáhl nějakou podivnou železnou ikonu, podržel ji nad sebou a obrátil ji směrem k drakovi. Z konce amuletu s ohlušujícím rachotem vytryskl spalující proud ohně. Ragnar se ohlédl zpět k drakovi a spatřil velké rozevřené rány na jeho trupu - potvrzení moci cizincovy magie. Drak otevřel tlamu a zařval bolestí. Cizinec pozvedl svůj amulet výš. V patře dračí tlamy se objevila díra a vršek jeho hlavy explodoval. Nestvůra se skácela dozadu a zmizela ve vlnách.

Cizinec zvrátil hlavu a rozesmál se. Jeho rostoucí veselí přehlušilo i burácení bouře. Ragnara roztrásl pověřivý strach. Uviděl, že z cizincových úst vyčnívají dva velké tesáky. Nesl znamení Russovo! Kolovala v něm krev bohů. Byl to doopravdy čaroděj, možná i něco víc.

Ragnar se otočil a vrátil se ke kormidlu. Lehce udržoval rovnováhu i přesto, že se paluba houpala. Spršky vody mu stékaly po obličejí jako slzy. Když si olízl rty, chutnaly slaně. Jak procházel kolem cizince, převalila se přes loď obrovská vlna. Ucítíl tlak mnoha tun vody a nohy se mu podlomily. Síla vlny ho lehce zvedla a nesla jej přes palubu. V běsnění vln ztratil ponětí o tom, kde je. Věděl jen, že bude smeten z paluby a jeho osud se naplní.

Ragnar zavrčel zuřivostí a potlačovaným strachem. Copak přežil dračí útok jen proto, aby si ho vzali mořští démoni? Vtom se mu kolem zápěstí sevřely něčí prsty jako železná obruč. Ohromná síla bojovala s mořským živlem. Pak voda zmizela. Ragnar se v okamžiku zhroutil na palubu, zachráněn cizincem, jenž

porazil draka.

„Klid, chlapče," řekl čaroděj. „Není mým osudem zemřít zde. A myslím, že ani tvým." Obrátil se a zamířil na příď. Tam se zastavil a hleděl na moře jako nějaký dávný bůh. Naplněn bázní a pověřčivou úctou si Ragnar razil cestu k otci. V jeho očích spatřil porozumění.

„Viděl jsem to, můj synu," řekl jeho otec. Ragnar věděl, že další řeči by byly zbytečné.

Moře se utišilo, jako by se smrtí draka zlomilo nějaké zlé kouzlo. O několik hodin později už bylo klidné a pravidelné bubnování veslovoda byl jediný zvuk, který byl slyšet kromě jemného šplouchání vody o lodní trap. Cizinec stále stál na přídi, jako by sřežil loď proti mořským démonům. S očima zacloněnými rukou proti slunci pozoroval obzor a hledal něco, co mohl vidět jen on sám. Slunce nad jejich hlavami pražilo. Už to nebylo to malé mdlé zimní slunce. Teď to byla obrovská ohnivá koule, která oblohu zalávala zlatou září. Russovo oko bylo doširoka otevřené, pohlízející na svůj vyvolený lid odolávající útrapám dlouhého drsného fenriského léta. Pod jeho pohledem se vypařovaly zbytky vody na palubě.

Válečníci byli tiší. Přemohla je úzkost. Žádné klábosení ani veselí, nebo zpěv, obvyklý pro ty, co přežili takovou bouři, nebylo slyšet. Ragnarův otec nerozkázal narazit na oslavu sud s pivem. Na celou posádku padla tíseň blížká hrůze. Ragnar tomu dobře rozuměl. Viděli, jak cizinec usmrtil draka silou zaklínadla. Svou magií zničil jednu z hrůz hlubin, svým pohledem zklidnil bouři. Copak nebylo nic, co by nedokázal?

Naskýtají se otázky, pomyslel si Ragnar. Pokud je cizinec tak mocný, proč si potřeboval najmout loď? Platil drahocenným železem a sliboval dát víc, když úspěšně dorazí k cíli. Proč nepoužil magii? Měla jeho cesta nějaký další, skrytý, nekalý záměr?

Ragnar se to snažil pustit z hlavy. Třeba si ten čaroděj zneprátelil demony bouře a neuměl létat. Třeba jeho znalosti neměly moc nad takovými runami. Jak to Ragnar mohl vědět? O čarodějnictví neměl ani potuchy, ostatně jako všichni jeho známí, snad kromě starého skalda Hromové pěsti, Imogrima, a ten na cizince hleděl s uctívou bázní. Odmítl o něm vůbec mluvit, říkal jen, že ho mají poslouchat.

Ragnar pochyboval, že by jen aura pověřčivé bázně, která starce obklopovala jako plášť, donutila kohokoliv z jeho lidu podniknout tuto výpravu, pokud by to skald nedoporučil. Jejich cíli, ostrovu Pánů železa, se všechen mořský lid kromě doby obchodu -jara - zdaleka vyhýbal. Poslední jaro však skončilo před pěti sty dny, takže doba obchodu už dávno pominula. Kdo ví, jak teď tajemní kováři z ostrovů přijmou cizince? Většinou se ostatních stranili a sřežili své doly jako trol svůj poklad.

Kromě toho, pomyslel si Ragnar, pokud se cizinec dožadoval, aby ho sem vzali, i když za to musel zaplatit tak vysokou cenu, mohli by jej odmítnout? Ragnar pochyboval, že by se celá vesnice statečných válečníků Hromové pěsti udržela proti magii, kterou cizinec ovládal. Jejich zbraně by sotva pronikly jeho kovovým oděvem, zahalujícím celé tělo.

Na tom starém muži bylo cosi fascinujícího a Ragnar toužil si s ním znovu pohovořit. Cizinec jej zachránil a promluvil na něho, a to jistě něco znamená. A přesto se k tomu Ragnar nedokázal odhodlat. Představa, že by cizince oslovil, ho děsila víc, než dračí čelisti.

Přinutil se sebrat všechnu svou kuráž. Nebuď hlupák, řekl si. Ještě jsi mu ani nepoděkoval za to, že ti zachránil život. Ragnar vstal a zamířil na příď. Opatrně, jako by se plížil ke zvěři, se vydal za cizincem.

„Copak je, chlapče?" zeptal se ho muž, aniž by se otočil, dříve než se k němu Ragnar stačil dostat na deset kroků. Ragnar ztuhl leknutím. Další důkaz čarodějovy moci. Ragnar věděl, že se pohyboval tiše. Jeho kroky nemohlo být slyšet, dokázal chodit po palubě zcela neslyšně. Mezi svým lidem byl považován za velkého lovce. Přesto ho cizinec vycítil a poznal ho, aniž by otočil hlavu. Ragnar byl přesvědčen, že ten muž musí mít něco jako vnitřní zrak. „Na něco jsem se tě ptal, hochu," pokračoval cizinec a otočil se k Ragnarovi. V jeho hlase nebyla zloba, jen moc. Mluvil jako muž zvyklý kráčet vlastní cestou. I na způsobu jeho řeči bylo něco zvláštního. Mluvil pomalu a jeho přízvuk byl starobylý. Připomínal Ragnarovi styl, jakým mluvil skald, když přednášel eposy o Russovi a Otci veškerenstva. Zdálo se, jako by stařec vystoupil přímo z některé z těch ság. Bylo v něm něco z dávných hrdinů.

„Chtěl jsem ti poděkovat za život, jarle," promluvil Ragnar s největší úctou, které byl schopen. Všiml si, že na starcově obličeji je něco podivného. Byl podlouhlý a krutý, nos byl obrovský a jeho chřípí rozšířené. Jeho kůže a propadlé tváře mu dodávaly vlčího výrazu. A co znamenají ty tři hřeby zasazené v

jeho čele, přemítal Ragnar? A jak je tam připevnil? Kdyby si takovou věc udělal kdokoliv z jeho lidu, skončil by jistě se snětí a infekcí.

„Čas tvé smrti ještě nenastal," odpověděl čaroděj a pokračoval v pozorování obzoru. Jako by ten cizinec věděl, kdy to bude, pomyslel si Ragnar.

„Po čem pátráš?" zeptal se Ragnar překvapený svou vlastní nerozvážností. Cizinec byl chvíli zticha a Ragnar se ulekl, že se rozzlobí. Najednou čaroděj ukázal rukou. Ragnar si všiml, že jeho prst je potažen kovem, třpytícím se ve slunci. Podíval se naznačeným směrem a v úžasu vydechl.

Před nimi se nad horizont vypínaly vrcholky hor jako gigantická hradba z kopí probodávajících mraky. Stěny vrcholů byly bílé a něco jako led se třpytilo na jejich svazích i tam, kde je omývalo moře.

„Hradby bohů," řekl Ragnar a rukou si přes prsa načrtl znamení Russe.

„Vrcholy Asaheimu," zašeptal jemně stařec, usmál se a odhalil své velké tesáky. „Když jsem je prvně spatřil, byl jsem sotva tak starý jako ty, chlapče, a to bylo dobře před třemi sty lety."

Ragnar na něho hleděl s otevřenými ústy. Stařec právě neudělal nic menšího, než že připustil svou nadpřirozenost. Žádný muž na Fenrisu, dokonce ani nejstarší starci, nežili déle než třicet pět let.

„Jsem rád, že jsem na této cestě měl příležitost je znovu spařit," pokračoval cizinec hlasem, kterým staří muži z vesnice zpívali píseň smrti. Potřásl hlavou a vycenil své hrozné tesáky dolů na Ragnara. „Žvaním, jako bych už senilněl," dodal.

Ragnar na něj pouze beze slova pohlédl a otočil se zpět ke vzdáleným horám.

„Běž k otci a řekni mu, aby změnil kurz. Ať otočí na pravobok a drží se pobřeží. Tak se k cíli dostaneme rychleji."

Pronesl to jako proroctví a Ragnar mu věřil.

Další dva dny se plavili podél pobřeží Asaheimu. Dva dny klidného moře, studených větrů a klidu rušeného jen občasným tříštěním obrovských kusů ledu, padajících z hor a odplouvajících na širé moře.

Na sever od nich byl opravdu Asaheim, místo, kde se rodily ledovce, země, odkud připlouvaly obrovské hory ledu. Oblohu brázdili mocní mořští orli a čas od času muži zahlédli vodotrysky hejna velkých kosatek, které se vynořovaly z chladných, čistých vod. Míjeli ústí hlubokých fjordů, místa podivuhodné krásy, a občas zahlédli i kamenné vesnice ledovcového lidu, krčící se na svazích. V těch chvílích se opřeli do vesel, neboť lid z fjordů byl sveřepý a krutý. Říkalo se, že v některých z nich koluje krev trolů, šeptalo se, že své zajatce pojídají, místo aby z nich udělali otroky. Takový osud se zdál ještě horší než spáry mořských démonů.

Celou dobu, co pluli podél pobřeží, neopustil cizinec své místo na přídi. Ještě při západu slunce tam stál v umírajících paprscích Oka Russova. Při východu slunce, když vstávala denní hlídka, tam stále byl. Ragnar si promluvil s noční hlídkou a vůbec ho nepřekvapilo, když mu řekli, že celou noc nespál. Pokud ten cizinec cítil únavu, nijak to nedal najevo. Jeho oči byly stále čisté a jasné jako v den bitvy s drakem. Ragnar netušil, proč stále vyhlíží na moře, ale byl rád, že tomu tak je. Cítil, že dokud stojí na stráž, žádné zlo je nemůže ohrozit.

Zemi nechali za sebou a znovu se ocitli na volném moři. Počasí zůstávalo příznivé. Cizinec nasál vzduch a prohlásil, že až do cíle zůstane moře klidné. A to se poslušně podrobilo, jako by se bálo ho neuposlechnout.

Po dvou dnech na moři spatřili na obloze kouř a oheň, ozařující noční oblohu. Muži se vystrašeně modlili k Russovi, ale obávali se, že je nevyslyší. Věděli, že vplouvají na území zasvěcené ohnivým obrům a že na tomto místě mají Russ a Otec veškerenstva malou moc.

Jak se blížili k ostrovům, viděl Ragnar, že jsou v jednom ohni. Jejich vrcholky jasně planuly. Dolů z černých úbočí obrovitých hor stékala hustá oranžově zářící kaše, syčela, a kde se vlévala do moře, valila se z ní pára. Z burácení uvězněných obrů jim běhal mráz po zádech.

Ragnar se znovu vydal navštívit čaroděje. Uklidnil se, když viděl, že stařec nejeví známky strachu, naopak, spíše tichou radostí a jakýsi zármutek, jako muž, který se raduje z cesty a netěší se na její konec.

„Říká se, že na těch ostrovech jsou uvězněni Gorghe a Sla Nahesh," řekl Ragnar, opakuje slova, která

zaslechl kdysi o jarních trzích u skalda. I přes svůj strach byl vzrušený. Nikdy předtím se se svým otcem nevypravil na moře tak daleko. „Říká se, že když byl svět mladý, Russ je tam uvěznil.“

„To jsou jména zla, chlapče,“ odpověděl čaroděj. „Neměl bys je vyslovovat.“

„Proč?“ zeptal se najednou nebojácně Ragnar. Jeho zvědavost zvítězila nad bázní. Cizinec na něj pohlédl a usmál se. Nezdálo se, že by ho ta otázka urazila.

„Jsou to jména velkého zla, zrozeného miliony mil odtud, a miliony let v minulosti. Russ je neuvěznil. Nikdo to nemůže udělat. Ani císař, sám Otec veškerenstva v dobách své největší slávy.“

Ragnara stáří těch jmen nepřekvapilo. Koneckonců, Russ s nimi bojoval na úsvitu věků, předtím než svůj lid vypověděl z Asaheimu. Ovšem překvapilo ho, když slyšel, že se tak stalo miliony mil odtud. To byla vzdálenost, kterou si nedovedl představit.

„Myslel jsem, že to jsou děti Skrinneir, dračí bohyně, která si vzala temného boha Hora.“

„A to je další jméno, o kterém bys neměl mluvit, hochu. Nemáš ani tušení, jaký je jeho pravý význam.“

„A řekneš mi to?“

„Ne, chlapče, neřeknu. Pokud je tvým osudem, abys takové věci poznal, sám na to brzy přijdeš.“

„A jak se to stane?“

„Smrtí a znovuzrozením.“

„Je to způsob, jakým jsi nabyl své moudrosti?“ zeptal se Ragnar, otrávený cizincovou odpovědí a překvapený výsměšným tónem svého vlastního hlasu. K jeho překvapení se však cizinec málem rozesmál.

„Rozhodně máš odvalu, mládenče.“ Odvrátil se od Ragnara a zahleděl se na moře. Před nimi se tvořila temná oblaka a moře bylo zbarvené do černá. Na západě se otřásla hora a z jejího vrcholu vytryskl obrovský sloup ohně. „Ohnivá hora se dnes zlobí,“ řekl čaroděj, „a to je špatné znamení.“

DVĚ

CHRÁM ŽELEZA

„U Russe, už jsi někdy viděl něco takového?“ zeptal se Ulli hlasem naplněným bázní. Ragnar se na svého Vličího bratra podíval a potřásl hlavou. Byl nucen připustit, že ne.

Přístav byl obrovský a podivuhodný, velký zářez v černých útesech, spojující moře s rozlehlým jezerem a lemovaný černou pláží. Bylo tam dost místa na to, aby tam mohlo kotvit tisíc dračích lodí najednou, aniž by se mačkaly, a Ragnar věděl, že v době trhů tomu tak skutečně bylo. Lidé ze všech stran velkého oceánu se sem plavili, aby tu směnili své zboží za sekery, hroty na kopí a nejrůznější železné výrobky.

Ragnara ovšem neuchvátila přímo velikost přístavu. Byly to spíše budovy, které přístav obklopovaly. Nejmenší z nich byla dvakrát větší než Velký dům u nich doma — největší stavba, jakou Ragnar za celý svůj život viděl. Podivnější však bylo to, že domy byly vystavěny z kamene.

Kámen, zamyslel se Ragnar a otřásl se. Bylo to skoro nepochopitelné. Co když přijde jedno z velkých zemětřesení a zboří jej? Copak by lavina padajícího kamení každého uvnitř nerozmačkala na krvavou kaši? Ty obrovské sazemi zčernalé stavby byly smrtícími pastmi. Každý věděl, že je jedině rozumné stavět dům stejně jako dračí loď - z dračí kůže natažené na kostře z dračích kostí. Pro posvátné stavby by se dalo uvažovat o použití drahocenného dřeva, ačkoliv to by mohlo shořet, pokud by se při otřesech převrhla olejová lampa. Ragnar už takové věci viděl, stejně jako ostatní. Fenriské ostrovy byly neklidné a byly takové už předtím, než tam Russ zavedl svůj lid.

Stavět z kamene bylo šílenství, ovšem tito lidé to dělali. A nejen z kamene, pokládaného na kámen stejným způsobem, jak se stavějí kamenné ohrady. Ne, tyto budovy byly postaveny z obrovských kusů skály, přitesaných do přesných kvádrů a skládaných do vazby. Soudě podle vrstvy sazí, která je pokrývala, a zčernalého mechu na jejich zdech, byly ty budovy starobylé. Vypadaly staře, ošlehané počasiem jako většina starodávných runových kamenů ve velkém kruhu na vrcholu Hromové hory. A skald tvrdil, že ty tam jsou už od úsvitu věků.

A nebyla tu jen jedna obrovská stavba, byly jich stovky, některé velké jako hory. Ze střech jiných

domů vyčnívaly mohutné komíny, z nichž se valil černý dým a vylétaly obrovské zářivé jiskry.

„Zkrotili ohnivé živly," řekl Ulli. „Jsou to mocní mágové."

Vskutku to tak vypadá, pomyslel si Ragnar. Žádný z těch lidí se ohně očividně nebál. Musejí to opravdu být mocní mágové, když se nebojí otřesů země ani hrozby ohně. A jak asi postavili ty obrovské domy? Použili magii, aby dostali kameny na místo? Nebo donutili své zajaté demony, aby udělali všechnu práci? Moc a um, jež tu pracovaly, naháněly strach.

Přesto si Ragnar nebyl jist, zda by tady chtěl žít. Vzduch měl pachut' hniloby a ostře zaváněl nějakým chemickým puchem, který býval doma cítit u koželužen — jenže tady byl silnější a tisíckrát horší. Vzduchem poletovaly saze, které se jako černé vločky usazovaly na jejich šatech a ve vlasech. Voda vypadala divně, na některých místech byla černá a vazká, jinde zabarvená červeně nebo zeleně, jak do ní tryskal odpad z černých trubek, které se táhly celou cestu do přístavu.

„U Russových kostí," vydechl Ulli. „Podívej se na tohle!" Ragnar se podíval, kam Ulli ukazoval, a uviděl tu nejúžasnější věc. Byla to věž, celá postavená ze železa, jednoho z nejdrahocennějších kovů. Tyčila se z vody. Ragnar na ni pohlédl pozorněji a zjistil, že její konstrukce je zvláštní. Nebyla celistvá. Vypadalo to jako síť ze železných trámů, jako kostra, na které se staví dům. Až na to, že na ní chyběla vypnutá dračí kůže. Konstrukce byla přístupná vzduchu a žívlům a člověk mohl uvnitř zahlédnout složité soustrojí.

Byla tam ozubená kola a kovová ramena, která se zvedala nahoru a dolů v pravidelném rytmickém pohybu jako tlukot obrovského srdce. Z trubek na vrcholku věže bublala černá hmota, tekutá a slizká, a proudila dlouhým potrubím do sběrných kádí kolem základů. Malé postavy se pohybovaly sem a tam, stále přesouvaly kádě a vědru je vyprazdňovaly. Byla to nejpodivnější, nejpůsobivější a nejnepochopitelnější stavba, jakou kdy Ragnar viděl.

„Jak to, že se ti lidé nebojí otřesů," zeptal se Ragnar Ulliho, spíše jen aby dal průchod zvědavosti, než že by očekával odpověď.

„Protože nemusí, chlapče," odpověděl mu hlas čaroděje. „Tyto ostrovy jsou pokojné, po staletí byly a ještě mnoho let budou."

Ragnarova mysl strnula. Ta představa byla úžasná. Země, která se neustále netřásla a nechvěla jako uvázané zvíře. Místo, kde nehrozilo, že se země otevře a spolkně vás. Útočiště před nejhorším a přitom nejběžnějším nebezpečím, které ohrožovalo Russův lid. Copak mohou být obyvatelé těchto ostrovů skutečně tak pozeňnaní? Vzápětí následovala další myšlenka, přirozená pro každého z jeho válečnického lidu.

„A proč je místním lidem nikdo nesebere? Klany by zabíjely pro takové bezpečné místo. Jak to, že zdejší lid přežil tak dlouho, aniž by si ho někdo podrobil?"

„To uvidíš brzy, chlapče. Už brzy." Cizinec potřásl hlavou a zdálo se, že se snaží udržet na uzdě své veselí.

„Vyjevte své úmysly, cizinci, nebo se připravte na smrt." Ostrovanův hlas byl drsný a hrdelní a v každém jeho slově se skrývala hrozba. Byl zesílen kovovým rohem, který ostrovan držel v ruce a který zvuk jeho slov činil ještě jasnějším. Ragnar v údivu hleděl na lodě, které se k nim od ostrova blížily. Najednou se začal velmi bát. Opravdu to byla plavidla mocné magie. Lodě neměly plachty a byly postaveny z kovu. Jak to, že se nepotopily jako kámen? A co je pohánělo? Spoutání ohniví démoni? Možná proto se z komína na konci paluby valil dým. Taková věc se zdála být přímo urážkou mořských démonů, ale zřejmě to fungovalo. Možná s nimi uzavřeli nějakou smlouvu...

Než mohl Ragnarův otec odpovědět, čaroděj vyskočil na příď a natáhl ruku v pozdravném gestu. „To jsem já, Ranek Ledochodec. Přivezli mě sem na mou žádost. Chci mluvit se Železným pánem."

Jeho oznámení vyvolalo na palubě železné lodě pozdvižení. Dříve než mluvčí znovu pozvedl roh, několik postav se srotilo a začalo rozmlouvat. „Říká se, že Ranek je mrtev. Jsi nějaký mořský duch, který povstal z vod?"

Tato otázka vyvolala na palubě Russova kopí záchvěv hrůzy; Ragnar slyšel muže na lavicích, jak se nervózně vrtí. Nad vodou zaburácel čarodějův výbuch smíchu. „Vypadám snad jako duch? Mluvím snad jako duch? Bude moje bota cítit, kdyby byla od ducha, když tě za tvou nestydatost nakopnu do zadku?"

Z druhé lodi mu odpověděl smích. „Pojď tedy na břeh, Vlčí knězi a buď tu vítán. Přiveď své souputníky a budeme hodovat.“

Cizí loď provedla manévry, který se Ragnarovi zdál nadpřirozený. Bez obrácení změnila směr a začala se pohybovat zpět ke břehu, takže měla po celou dobu dračí loď v dohledu. Dunění bubnu veslovoda uvedlo Russovo kopí do pohybu a loď si začala razit cestu do přístaviště.

Ragnar následoval Vlčího kněze - pokud to byl jeho titul - ulicemi, aniž by věděl, proč to vlastně dělá. Byl však pevně rozhodnut jej doprovázet a klást otázky, neboť nevěděl, zda bude mít ještě někdy v životě takovou příležitost. Zbytek posádky se rozešel po přístavních krčmách nebo do ulic a Ragnar s čarodějem osaměl.

Kráčeli dlážděnými ulicemi, bludištěm začouzených domů a těsných uliček. Vzduch nečistě páchl kouřem a ostrými alchymistickými pachy. Lidé tu byli pro Ragnara cizí a noví a mluvili dialektem, kterému nerozuměl. Mnozí z nich vypadali malí, shrbení a podvyživení. Byli oděni v halenách a kalhotách v barvách jednotvárné šedi a hnědi a neměli u sebe žádné zbraně. Sbírali na ulicích odpadky nebo pospíchali kolem, nesouce různá břemena nebo vyřizující posílky. I zde, na těchto ostrovech bohatých na kov, tedy znali bídu.

Vládců ostrovů bylo mnohem méně a byli bohatší. Všichni byli oděni v kovové zbroji a všichni měli meče z oceli v pochvách z dračí kůže. Byli to vysocí muži, dobře urostlí, s tmavou kůží a hnědýma očima. Vlčímu knězi a Ragnarovi kynuli s chladnou zdvořilostí a oni jim stejně odpovídali.

„Proč mě následuješ, hochu?“ zeptal se Vlčí kněz po chvíli.

„Protože bych se tě rád na mnohé zeptal.“

Stařec potřásl hlavou, ale zároveň se usmál a odhalil tak svoje děsivé tesáky. „Chlapci ve tvém věku jsou vždycky samé otázky, co? Nu dobrá, tak sem s nimi.“

„Proč jsi sem přišel? Nebo vlastně, proč jsi nám zaplatil, abychom tě sem dovezli? Nemohl jsi místo toho použít magie?“

„Nevládnu žádnou magií, hochu. Ne v tom smyslu, jak si ty představuješ.“

„Ale tvůj talisman - způsob, jakým jsi zabil draka, to...“

„To nebyla magie. Ten ‚talisman‘, jak to nazýváš, byla zbraň jako sekera nebo kopí, jen trochu... komplikovanější.“

„Zbraň?“

„Zbraň.“

„Takže ty nejsi mág?“

„Russ chraň, ne. Znáám pár takových, které bys nazval mágy, chlapče, a neměnil bych s nimi místo ani za všechno železo tohoto ostrova.“

„Proč?“

„Nesou strašlivé břemeno.“

Ragnar se odmlčel. Bylo zřejmé, že stařec už víc neřekne. Ragnar si byl absolutně jist, že Ranekův železný talisman představuje silnou magii, ať si Vlčí kněz říká, co chce. Kráčeli dál ulicemi kolem krámů. Když Ragnar nahlédl dovnitř, viděl, že to jsou dílny plné výhní. Šero jejich vnitřních prostor rozjasňovala záře dorada rozžhaveného kovu. Slyšel zvonění kladiva o kovadlinu a věděl, že zde je místo, kde Železní páni vyrábějí svoje zboží.

„Neodpověděl jsi na mou první otázku,“ připomněl Ragnar, udivený vlastní troufalostí.

„Nejsem si jist, jestli ti mohu odpovědět způsobem, kterému bys porozuměl, nebo že se mi vůbec chce.“

„Proč ne?“

Dunivý smích se odrážel dolů uličkami. Ragnar uviděl, jak se za nimi všichni otáčejí, pak dělají znamení kladiva a odvracejí se pryč.

„Není lehké tě zastrašit, co, chlapče?“

„Ne.“

„Tak dobrá. Měl jsem posláni. Stala se nehoda. Moje loď byla zničena. Potřeboval jsem se dostat sem a kontaktovat svoje... bratry. Abych takovou dálku zdolal, potreboval jsem loď tvého otce a on za svou

pomoc bude odměněn."

„Jaké bylo tvé poslání?"

„To ti povědět nemohu," řekl Ranek tónem, který nepřipouštěl diskusi.

„Bylo to pro bohy?"

„Bylo to pro mé bohy."

„Nejsou snad všichni bohové stejní? Každý na ostrovech slouží Russovi a Otcí veškerenstva."

„Já také, ale jiným způsobem než ty."

„Jak je to možné?"

„To se možná, chlapče, jednou dozvíš."

„Ale ne dnes?"

„Ne. Dnes ne."

Dorazili na obrovské náměstí na vrcholu kopce, lemované obřími domy. Každý byl tak široký, až se zdálo, že dřepí, i když se tyčil do výše desetinásobku výšky muže. Zdi byly otesány podivným způsobem. Na každém kameni byla znázorněna do sebe zapadající ozubená kola. Skrz kámen vedly sem a tam kovové trubky, připomínající klubka obrovských červů, kteří se vynořují ze země a zase v ní mizí. Zdi byly zčernalé sazemi a z trubek unikaly ven splašky, které za sebou zanechávaly na zdech skvrny barvy rzi. Zevnitř bylo slyšet zvuk monstrózních strojů, řinčení a dunění, jako by obři zuřivě bušili do obrovských kovadlin. Do Ragnarova chřípí udeřil zápach kouře a rozžhaveného železa. Přemýšlel, zda je jediný člověk v celém tom hemžení, který si uvědomuje ten hluk a smrad. Přešli přes náměstí k největší budově.

„Toto je Chrám železa," řekl tiše Ranek Vlčí kněz. „A je to také místo, kde se nyní naše cesty rozdělí."

Ragnar pohlédl na mohutnou stavbu. Byla to obrovská pevnost, všechny okolní budovy byly proti ní jako trpaslíci. Ve zdech zely střílny jako oči hladové šelmy. Vysoko na vrcholu budovy byla obrovská kovová květina, veliká jako dračí loď. Ragnar si marně lámal hlavu nad jejím účelem.

Cestu dovnitř uzavírala masivní okovaná vrata. Podle hladkosti a oděrů Ragnar odhadoval, že za stovky let tudy prošlo už mnoho nohou. Na vstupním oblouku byly vytesány runy nepodobné čemukoliv, co kdy Ragnar viděl. Cestu střežili kopiníci. Vypadali, jako by sami byli vykováni ze železa. Železná zbroj je kryla jako druhá kůže. Jejich hlavy se ukrývaly pod kovovými přilbami. Na levém rameni každého z nich visel ocelový štít popsaný stejnými runami, jako byly ty nad vraty.

„To jsou tvoji lidé?" zeptal se Ragnar Raneka. Stařec se k němu prudce otočil a pohlédl na něj. Jeho pronikavé oči se zahleděly do Ragnarových. Z té blízkosti si Ragnar uvědomil, jak je Vlčí kněz veliký. Mezi svým lidem Ragnara považovali za vysokého a dobře rostlého, ale v porovnání s tím starým mužem byl jako dítě. Ranek byl o hlavu a ramena vyšší a i bez své podivné zbroje by byl mnohem mohutnější.

„Ne, chlapče. Páni železa jsou lid sám pro sebe. Na ostrovech ani ve Velkém oceánu jim není nikdo příbuzný. Je to jiný lid."

„Nerozumím," řekl Ragnar. „Se vším tím kovem a tou... magií, proč neovládnu celý svět? Jistě by to dokázali."

„Páni železa nehledají moc nad ničím kromě kovu a ohně. Nemají ve zvyku válčit. Bojují jen na svou obranu. Je to součástí Pradávné smlouvy."

„Smlouvy?"

„Už těch otázek bylo dost, chlapče. Musím jít."

„Doufám, že se ještě setkáme, jarle," řekl Ragnar vážně.

Stařec se otočil a zahleděl se na něj. V očích měl zvláštní výraz. „Líbíš se mi, chlapče, takže ti dám radu. Modli se, abychom se už nepotkali. Protože pokud se tak stane, ten den pro tebe bude osudný."

Něco v jeho hlase zmrazilo Ragnara až do morku kostí. Slova byla pronesena silou proroctví. „Jak to myslíš? Zabiješ mě?"

„To poznáš, pokud se někdy potkáme," odpověděl Ranek, otočil se a odkrácel.

Ragnar se díval, jak se vzdaluje. Mezitím se obrovská vrata neslyšně otevřela. Stařec byl přivítán shrbenou postavou oblečenou do černé róby a s obličejem zakrytým železnou maskou. Ragnar za ním zíral, dokud nezmizel v přitímní, a i pak omráčeně stál po dlouhé minuty na místě.

Po chvíli uslyšel hukot a skřípavý zvuk. Obrovská květina na vrcholu stavby se dala do pohybu

směrem ke vzdálenému Asaheimu. V údivu spatřil, jak se její kovové okvětní lístky rozvíly. Ve středu podivně pulzovala světla. Ragnar nevěděl, co ta magie znamená, ale byl si jist, že to má co do činění se starým čarodějem.

Když zůstal sám na obrovském náměstí, dolehla na Ragnara panika. Otočil se a spěchal zpět do doků.

Dunivý zvuk bubnů hlasitě pulzoval Ragnarovi v uších, jak Russovo kopí vyplouvalo z temných vod přístavu Železných pánů na otevřené moře.

Zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu a usmál se. Byl rád, že nechali nečisté a špinavé město za sebou. Ostrované možná byli bohatí, ale žili špinavějším způsobem než nejubožejší z otroků.

Na zádi dračí lodi byl uložen náklad seker a kopí, zabalený v dračím střívku, které je chránilo před korozními účinky moře. Pro klan Hromové pěsti představoval obrovské bohatství a Ragnar byl pyšný, že i on byl součástí výpravy, která je získala. Přesto na tom všem bylo něco znepokojivého. Byl ke štěstí nedůvěřivý - věřil starému pořekadlu, že bohové nechají lidi za štěstí tvrdě zaplatit. Ale zdálo se, že nikdo na palubě s ním jeho rozpaky nesdílí. Zpívali ryčné pijácké písně v ulehčení, že jsou pryč z přístavu a že už na palubě nemají Vlčího kněze. Obávali se ho stejně, jako jej ctili, a jeho přítomnost na ně těžce doléhala. Teď byli bujaře veselí a šťastně klábosili o událostech výpravy. Jedli nasolené hovězí, zapíjeli ho korbeli piva. Přes palubu se nesl smích a i v Ragnarově srdci poznenáhlu zvítězila radost.

Najednou se ozvala hromová rána. Ragnar se vyděšeně rozhlédl. Na obloze nebylo ani mráčku, ani stopy po bouři. Co tedy způsobilo ten hluk? Jeho oči se rozběhly po horizontu, usilovně pátraly po zdroji. Všechn smích kolem ustal a byl slyšet jen šepot modliteb k Russovi a proseb o ochranu.

Tam! V dálce, směrem na Asaheim, to uviděl. Bylo to stěží víc než černý bod v dálce a nechávalo to za sebou bílou stopu, jako padající hvězda na noční obloze, jenže teď byl jasný den. Přímo před jeho očima se tečka stočila směrem k nim a začala se strašlivou rychlostí zvětšovat.

Kletby a modlitby zesílily a muži sahali po zbraních. Ragnar tečku neustále sledoval a přemýšlel, co to může být. Už rozeznal, že má dvě křídla jako pták, jenže byla nehybná. Co to může být za příšeru? Drak? Nějaký démon vyvolaný černou magií?

Ne, nezdálo se, že by to bylo živé. Jak se to blížilo, všiml si Ragnar že se to podobá spíš některé z těch kovových lodí, jež byly v přístavu za nimi. Myšlenky mu horečně vířily hlavou. Připadalo mu nemožné, aby plavaly, ale určitě přece nemohly létat. A přece se tak zřejmě dělo. Nemohl nevěřit vlastním očím.

Jak se ta věc blížila, zpomalovala, ztrácela něco ze své neskutečné rychlosti, s níž se pohybovala oblohou rychleji než kterýkoliv pták. Ohlušující hromový rachot ustal, nahradil jej naříkavý zvuk jako volání tisíců ztracených mučených duší.

Věc stále klesala a Ragnar uviděl, jak vítr, který zvedala, bičuje moře a hrne před sebou vlny. Vypadalo to, že věc míří přímo na ně, a Ragnara napadlo, zda provedli něco, co rozzlobilo bohy. Třeba na ně ten strašlivý přízrak poslali, aby je zničil.

Pak se ta věc přehnala přímo nad jejich hlavami. Ragnar ji na okamžik zahlédl zezdola a viděl, že je to nějaký druh okřídleného kovového vozu ve tvaru kříže. Na bocích a na křídlech měl namalované orly. Na okamžik se mu zdálo, že v přední části zahlédl něco jako okna a z nich vyhlížející tváře, ale zavrhl tu myšlenku jako pouhý přelud. Ze zadní části té věci šlehaly plameny jako dech draka. S jekotem se vzdálila směrem k ostrovu Pánů železa a tam se zastavila s plameny šlehajícími pro změnu kupředu. Vznášela se ve vzduchu nad Chrámem železa a Ragnar ji bez dechu pozoroval, aniž by věděl, co má vlastně očekávat. Napůl byl zvědavý, jestli věc svými plameny zničí město, napůl věřil, že se stal svědkem nějakého projevu cizí a děsivé magie.

Nic takového se ovšem nestalo. Vůz pomalu dosedl na střechem Chrámu železa. Všichni to mlčky pozorovali a čekali, co se bude dít. Nikdo nepromluvil. Ragnar slyšel, jak mu v hrudi buší srdce.

O pět minut později se kovový pták znovu vznesl na oblohu a zamířil zpátky směrem, z něhož přiletěl. Když nad nimi přelétal, zakýval křídly, jakoby na pozdrav. Ragnar pochopil, že si Ranek Vlčí kněz našel nový dopravní prostředek.

Po několik následujících hodin vládlo na palubě Russova kopí mlčení.

TŘI

SLAVNOST PRŮCHODU

Ragnar se nervózně usmíval. Je to hloupé, říkal si. Ted' byl muž. Složil přísahu věrnosti duchům předků na runovém oltáři. Dostal svoji vlastní sekeru a vlastní štít, vyrobený z dračí kůže napnuté na kostěném rámu. Dokonce si i nechal růst dlouhé černé vlasy, jak příslušelo Vlčímu bratru. Byl zkrátka muž. Takže by se neměl bát požádat dívku o tanec.

A přesto byl nucen připustit, že tomu tak je. A co hůř, neviděl žádný reálný důvod. Všechno nasvědčovalo tomu, že se tomu děvčeti - Anč - líbí. Povzbudivě se na něj usmívala, kdykoliv se na ni podíval. Navíc ji znal po celé své dětství. Nechápal, co se mezi nimi najednou změnilo, ale byl si jist, že něco už není jako dřív. Ty měsíce, jež uplynuly od chvíle, kdy se vrátil z ostrova Železných pánů, byly rozhodně jiné než předtím.

Podíval se na své společníky, Vlčí bratry, se kterými složil krvavou přísahu a stěží potlačil smích. Vypadali jako chlapci, čekající na dospělost. Mléko jim ještě teklo po bradě. Úporně se snažili napodobovat sebejisté chování dospělých válečníků, ale nedařilo se jim to. Vypadali jako chlapci, kteří si na hrají válečníky, nějakou válečníci. I když tomu tak nebylo. Všichni už byli na moři. Všichni už veslovali skrze bouři a zuřící vítr. Všichni se zúčastnili lovu draka a kosatky. Každý z nich dostal podíl z lovu. Sice nevelký, ale podíl. Podle zvyků svého kmene byli muži.

Ragnar se rozhlédl. Bylo pozdní podzimní odpoledne a počasí bylo příjemné. Byl Den vzpomínek, první den z poslední stovky dní roku, začátek krátkého podzimního období, kdy se počasí alespoň na čas umoudřilo a všude vládla klid. Russovo oko se na obloze zmenšovalo. Doba otřesů a erupcí byla téměř pryč. Už brzy přijde sníh a jakmile se Russovo oko zmenší ještě více, svět ovládne dlouhá zima. Russův dech zmrazí svět a život se stane opravdu velmi těžkým.

Vypudil tu myšlenku z hlavy. Ted' nebyl čas na přemýšlení o takových věcech. Byla doba hodování, veselí a zasnub, dokud je dobré počasí a dny jsou stále ještě dlouhé. Rozhlédl se kolem sebe. Všechno se zmocnil duch oslav. Domy byly čerstvě pokryty novými kůžemi. Dřevěné stěny Velkého sálu zářily jasně červenou a bílou barvou. Ve středu vesnice stála obrovská nezapálená hranice. Ragnar ucítil mátovou vůni bylin, které provoní vzduch, až hranici zažehnou. Sládci už vyvalili obrovské sudy piva. Většina lidí ještě pracovala, ale Ragnar a jeho přátelé už na lodích nebyli. Pro ně byl celý dnešní den svátkem a oni neměli na práci nic jiného než se potloukat kolem, oblečení ve svých nejlepších šatech. Matky je vyhnaly z domů, aby mohly uklízet. Jejich otcové už seděli v Dlouhé síni a vyprávěli si historky o veliké bitvě se Smrtihlavy. Někde v povzdálí bylo slyšet skalda, jak si ladí nástroj, a jeho učedníky bubnující v jednoduchém rytmu, ve kterém jej budou doprovázet.

Ragnarovi přeběhl přes cestu vyzábělý pes a přátelsky na něho pohlédl. Natáhl se a podrbl ho za ušima. Cítil teplo jeho kožešiny, která už začala houstnout na zimu. Pes mu olízl ruku jazykem hrubým jako brousek a potom odběhl dolů ulicí. Běžel jen z čisté radosti z běhu. Najednou Ragnar poznal, jaké to je. Zhluboka se nadechl slanečného čerstvého vzduchu a pocítil nutkání křičet jen z čiré radosti ze života. Místo toho se otočil k Ullimu, naklonil se, stříhl mu jednu za ucho a křikl: „Máš ho.“ Pak se obrátil a utekl před ním dříve, než si Ulli stačil uvědomit, co se děje. Když ostatní Vlčí bratři uviděli, že hra začala, rozběhli se mezi chalupami, pracujícími sousedy a vyděšenými kuřaty. Ulli se s křikem hnul za ním.

Ragnar se v běhu otočil, divže kvůli tomu neklopýtl, a udělal na Ulliho dlouhý nos. Jeho přítel se po něm hnul s rozpaženýma rukama. Ragnar ho k sobě pustil téměř na dosah, pak se rychle otočil a znovu vyrazil. Skočil doprava a rozběhl se úzkou uličkou. Znovu uskočil, aby se vyhnul jednomu ze sudů. Přitom se mu smekla noha na drnu a upadl. Než stačil vstát, byl Ulli na něm, a už se prali na zemi jako hravá štěňata. Převalovali se sem a tam po svahu dolů, když tu najednou zaslechli dívčí výkřik a vzápětí do čehosi spadli. Ragnar otevřel oči a zjistil, že se dívá přímo do Anina půvabného podlouhlého obličejce. Zatahala se za cop, podívala se na něj a usmála se. Ragnar jí úsměv oplatil a najednou ucítil, jak se mu do obličejce hrne krev.

„Co tady vy dva vyvádíte?“ zeptala se Ana svým měkkým hlasem.

„Nic,“ odpověděli oba zároveň a vybuchli smíchy.

Strybjorn Smrtihlav stál na přídi dračí lodi a zachmuřeně pozoroval obzor. Náhle si opovržlivě odplivl do moře. Cítil, jak v něm roste touha po boji. Doufal, že k němu už brzy dojde.

Někde vpředu ležel domovský ostrov Smrtihlavů, místo jejich posvátného runového kamene, místo, odkud byli před dvaceti lety vyhnáni prokletými Hromovými pěstmi. Jistě stalo se to před Strybjornovým narozením, ale na tom nezáleželo. Vyrůstal ve vzpomínkách na krásu jejich ostrova a už teď měl pocit, jako by jej dávno znal. Jeho představa, stvořená z otcova vyprávění, zářila jasně v jeho mysli. Byla to posvátná země, ze které byli před lety vyhnáni proradností Hromových pěstí a kterou dnes, ve výroční den jejich dávné ztráty, znovu získají zpět.

Naplnila ho zloba zaměřená proti vetřelcům. Pociťoval ji stejně hořce jako ti, kteří přežili útok a zkázu poté, co se Hromové pěsti vylodily a násilím si vzaly jejich půdu. Deset dračích lodí přemohlo početně slabší Smrtihlavy ve chvíli, kdy většina mužů byla na moři na lovu kosatek. Ti udatní válečníci se vrátili domů, jen aby svůj ostrov našli opevněný proti jim samým a ženy a děti v otroctví Hromových pěstí. Po krátké bitvě na pobřeží byli vytlačeni zpět na moře a museli podstoupit bídu a utrpení Dlouhého hledání.

Strybjorn s nimi sdílel hořkost té strašlivé cesty. Beznadějné útoky na jiné osady, marné hledání nového domova. Připomínal si jména těch, kteří zemřeli hladem, žízní a v boji, jako by to byli jeho vlastní předkové. Znovu si přísahal, že je pomstí a upokojí jejich duchy krví Hromových pěstí. Věděl, že se tak stane - nebylo to snad bohy ustanoveno?

Neobdaroval je snad sám Russ za jejich vytrvalost? Našli osadu Ormskirk, s obyvatelstvem napůl vymřelým po zhoubném moru, přemohli je, podle starodávné tradice muže pobili a ženy a děti vzali do otroctví. Ale ani za ta dlouhá léta nezapomněli na zemi starodávného runového kamene.

Po dvacet dlouhých let se připravovali. Rodili se synové. Bohové se usmívali. Do dospělosti dorostla nová generace. Po celou tu dobu připomínali staří mladým proradnost Hromových pěstí a mocnou přísahu pomsty, kterou složili. A Strybjorn věděl, že dnes se tato přísaha naplní. Bohové se tím museli neskonečně bavit, neboť dnes bylo právě dvacáté výročí toho dne, kdy Hromové pěsti zaútočily. Bylo jen správné, aby Smrtihlavové dobyli svoji dávnou zem zpět v den, kdy o ni přišli.

Strybjorn byl na svůj lid pyšný. Bylo by lehké zapomenout. Bylo by lehké zůstat v pohodlí jejich nové země. Ale takto Smrtihlavové nejednali. Znali cenu přísahy. Byli jí vázáni dosáhnout pomsty. Zavázali své děti, aby se pomstily, jakmile budou schopny přijmout přísahu válečníka. Když se Strybjorn stal Vlčím bratrem, přísahal, že nenalezne pokoje, dokud nezíská zpět runový kámen a dokud nezropí dědičnou zemi Smrtihlavů krví prašivých Hromových pěstí.

Otřel si mohutnou rukou vráscité čelo, zastínil si oči a hleděl k dalekému obzoru. Věděl, že už brzy přistanou, a pak ať si Hromové pěsti dají pozor.

Ragnar se díval, jak nejvyšší jarl Torvald zapaluje velké ohně. Od hořící pochodně se vzňalo olejem napuštěné dřevo a plameny vyšlehly vysoko jako tančící démoni. Ulicemi se linula vůně bylin. Teplo plamenů vhnalo Ragnarovi krev do tváře. Rozhlédl se kolem sebe a viděl, že se všechen lid z vesnice shromáždil kolem hranice a sledoval náčelníka při vykonávání obřadu.

Torvald mávl sekerou. Napřed k severu, směrem k Asaheimu a Velké hoře bohů, pak k jihu, k moři, jako výzvu démonům, kteří tam sídlili. Uchopil zbraň oběma rukama, pozvedl ji vysoko nad hlavu a otočil se směrem ke slunci. Mocně vykřikl a celý zástup se k němu přidal v křiku, zpěvu a vyvolávání jména Russova, v naději, že tím přivolá bohovu náklonnost v příštím roce, tak jako každý rok od té doby, co se na ně Russ usmál a dopřál jim vítězství.

Jakmile náčelník dokončil obřad a vrátil se mezi své bojovníky, přibelhal se starý skald Imogrim a gesty žádal o ticho. Jeho učedníci se k němu přidali a tiše začali bubnovat do taktu jeho slov.

Imogrim pozvedl harfu a zadrnkal několik akordů. Jeho prsty se jemně dotýkaly strun a on stál na chvíli nehybně, jako by si musel uspořádat myšlenky. Na úzkých bezkrevných rtech mu pohrával úsměv. Světlo ohně osvětlovalo každou rýhu v jeho vráscitém obličejí a proměnilo jeho oči v hluboké jeskyně. V jeho bílých dlouhých vousech se v mihotajícím ohni blýskalo. Zástup bezhlesně čekal, až skald začne. Noc byla klidná. Ragnar se rozhlédl a zachytil Anin pohled. Zdálo se, že se na něj dívala, neboť se jejich oči setkaly, ale teď se dívala jinam, skoro stydlivě, oči sklopené k zemi.

Imogrim začal zpívat. Jeho hlas byl měkký, a přesto překvapivě zvučný, a jeho slova se zdála plout v čase za rytmu bubnů. Bylo to, jako by v sobě otevřel pramen vzpomínek a pouštěl jej ze sebe mírně a přece neúprosně ven.

Zpíval Skutky Hromové pěsti, jejich dědičnou píseň, dílo, které bylo započato v dávných zapomenutých dobách, před stovkami generací, a které bylo předáváno ze skalda na skalda. Imogrimovým životním úkolem bylo si tu píseň zapamatovat a předat ji svým učedníkům, jako ji jednou oni předají dál. Říkalo se, že jarl je srdcem svého lidu a skald jeho pamětí. A v čase, jako byl dnes, Ragnar pochopil, že tomu tak je.

Samozřejmě že na celou píseň by tuto nebo kteroukoliv jinou noc nebylo dost času, takže Imogrim zpíval jen některé části. Zmínil dávné časy, kdy se jejich lid plavil mezi hvězdami na lodích postavených bohy. Zpíval o Russovi, který přišel a učil je jak přežít dobu temna, kdy se země třásla a na zem vstoupilo dávné zlo. Vyprávěl o době, kdy si Russ vybral nejlepších deset tisíc válečníků ze všech klanů a vedl je do nenávratna, aby bojovali ve válkách bohů.

Zpíval o dávných válkách a mocných skutcích Hromové pěsti. Jak Berak zabil ohromného draka Thrunglinga a získal truhlu železa a ruku paní hromu Mayi. Jak velký mořeplavec Nial na své mocné lodi, Větrnému vlku, obeplul svět. O noci, kdy troli vyhnali Hromové pěsti z jejich původní země.

Dovedl příběh až k místu, kde Ragnarův otec se svými druhy našel tento ostrov, ovládaný krutými a zvířecími Smrtihlavy, a dobyl jej v jednom krvavém dni. V této části písně někteří z přítomných jásali. Jiní hleděli do ohně a vzpomínali na padlé druhy a krutý boj. A nakonec, po dlouhých hodinách, dospěla píseň k současnosti. Ragnar cítil, jak mu buší srdce pýchou, když Imogrim vyprávěl o jejich výpravě s Ranekem Vlčím knězem na ostrov Pánů železa, a jak Ragnar zabodl drakovi kopí do oka, než nestvůru porazila čarodějova magie.

Věděl, že jeho jméno bude žít navěky. Dokud bude jeho klan existovat, jeho jméno bude skaldem a jeho učedníky vzpomínáno a možná o něm budou o posvátných dnech a o slavnostech zpívat. A až odejde do Síně padlých, jeho jméno bude žít dál. Ohlédl se a v Anině tváři uviděl výraz pýchy. Byl tak vzrušený, že zbytku písně už téměř nevěnoval pozornost.

Jak je to od Hromových pěstí hezké, že nám zapálili signální světlo, pomyslel si Strybjorn, když na obzoru uviděl velký plápolající oheň. Nádherně se třpytící odrazy na vodě tu září ještě zesilovaly.

Zprvu si Strybjorn myslel, že je to nějaký výstražný signál a že jejich lodě byly prozrazeny, ale neviděl žádné známky příprav k boji. Žádní válečníci shromažďující se na pláži. Žádně dračí lodě jim nepluly v ústřety. Jak se zpráva o tom šířila, mezi muži proběhla vlna úžasu, ale jinak se nic nedělo.

Strybjorn měl podezření, že je to nějaký druh léčky. Další důkaz - pokud byl nějaký zapotřebí - proradnosti Hromových pěstí. Pak ale mezi lavicemi proběhla zpráva, že Hromové pěsti nejspíše oslavují své hanebné vítězství a škodolibě se radují z jatek, jež tak podle způsobili. Už brzy to pocítí na vlastní kůži. Jarl nařídil, aby se vylodili v Zátoce kruté záhuby, daleko z dosahu vesnice. Odtud to byl jen krátký pochod k rychlé a konečné pomstě.

Strybjorna zasáhla vlna hněvu, která ovládla i jeho druhy.

U Russe, Hromové pěsti dnes zaplatí.

Zpěv brzy skončil a nastal čas hodování a tance. Jarl a jeho stráž šli v čele zástupu do Dlouhé síně. Tam už čekaly stoly prohýbající se pod rožněnými kuřaty a čerstvě upečeným chlebem. Do výše se tyčily hromady syra. V mísách se leskla jezera medu. Vzduch naplňovala vůně piva. Sládcí už jím plnili měchy a rohy kolovaly z ruky do ruky.

Ulli se zašklebil na Ragnara a podal mu kožený korbel. Ragnar do sebe obrátil hořce chutnající pivo, jak to viděl u starších válečníků. Nebylo to lehké pivo pro chlapce. Tohle bylo slavnostní pití pro válečníky, silné a hutné. Bublínky ho málem donutily vyprsknout a odporná hořkost jej překvapila, ale vydržel to a korbel za bouřlivého jásohu svých druhů několika doušky vyprázdnil.

Před sebou zahlédl svého otce, jak naklání roh a lije si z něj pivo přímo do hrdla, zatímco staří válečníci počítají do deseti. Než však napočítali do pěti, obsah rohu zmizel. To byl dobrý čas. Roh byl hned naplněn a předán a počítání začalo od pěti, ale další piják nebyl Ragnarovu otci žádným protivníkem a

neskončil s pitím dříve, než se přestalo počítat. Zahanbeně předal roh svému sousedovi. Ragnar si razil cestu ke stolům určeným pro Vlíčí bratry, aby si nabral chleba a teplého kuřete. Horké maso chutnalo výtečně. Šťáva mu tekla po bradě a Ragnar chlebem vytíral tuhnoucí tuk, který vzápětí zhltl. Pivo se mu usadilo v žaludku a on se cítil skvěle, možná trochu opile z té nezvyklé síly.

Ulli vydal dlouhé zavytí, doprovázené řihnutím. Významně se podíval na Ragnara a pak hodil pohledem ke stolu, kde seděly svobodné dívky. Ragnar se zasmál a kývl, už ne tak docela nervózní. Brzy přijde na řadu tanec.

Strybjorn pomáhal ostatním válečníkům vytáhnout loď na břeh a uložit je na písek. Těžce oddechoval a svaly ho bolely námahou. Loď byla těžká i pro čtyřicet silných válečníků.

Nohy měl zmáčené vlnami a onuce mu nasáklý vodou až ke kolenům. Cítil se lehce nesvůj na nezvykle stabilní zemi. Po týdnech na moři se stále snažil vyrovnávat houpání lodi. Uklidňoval se, že to bude trvat jen chvíli, než si jeho nohy zvyknou na pevnou půdu, a to je dobře, neboť je již brzy bude potřebovat pro boj a zabíjení.

Zrychlil, aby se připojil k Vlíčím bratrům, mladíkům, kteří stejně jako on prahli po slávě získané ve své první bitvě a přízni svého jarla a bohů. Pomodlil se k Russovi za dobrý boj, a pokud by měl zemřít, ať zemře tváří k nepříteli a ať si ho všimnou Sběrači padlých.

Podél pláže se začaly formovat dlouhé řady válečníků s připravenými zbraněmi. Jakmile se shromáždili do bojových jednotek, rychle a tiše se rozběhli po stezkách k vesnici Hromových pěstí.

Ragnar zahalekal a přiblížil se k Aně, aby svou paži zaklesl za její. Byl opilý a byl šťastný. Tanečníci se seřadili do dlouhých řad a proplétali se v složitých figurách podle hudby skalda a jeho učedníků.

Ana se na něho smála, rudá v obličeji, jak se otáčeli v kole a vraceli se do řady o jedno místo vedle původního.

Tímto způsobem všichni mladí tanečníci tancovali se všemi ve společném tanci. Párové tance přijdou až později.

Ragnar zdálo se, že slyšel zvuky zpěvu a pití, jak starší ve vedlejší síni pokračovali v hodování. K tanci se pomalu přidávaly ženaté páry. Psi štěkali. Husy kejhaly. Kozy mečely. Oslavy je vždy rozdráždily.

Najednou hudba přestala a skald a hudebníci si šli svlažit hrdlo. Ragnar se impulzivně přesunul k Aně. Vyměnili si pohledy. Oba beze slova vyšli ze síně. Ragnar viděl, jak se dívčina zarděla. Měla rozčuchané vlasy. Ve světle pochodní a šeru byly její oči obrovské. Ragnar k ní přistoupil blíž a objal ji kolem pasu, stejně tak učinila i ona. Cestou do stínů chalup se na sebe dívali a chichotali se jako spiklenci.

Stáli v šeru, poslouchali zvuk veselí z vesnice. Ragnar si byl vědom toho, že se děje něco významného. Cítil, že ho dívka přitahuje jako sever střílku kompasu. Řekl jí to a čekal, že se začne smát. Jen se na něho podívala, usmála se, rty mírně pootevřené. V mžiku si uvědomil její krásu a teplo jejího těla. Bezmyšlenkovitě ji k sobě přitáhl. Jejich rty se setkaly. Položila mu ruce na obě tváře a vedla jej.

Po dlouhé chvíli svoje rty oddělili, chvíli se na sebe spiklenecky usmívali a pak pokračovali v líbání.

Strybjorn a jeho Vlíčí bratři s nohama omotanýma hadry se neslyšně blížili k vesnici. Strybjorn byl ohromen. Ti hlupáci byli tak sebejistí, že ani nepostavili hlídky. Změkli lehkým živobytím na půdě Strybjornových předků. Dobrá, už brzy za svou chybu zaplatí.

Věděl, že válečníci Smrtihlavů už jsou na svých místech. Každou chvíli přelezou palisádu a zmocní se brány. A pak Strybjorn a jeho věrní přepadnou své opilé nepřátele jako vlci ovčinec. Teď už je nic nezastaví.

„Něco si přeji,“ řekla Ana a upravila si účes. Ragnar si přestal zapínat knoflíky u haleny a podíval se směrem, kam Ana ukazovala. Nahoře na obloze uviděl světlo. Zpočátku si myslel, že je to padající hvězda, ale pak si všiml ohnivého ohonu, který světlo doprovázel. Připomnělo mu to něco jiného. Ale v té chvíli, opilý pivem a milováním s dívkou, si nebyl jist co.

V dálce štěkali psi, jako by odpovídali padající hvězdě.

Překulil se, chytil děvče a stáhl ji k sobě, aby ji políbil. Na okamžik předstírala odpor a pak se k němu přitulila. Nikdy by si nepomyslel, že může být tak šťastný jako je teď, ale myšlenka na ty padající

plameny ho něčím zneklidňovaly.

A najednou si vzpomněl, kde už něco takového viděl. Přesně takové plameny šlehaly z trysek hvězdné lodi, která letěla pro Vlčího kněze Raneka na ostrov Pánů železa.

Co to může znamenat, napadlo ho těsně předtím, než přestal přemýšlet úplně, přemožen vášní okamžiku. Stěží zaznamenal, když se ozval první výkřik.

Strybjorn držel sekeru lehce v ruce a hnal se k otevřené bráně. Všude kolem se tlačili Vlčí bratři, oči jim plály nedočkavostí. Strybjorn se najednou cítil slabý. Věděl, že to přejde: ten pocit na něho vždy dolehl před blížícím se nebezpečím. Bylo to jako znamení, že je jeho tělo připraveno na boj. Najednou si uvědomil, že se mu změkčuje dech, srdce mu buší rychleji a pot v dlaních mu ztěžuje držet sekeru pevně. Spolu se svými druhy se hnal k vesnici Zepředu slyšel něco jako hudbu a tanec.

Najednou se před nimi objevili lidé. Nebyli to Smrtihlavové. Každý Strybjornův nerv byl napjatý jako lodní lano, nepotřeboval pobízet. Mávl sekerou. Ozval se hrozný mlaskavý zvuk, jak se sekera zakousla a on jí trhl zpět. Strybjorn uhodil znovu. Cítil teplou krev stříkající z mužova těla, které mu padlo k nohám. Tlačil se dopředu. Hudba kupodivu hrát nepřestala. Někde v dáli zaštěkal pes. Na obloze zaburácel hrom, jako by chtěl vesničany varovat před útočníky.

„Co to bylo?“ zeptala se Ana a ve tváři její objevil strach. Ragnar se vymanil z jejího objetí a rozhlédl se.

„Nevím,“ řekl a najednou si uvědomil, že to není pravda. Už takové hromové dunění jednou zaslechl, když se k nim blížila hvězdná loď. Byla to nějaká předzvěst, či znamení? A co je to za hluk? Znělo to, jako by v Dlouhé síni vypukla nějaká rvačka.

Vyskočil na nohy. Ana se postavila vedle něho. Vzal ji za ruku a prodíral se mezi chalupami směrem k největšímu zmatku. Co spatřil, předčilo jeho nejhorší očekávání. Mezi oslavujícími byli cizinci. Obrovští hřmotní muži s černými vlasy. Měli ostře řezané rysy a mohutné čelisti. Vypadali skoro jako troli a Ragnar je okamžitě poznal ze skaldových písní. Byli to Smrtihlavové.

Ragnara na chvíli zachvátila pověrečná hrůza. Vrátili se z hrobů, aby si přišli pro duše svých podmanitelů? Byl to projev temné magie? Mohou mrtví vstát a pomstít se živým?

Když se zmateně rozhlížel, spatřil zvířecky rostlého mladíka, oblečeného jako Vlčí bratr, jak srazil Ulliho otce. Starý muž pořád vypadal opilý a překvapeně, potom se chytil za břicho a snažil se udržet uvnitř klubko střev, deroucí se ven.

„Byli jsme přepadeni!“ zařval Ragnar a strčil Anu zpět do stínu. „Je to nájezd!“

Hluboko v srdci cítil, že to není jen obyčejný nájezd. Soudě podle množství bojovníků a válečných pokřiků, které zněly všude kolem, to byla úplná invaze s cílem zničit a zotročit všechny jeho lid. Zaklel. Věděl, že útok přišel v nejnevhodnější dobu, kdy byli všichni válečníci buď opilí nebo se věnovali tanci. A byla to jejich vlastní chyba. Měli postavit hlídky. Měli být připraveni, a nebyli. Dlouhé roky míru je ukolébaly do pochybného pocitu bezpečí, jaký by neměl mít žádný muž na Fenrisu. A teď za svou chybu platí.

Ragnarovo srdce zachvátila zloba a beznaděj. Dlouho stál jako přimražený. Věděl, že jim nezbývá žádná naděje. Více než polovina obyvatel vesnice byla už mrtvá nebo umírala, rozdrčená těmi odpornými vetřelci jako shnilá dračí kost. Nepřátelští bojovníci byli připraveni, vyzbrojeni, zformovaní a bojovali se strašlivou cílevědomou disciplínou. Muži Hromové pěsti byli neozbrojeni, zmatení a neschopní udělat něco víc než se nechat zaříznout jako kuřata na porážce.

Ragnar poznal, že osud Hromové pěsti se naplnil.

ČTYŘI

POSLEDNÍ ÚTOČIŠTĚ

„Zpátky!“ zařval Ragnar a strčil Anu do nejbližší chalupy. Věděl, že je to jen slabá ochrana, že nájezdníci brzy začnou všechny domy podpalovat. Přesto však potřeboval získat čas k přemýšlení a uvnitř budou pravděpodobně nějaké lepší zbraně než dýka, kterou měl za opaskem. Ana přesně nevěděla, co po ní chce, a tak se vzpírala, ale Ragnar byl silnější a vtlačil ji dovnitř. Zakryl jí rukou ústa.

„Pokud si ceníš života, buď zticha!“ řekl a v jejích očích uviděl zděšené pochopení, vzápětí následované pevným rozhodnutím. Ragnar věděl, že je to pravá dcera svého lidu.

Noc naplnily výkřiky a válečná vřava, jen stěží zeslabované stěnou z dračí kůže. Uvnitř bylo šero. Ragnar zuřivě hledal, až mezi věcmi našel sekeru a štít. Rychle si jej navlékl na rameno a chopil se zbraně. S ní se cítil o něco lépe, ale pořád nevěděl co dělat. Věci, které spatřil venku, se mu vpálily do mozku. Stále se mu vracel pohled na hrůzu ve tváři Ulliho otce. Znovu viděl starého Horggrima, jak padl k zemi bez temene hlavy, s vyhrzlým mozkiem. Viděl před sebou tepající srdce v Ranaldově otevřeném hrudníku. Ty věci, které v té tmě stěží zahlédl, se mu vryly do paměti. Obličej mu skrápěly slzy. To nebylo to, co očekával. Nebyl to ten druh bitvy, o které zpívají skaldové. Toto byla nelítostná jatka neozbrojených lidí.

A přesto mu část jeho mysli říkala, že tohle je bitva. Vždycky jsou mrtví, umírající a zranění. Síly bývají vyrovnané jen zřídka. A pro někoho to vždy nakonec skončí hroznou smrtí. Otázka spíše zněla: co udělá on?

Bude se dál krčit v chalupě jako spráskaný pes, nebo vyjde ven a postaví se smrti jako muž? Věděl, že nemá na výběr. Stejně nejspíš zemře a je lepší potkat se s duchy svých předků s ranami zepředu a zbraní v ruce.

A přesto ho něco zdržovalo od toho, co věděl, že musí udělat. Upřeně se zahleděl na vyděšenou dívku, stojící v rohu se zarudlýma očima a pobledlou tváří. Vytrřela si slzy lemem rukávu a pokusila se na něho usmát. Byla to strašidelná grimasa a Ragnar cítil, že mu pukne srdce.

Jak jen se život může změnit během okamžiku. Ještě to není ani hodina, co byl dokonale šťastný. Byli s Anou spolu. Zdálo se, že se věci vyvíjejí tak, jak je ve vesnici zvykem. Vezmou se, budou mít děti, budou žít spolu. Najednou byla budoucnost pryč, jako by ji někdo zapálil. Nezbylo nic, jen krev a popel a možná potupný život otroka. Ragnar věděl, že tomu čelit nemůže.

Co ale udělá? Nemůže tu zůstat. Pokud se tak stane, jen bude ohrožovat její život. Strhla se lita bitva a bylo známo, že rozrušení muži zabíjejí i nevinné nezúčastněné. Ana bude nejspíše ušetřena, aby se stala ženou či otrokyní nějakého Smrtihlava. Tak to na světě chodí. Ta myšlenka ho pálila víc, než mohl vyslovit, ale alespoň to přežije.

Přesto nemohl odejít. Tatáž síla, která ho předtím táhla k dívce, mu v tom bránila. Místo aby odešel, přešel k ní, spustil sekeru, a pohladil ji po tváři. Prsty sledoval její rysy a zkoušel si je zapamatovat, aby si je vzal s sebou do pekla, pokud to musí být. Ze všeho, co ho v životě potkalo, byla ona tím nejlepším. V srdci ho bolela myšlenka, že je to pryč, že jejich život skončí, sotva začal.

Přitáhl si ji k sobě a vtiskl jí poslední polibek. Jejich rty se na dlouhou chvíli setkaly. Odstrčil ji od sebe. „Sbohem,“ řekl měkce. „Bylo to nádherné.“

„Sbohem,“ řekla Ana a jako dcera svého lidu se nepokoušela mu bránit.

Vykročil ven do hořící noci, do ječícího chaosu a šílenství. V příštím okamžiku nejasně zahlédl ohromnou postavu se sekerou zdviženou nad hlavou.

Strybjorn krácel nocí a cestou zabíjel. Výskal radostí - věděl, že hodina pomsty jeho lidu nastala. Krev v ústech mu chutnala sladce. Zabíjení se mu líbilo. Líbila se mu moc, kterou mu zabíjení dávalo. Líbil se mu boj paže proti paži, muže proti muži.

A přesto tyhle Hromové pěsti byli ubozí nepřátelé, nehodní oceli Smrtihlavů. Byli opilí a neozbrojení a zdálo se, že nemají potuchy, co se děje. Jak se jim vůbec podařilo vyhnat z této země můj lid? podívoval se Strybjorn.

Při krátkém oddychu během boje mu na mysli vyvstal nápad. Není to část daně za to, že žili na těchto ostrovech? Změkčil snadný život jeho předky stejně jako Hromové pěsti? Ztratili snad tehdy jeho lidé svůj válečnický um stejně jako dnes tyto ovce? To je něco, co musím říct otci, uvědomil si Strybjorn. A až budu náčelníkem, nikdy už nic takového nepřipustím.

Ragnar se zoufale bránil. Náraz mu znečitlivěl paži i přesto, že štít část energie pohltit. Vedl protiúder na

útočnickovu hlavu, jen aby úder vrátil. Vyrázil paží, na níž měl zavěšený štít, a udeřil muže do tváře. Muž ztratil rovnováhu a Ragnar mu sekerou rozpoltil lebku.

Rozhlédl se po okolí. Jeho domov hořel. Velká síň byla v jednom ohni. Všude zuřilo šílenství. V šeru vraždily temné postavy. Vypadalo to jako výjev z pekla. Ženy s dětmi v náručí prchaly nocí. Psi se sáпали po nohou nájezdníků. Nocí prolétlo kdákající kuře, křídla v plamenech.

Kde je můj otec? pomyslel si Ragnar. Nejspíše pomáhá ve Velké síni shromáždit bojovníky. Pokud ještě žije. Do mysli se mu jako nůž zařízla myšlenka, že než tahle noc skončí, všichni muži, včetně jeho samého, budou po smrti. Ragnar se zuřivě snažil ji zapudit.

Nedalo se stejně dělat nic jiného než se bít, bez ohledu na to, jak beznadějně vyhlídky má. Se všemi smysly napnutými se Ragnar hnál k Velké síni v naději, že najde otce a ostatní naživu.

Na obloze se s podivným vytím znovu něco přehnal. Strybjorn vylekal veliký okřídlený stín, který padl na bojiště. Pohlédl nad sebe a spatřil, jak nízko nad okolím přeletěl plamenný chvost. Všichni na chvíli znehybněli a každý hleděl nahoru v bázni a údivu na čarodějně zjevení.

„Sběrači mrtvých!“ vykřikl někdo. Strybjorn si nebyl jist, zda to byl Smrtihlav nebo někdo z Hromových pěstí. Věděl však, že ať to řekl kdokoliv, měl pravdu. Otřásl se. Poslové bohů přišli. Budou soudit bojovníky. Teď. V tomto okamžiku se dívají dolů svým plamenným pohledem, jestli tuje někdo, kdo stojí za to připojit se k válečníkům v Síni hrdinů. Je možné, že se dnes někdo zrodí k životu v legendární hoře, kde v nesmrtelné nádheře sídlí bohy vyvolení.

Strybjorn věděl, že si vyberou jen nejodvážnější z odvážných, nejlítější z lítých. Jen nejstatečnější byli hodni nesmrtelnosti. Jména Povoláných budou žít navěky, opěvovaná skaldy při hrdinských zpěvech. V jeho srdci vzplanula touha.

Věděl, co musí udělat. Najít někde mezi těmito prašivými psy nepřítel hodného jeho oceli. Musí najít protivníky hodné svého jména a vyzvat je na souboj. Sběrači se neobjevovali při každé bitvě; možná se mu taková šance už nikdy nenaskytne. Bylo pravděpodobné, že se ve svém životě s těmito bytostmi už nikdy nesetká.

Rozhlédl se kolem. Bez ohledu na příslušnost ke klanu se tato myšlenka dotkla každého válečníka. Smrtihlavové odstoupili od nepřátel; aby jim dali čas najít si lepší zbraně. Strybjorn netrpělivě čekal, co se bude dít dál.

V přestávce mezi boji Ragnar vzhlédl a spatřil hvězdnou loď. Zdálo se mu, že od chvíle, kdy se s ní setkal na palubě Russova kopí, uplynula věčnost, ačkoliv to bylo jen dvě stě dní. Třeba to ani nebyla tatáž loď. Ale kdo jiný než bohové se v těchto věcech vyzná?

Do mysli mu pomalu vklouzla myšlenka, že to musejí být Sběrači. Možná ho právě teď pozorují. Zvažují, zda je hoden vstoupit do Síň Russovy. Ta myšlenka mu zvláštním způsobem zvedla náladu. Dávala krutosti kolem smysl. Najednou to nebyl boj o přežití, ale zkouška cti a ceny. Všechny bitvy byly pravděpodobně takové, ale na málokteré byla přítomnost božích poslů zjevná. Tohle byla jedna z nich. Každý muž měl šanci vstoupit odtud rovnou do legend.

Mohutný válečník, se kterým se Ragnar před chvílí bil, se na něho podíval a v jeho brutálních šedých očích se zračilo pochopení. Poodstoupili od sebe. Ragnar se vracel zpět ke zbytku svého klanu a Smrtihlav se vytratil ke svým.

Ragnar se rozhlédl, jestli někoho pozná. Byl tu Ulli. Ulehčené si oddychl, když poznal i svého otce. Jarl Torvald se ještě držel na nohou, i když krvácel z otevřené rány na hlavě. Válečník si odtrhl rukáv a omotal si jej kolem hlavy. Všichni si vyměňovali zvláštní znepokojené pohledy. Každý si uvědomoval, že je v podstatě mrtvý. Že je to už jen otázka času.

Pohled na shromážděnou hordu Smrtihlavů jednoznačně říkal, že nepřítel je v přesile pět na jednoho. Většina Hromových pěstí padla při počátečním útoku. Neměli žádnou naději nepřítel porazit, i kdyby byli o mnoho lepší válečníci. A soudě podle divokosti Smrtihlavů, již byli svědky, s tím počítat nemohli. V boji muže proti muži jim byli Smrtihlavové rovni, možná byli i lepší, jak musel Ragnar nechtě připustit.

Přesto však přítomnost hvězdné lodi atmosféru bitvy změnila. To bylo zřejmé. Smrtihlavové se drželi zpátky. Stejně jako Hromové pěsti chtěli zapůsobit na pozorovatele z hvězd. Už nevyhledávali krev, ale

důstojné protivníky. V Ragnarovi vzplanula jiskra hněvu.

Ted' byli připraveni bít se čestně. S vědomím, že je sledují boží oči, byli ochotni poskytnout nepříteli čestný boj. Před několika minutami by je to ani nenapadlo. Tohle stěží bylo důstojné nebo v duchu pravé cti. A přes to všechno se Ragnar v koutku duše musel smát nad vlastní naivitou. Bohové budou rozhodovat svým nevyzpytatelným způsobem a nenechají se ošálit. V to doufal.

Proč by si měl stěžovat? Smrtihlavové jim poskytli šanci na čestnou smrt, i když to byli prašiví pokrytci. A postarali se o to, že Hromové pěsti jich do temnoty pár vezmou s sebou.

Jakmile bylo jasné, co se bude dít, několik Hromových pěstí se rozběhlo do hořící síně. Vraceli se obtíženi zbraněmi a štíty. Smrtihlavové jim to umožnili a nechali Hromové pěsti připravit se k boji.

Ve vzduchu bylo cítit napětí. Bylo málem hmatatelné, jako by přítomnost Sběračů kolem vytvářela nějakou energii. Válečníci si protahovali svaly a mávali zbraněmi. Vůdci Smrtihlavů byli sroceni v debatě, co dělat dál -bezpochyby jak se vyvýšit v Russových očích. Mezi Hromovými pěstmi takové debaty neproběhnou, pomyslel si Ragnar. Jejich úkol byl jasný. Prodají své životy co nejdraž a budou se bít dobře a Čestně, dokud nepadnou. Neměli na výběr.

Někde dole v řadě se ozval mužský pláč. Ragnar poznal, že je to Ranald Jednozub, a velice ho to překvapilo. Po celý život Ranalda znal jako pevného muže, neohroženého i tváří v tvář nejhorším z bouří a nejsilnějším z kosatek. I ve všech nájezdech a bitvách, kterých se zúčastnil, se bezpochyby osvědčil. Byl to on, kdo se sám postavil Nočnímu trolovi z Gantu a vyšel z toho souboje vítězně.

Proč se ted' zhroutil? divil se Ragnar. Ze všech mužů zde to byl právě Ranald, kdo by si mohl být jist přízní Sběračů. Jeho odvaha procházela zkouškami znovu a znovu. Má snad každý muž v životě jen omezenou dávku kuráže a po jejím vyčerpání zklame? Nebo ho zženštila sama přítomnost Sběračů? Když muž ví, že na něm spočívá pohled boží, může to s ním provést podivné věci, pomyslel si Ragnar.

Nebo to byla jistota, kterou ted' každý válečník Hromové pěsti měl, že brzy bude souzen a pozná svůj osud. Je něco jiného jít do bitvy nebo čelit bouři a vědět, že s trochou štěstí, přízní bohů nebo vlastními silami člověk přežije. A jiná věc byla nade vši pochybnost vědět, že váš život zanedlouho skončí.

Ragnar zkoumal vlastní duši a našel v ní strach, ale nebyl to strach nepřekonatelný. Byl nervózní a v jistém smyslu vzrušený, ale nebál se. Co víc, měl v sobě hněv a žízeň po pomstě na Smrtihlavech za jejich podlost, která jeho strach zmenšila na něco bezvýznamného. Cítil, že je na pokraji rostoucího válečného šílenství. Ve svém srdci netrpělivě čekal, až se vrhne na své protivníky, zuřivě vyhlížející začátek boje.

A byl nucen připustit, že touha po přízni bohů s tím nemá co do činění. Šťastně by vstoupil do pekla, pokud by s sebou vzal Smrtihlava, a bude si jist, že jeho život nebyl marný, pokud by s sebou vzal dva. S vědomím, že jeho život skončil, neměl co ztratit. Vše, co pro něj ted' existovalo, byla možnost prodat jej draho.

Bylo zvláštní, kolika změnami může muž projít během jednoho odpoledne. Pokusil se vzpomenout si na Anin obličej, který si snažil vřít do paměti teprve před několika minutami, a zjistil, že už ted' je jeho vzpomínka nejasná. Škoda, pomyslel si chladně. Bylo by hezké vzít si na onen svět nějakou nádhernou vzpomínku.

Válečníci Hromové pěsti skončili s vyzbrojováním a stáli připraveni. Zdálo se, že i Smrtihlavové si už vybrali své bojovníky. Dívali se na sebe přes stíny hořícího náměstí. Dlouhou chvíli na sebe hleděli, v očích strach a nenávist. Pak se jejich oči obrátily k mohutné postavě, která se vynořila ze stínů. Byl to ohromný statný muž, zakutý do železa, s obrovskou vlčí kožešinou přehozenou přes ramena.

Ragnar zakusil pocit blízký zděšení. Ten muž byl Vlčí kněz, kterého před nějakými dvěma sty dny vezl na ostrov Železných pánů. Najednou si v návalu strachu uvědomil knězova poslední slova. Den jeho osudu vskutku nadešel. Ranek byl zřejmě věstec, stejně jako čaroděj.

Všichni nyní stáli v očekávání, jestli se Vlčí kněz zapojí, ale ten je jen všechny obhlížel planoucím pohledem. V té chvíli Ragnar naprosto jasně uviděl, že na Ranekovi je něco nelidského, či spíše nadlidského. Cokoli se mu přihodilo, oddálilo ho od lidství a změnilo ho na něco nestvůrného.

V Ranekovi nebylo ani stopy po strachu. Stál tam s naprostou důvěrou ve svou vlastní nezranitelnost, jako muž, který sleduje neohrabané děti, ne jako někdo, kdo stojí na kraji bitevního pole mezi vzrostlými, plně vyzbrojenými válečníky. Jako by si byl jist, že ho nemůže nic zranit, jako by je mohl bez námahy pozabíjet, pokud by ho přestali bavit. Ragnar si vzpomněl na souboj s drakem a nepochyboval,

že je to pravda.

Na mysli mu vyvstala další myšlenka. Ranek přiletěl hvězdnou lodí. Nebyl to jen čaroděj. Byl i jeden ze Sběračů padlých, zástupce samotných bohů. Stejně přemýšleli i všichni ostatní, když uviděli odlesk ohně na jeho zářící zbroji. Všechny přepadla bázeň. Věděli, že se nacházejí v přítomnosti něčeho nadpřirozeného.

Strašlivý stařec je netrpělivě sledoval, jako by čekal, až začnou. Ragnar tušil, že jeho přítomnost nahnala všem válečníkům hrůzu. Na krátký okamžik, kdyby byli ponecháni své vůli, mohli boj zastavit. Stařec jim však naznačil, aby pokračovali. Obě strany se zatvrdily jako vlci, kteří se připravují vyrazit do boje, a rozběhly se proti sobě.

Strybjorn cítil, jak jím proběhl třas, když mocně obrněný muž vystoupil ze stínů. Ve skrytu své duše poznal, že je to jeden ze Sběračů, bytostí, které mu mohou zajistit nesmrtelnost a věčnost nekonečné bitvy, pokud by se tak rozhodl. Jeho oči byly přitahovány k obrněné postavě jako železné piliny k magnetu. Cítil ve Sběrači přítomnost děsuplné síly, která Strybjorna naplňovala závistí a touhou. Chtěl sdílet tu moc, chtěl stát v řezí se stejnou jistotou. Chtěl vlastnit něco z té pýchy. Věděl, že v porovnání s ním jsou nejlepší Smrtihlavové jen tupci. Cokoliv ten starý muž vlastnil, chce to mít i Strybjorn. Na místě se rozhodl, že se v nadcházející bitvě bude bít jako hrdina, nebo alespoň při pokusu o to zemře. Pokud dostane šanci. Nebyl v první vlně, která se valila bít se s Hromovými pěstmi.

Rozhlédl se, aby odhadl počet zbývajících bojovníků, a spatřil jednoho z válečníků Hromové pěsti asi ve stejném věku, jak na starce hledí s poznáním vepsaným ve tváři. Je možné, aby Sběrače znal? Ne, to nemůže být pravda. Musí to prostě znamenat, že mladíka posedlo válečné šílenství. Strybjorn se snažil, jak nejvíc mohl, aby si jeho obličej zapamatoval. Najednou ho posedl nepochopitelný odpor, vroucně se modlil, aby mladík přežil první vlnu bitvy, aby ho mohl zabít vlastní rukou.

Na starcův pokyn Smrtihlavové zaútočili.

Ragnar se skrčil před ranou obrovského válečníka. Ťal sekerou nahoru a prosekl muži hrud'. Kostí praskly, krev a vnitřnosti se vyvalily ven. Ragnar se otočil právě včas, aby uhnul úderu dalšího Smrtihlava, a najednou ke své hrůze zjistil, že se nemůže pohnout. Umírající muž se překulil z kaluže vlastní krve a chytil ho za nohu. Vypadalo to, že se rozhodl vzít svého vraha s sebou. Ragnarovi, přikovanému silou toho muže k zemi, se to zdálo velmi pravděpodobné. Druhý Smrtihlav po něm sekl a Ragnar stěží dokázal zachytit ránu štítem. Byl znevýhodněn kvůli zachycené noze a stěží udržel rovnováhu. Přešel do protiútku a donutil svého protivníka uskočit. V krátké chvíli oddechu se rozhodl k riskantnímu kroku. Upoután k zemi neměl velkou šanci přežít. Musel se ze sevření dostat. Na okamžik spustil oči ze svého nezraněného protivníka, podíval se dolů a sekl po zápěstí ruky, která ho držela.

Ostrá sekera lehce prošla masem, kostí a svaly. Ragnarovu nohu zalila horká krev. Umírající muž zavyl jako padlý démon. Ragnar stěží stihl uskočit před svým dalším protivníkem.

Jak se k němu muž přihnul, Ragnar se rozmáchl a sekl ho zezadu do krku. Sekera proťala obratle a mužova hlava napůl odpadla od krku. Tělo ještě nezaregistrovalo, že je mrtvé, a několik kroků pokračovalo v běhu, pak přepadlo přes bezrukého muže a dopadlo na krev nasáklou zem.

Ragnar se napřímil a vyrazil vpřed a cestou sekal nalevo napravo. Jeho první úder zasáhl překvapeného Smrtihlava do spánku a rozpoltil mu lebku. Druhou jeho ránu odrazil malý, přihrblý válečník. Rychlostí blesku si s ním Ragnar vyměnil sérii výpadů. Jeho paži najednou proběhla vlna bolesti, jak jej muž hluboko bodl kopím. Ragnarův úder ho obratem poslal do pekla.

Ragnar byl překvapený, jak dobře se mu v boji vede. Všechno probíhalo jakoby zpomaleně. Bojoval v dokonalé koordinaci pohybů a s nevídanou rychlostí. Jeho mysl byla čistá jako křišťál, studená jako potok živý ledovcem z hor. Cítil se silný a bolest svých zranění nevnímal. Samozřejmě od starých válečníků slyšel, že se to občas stává a že po bitvě za to drazé zaplatí, ale teď se cítil nepřemožitelný.

Rychlým pohledem se přesvědčil, že jeho pocity jsou liché. Pořád tu byl bezpočet Smrtihlavů. Jakmile jeden padl, další ho nahradil, chtivý po boji. Hromové pěsti si vedly dobře, ale více než polovina už zemřela. Jak se Ragnar rozhlížel, spatřil svého otce, ležícího na zemi. Slepýma očima zíral k obloze, v rukou sekeru, dva mrtvé Smrtihlavy u nohou.

Hrůza sevřela Ragnarovo srdce do kleští. Byl to muž, který ho vychoval sám, když jeho matka zemřela. Byl s ním odnepaměti jako pilíř nezkrtné síly. Prostě nebylo možné, aby zemřel. Ragnar si razil cestu k místu, kde ležel jeho otec, a kosil přitom nepřátele jako obilí. Mladý válečník se sklonil nad otcovým tělem a dotkl se jeho čela. Bylo studené. Zkoušel na hrdle nahmatat pulz. Bezvýsledně. Pohltil ho žal, který jej na okamžik ochromil.

Proti němu se hnál další Smrtihlav. Ragnar ho pozoroval, jak se blíží. Jeho žal se přetavil v něco stejně tvrdého jako tělo jeho otce. V Ragnarově duši vytryskla touha zabít. Smrtihlav se pohyboval tak pomalu, až se zdálo, že se brodí v medu. Ragnar vnímal každý protivníkův pohyb, od bradavice na hřbetě jeho levé ruky po vruby v jeho čepeli. Vše bylo osudově průzračné. Viděl, jak protivník klopýtl, aniž by zpomalil, když ohnul nohu o něco dříve. Pozoroval, jak muž napřahuje sekeru k úderu, který by Ragnara připravil o hlavu. Bylo to však, jako by se to vše týkalo někoho jiného.

Pak za protivníkovým ramenem Ragnar zahlédl Raneka Vlčího kněze, jak ho pozoruje. V jeho očích se něco skrývalo. Snad to byl soucit, snad to bylo pohrdání. Ragnar nevěděl. Jeho vlčí oči byly pro obyčejného smrtelníka nečitelné. A přesto čarodějův pohled zlomil kouzlo, které Ragnara drželo. Vzrypely v něm chladný vztek a vražedná nenávist. Vyrazil do akce, proklouzl pod blížícím se úderem a vrazil do útočníka.

Rozpřáhl se, kopl válečníka do již zraněné nohy a povalil jej. Jak muž padal, Ragnar mu rozsekl lebku, a pak vyrazil proti postavení Smrtihlavů, sekaje nalevo napravo.

Bojoval teď jako bůh. Nic se mu nemohlo postavit. Jeho zloba a nenávist jej vedly k vyšší rychlosti a divokosti. Neznal strach. Žil jen pro zabíjení a nestaral se, jestli přežije nebo zemře. V záchvatu zuřivosti se prosekal skupinou Smrtihlavů jako dračí loď rozbouřeným mořem. Cokoliv se mu dostalo do cesty, smetl.

Někdy během toho šílenství mu čísi sekera rozpoltila štít. Zabil muže, který se mu tak nerozvážně postavil do cesty, a jak padal, zachytil jeho sekeru. Se zbraní v každé ruce se jako bouře vrhl vpřed, jako vichřice smrti zabíjel vše, co měl v dosahu. Když skolil dvacátého muže, ztratil přehled o tom, kolik jich už zabil. Zvykl si na děs a hrůzu, jež viděl ve tvářích těch, kteří se mu postavili. Byl to podobný pohled, jakým by se člověk díval tváří v tvář démonu. Ragnar se o to nestaral, v tomto okamžiku se jako démon cítil. Možná ho nějaký posedl. Pokud tomu tak bylo, přivítal to, jako by ostatně přivítal cokoliv, co by mu pomohlo zabít Smrtihlavy.

Na chvíli se zdálo, že samojediný dokáže zvrátit výsledek bitvy. Válečníci Hromové pěsti se za ním shromáždili a vytvořili klín, rozrývající řady nepřátel, povzbuzeni Ragnarovým uměním a silou. Ale netrvalo to dlouho. Jeden po druhém jeho druzi padali. Nikdo se nemohl vyrovnat strašlivé nadlidské divokosti, kterou Ragnar vládl. Krvácel z tuctů drobných ran. Zpomalil, uvědomil si bolest a stal se z něj zase člověk.

Strybjorn skolil další Hromovou pěst a pokusil se najít mladíka, kterého si předtím všiml. Ten však nebyl nikde v dohledu, musel se přesunout do jiné části bojiště. Škoda. Přesto se však Strybjornovi podařilo zabít starého muže, který byl mladíkovi podobný. Na Hromovou pěst se bil docela obstojně. Strybjorn byl na sebe pyšný. Teď, když se Hromové pěsti trošku sebraly, byli to docela důstojní protivníci a on už jich pět zabil. Cítil, že oči Sběrače na něm jistě při jeho činech spočívaly. Vybral si své nepřátele dobře. Všechno to byli válečníci v nejlepších letech. Všichni byli zruční. A všichni padli pod jeho sekerou.

Znovu ho naplnila čirá radost z krveprolévání. Uvědomil si, že je šťastný, jako ještě ve svém nenávisti naplněném životě nikdy před tím nebyl. Zabíjení ho těšilo víc než jídlo, spánek nebo pití. Bylo sladší než med či divčí polibek. Člověk, který rozdává smrt, je roven bohům. Možná ale existuje něco sladšího, něco co znají jen Sběrači a jejich páni. Strybjorn doufal, že to zjistí.

Ragnara přemohla únava. Cítil, jak zpomaluje. Síly ho opouštěly. Jeho energie byla ta tam. Vykryl Smrtihlavův výpad a rychle ustoupil před druhou ranou. Špička sekery mu protrhla halenu a na jeho hrudi zanechala krvavý šrám. Nechal sekeru proletět, přikročil k protivníkovi a odsekl mu kus topůrka. Dalším úderem zprava ho poslal k předkům.

Za ním byli další Smrtihlavové. Zdálo se, že na místo každého, kterého zabije, nastoupí dva noví. Ne že by na tom Ragnarovi záleželo. Zajímalo ho pouze zabíjení, odplata za otcovu smrt a za ukradený život po boku Any. Věděl, že až vstoupí do ledového pekla, bude přivítán mnohými, které zabil, a to vědomí ho těšilo. Jen cítil lítost nad tím, že je nebude moci zabít všechny a že ho už opustila vražedná zuřivost, která mu umožnila zabít jich tolik.

Ragnar přívalem ran zdrtil další dva útočníky a poznal, že jeho síly jsou u konce. Spotřeboval je bojem, jako oheň stráví dřevo. Už mu nezbyla ani kapka. Bojoval jen díky reflexům a instinktu. Jeho rány postrádaly vražednou sílu, kterou měly předtím, a najednou se před ním objevil člověk, o němž si byl jist, že ho zabije.

Byl to ten mladý Smrtihlav, kterého si všiml už dříve. Mladík v Ragnarově věku, s rozeklaným čelem a robustní vysunutou čelistí. Divoce se smál a odhaloval zuby jako mlýnské kameny. V jeho očích se zračilo krvežíznivé šílenství, které se mohlo měřit s Ragnarovým. Na chvíli se zastavili tváří v tvář. Oba v tomto setkání cítili dotyk osudu.

Strybjorn hleděl na svoji vybranou kořist. Nakonec ji našel. Našel toho mladíka, který za sebou nechal ve Strybjornových družích krvavou brázdu. Našel cíl, který se rozhodl zničit, toho, jenž, jak se zdálo, znal Sběrače.

Nevypadal nijak zvláštně - další štíhlý, ramenatý chlapec z klanu Hromových pěstí s neobvyklou hřívou černých vlasů, ale Strybjorn jej nepodceňoval. Viděl na vlastní oči, jakou zkázu už tento mladík způsobil. Dobrá, tady to skončí. Bylo Strybjornovým osudem zabít toho mocného válečníka a získat tak přízeň bohů. Byl si jist, že toto setkání bylo určeno už dávno.

„Jsem Strybjorn,“ řekl Strybjorn, „a za chvíli tě zabiju.“

„Jsem Ragnar,“ odpověděl Ragnar, „tak pojď a zkus to.“

Ragnar spatřil v Smrtihlavově pohledu výraz nenávisti, zachytil mihotavý záblesk, který mu říkal, že zaútočí, a uhnul dříve, než Strybjornova sekera dopadla.

Smrtihlav byl bezpochyby rychlý. Ragnar stěží stihl ránu odrazit, natož jí uhnout z cesty. Strybjorn se okamžitě vrhl za ním a udeřil jej zespodu štítem. Ragnarovi se od nárazu zajiskřilo před očima. Skutálel se dozadu. Vahou svého těla drtil těla na zemi.

Smrtihlavova sekera se znovu blížila ve smrtícím oblouku. Ragnar se stěží odvalil. Zalila jej sprška krve, jak se sekera zasekla do těla pod ním se zvukem, jako když se řezníkův sekáček zasekne do hovězího. Ragnar se rozmáchl nohou, snažil se kopnout do Smrtihlavovy holeně, ale jeho protivník vyskočil a t'al podruhé. Tentokrát Ragnar dokázal ránu vykryt sekerou v levé ruce, ovšem byl v nešikovné pozici a síla nárazu mu přirázila jeho vlastní zbraň i se Smrtihlavovou sekerou na hrud'. Ragnar se svíjel bolestí. Cítil, jak mu vlastní krev zalila hrudník.

Strybjorn se rozpráhl k další ráně. Ragnar se znovu převálil a vyskočil na nohy. Předklonil se a vrhl se k zemi jen taktak, aby se vyhnul dalšímu úderu. Odplazil se a znovu se postavil. Ocítl se před jiným válečníkem. Muž se rozpráhl k smrtící ráně.

„Ne, nech ho! Ten je můj!“ uslyšel Ragnar zezadu Strybjornův hlas. Druhý Smrtihlav překvapením strnul. Ragnar využil mužova zmatku a zasekl mu sekeru do žeber. Pak se otočil a vykryl Strybjornův úder. Síla nárazu mu tentokrát víc než jen znecitlivěla paži. Cítil, jak mu v zápěstí něco povolilo a paži mu sežehl výbuch agónie. Sekera mu z necitlivé levé ruky vypadla. Strybjornovy masité kruté rty se stáhly do vítězného úšklebku.

„Teď zemřeš, Ragnare z Hromové pěstí,“ zavrčel.

Ragnar mu úšklebek oplatil a máchl druhou sekerou. Rána byla rychlá, rychlejší než Smrtihlavova, a Strybjorn jen taktak stačil zareagovat a uskočit. Sekera, ostrá jako břitva, se mu zasekla do masa a strhla obrovský kus kůže. Do Strybjornových očí začala stékat krev. Potřásl hlavou, aby si je vyčistil.

Ragnar poodstoupil, aby se pokochal svým dílem. Věděl, že když bude trpělivý, má teď výhodu na své straně. Krev ze zranění protivníka brzy oslepí a pak ho Ragnar bude moci v klidu zabít.

Stejná myšlenka proběhla zřejmě i Strybjornovou hlavou. Strašlivě zařval a vyrazil vpřed jako rozzuřený kanec. Na Ragnara pršely rány jako déšť, málem ho udolaly, ale on dokázal nějakým

zázrakem vyváznout jen s několika škrábanci. Během ústupu si uvědomil, že nemá naději. Strybjornův útok ho zatlačil zpět do půlkruhu Smrtihlavů. Každý z nich prahl touhou pomstít se za Ragnarovo běsnění. Nebyl s to bránit se jim a zároveň Strybjornovi.

Okamžitě se rozhodl. Postará se, aby s sebou do temnoty vzal posledního nepřítele. Úplně odkrytý se rozkročil k poslední ráně a hodil sekerou. Cítil v její váze tíhu smrti ještě předtím, než se zakousla do svého cíle. Věděl, že osud jeho protivníka je zpečetěn. Sekera roztříštila Strybjornovu hrud'. Žebra praskla, vnitřnosti se vyvalily ven. Ragnar na chvíli vychutnával pocit uspokojení z dokonané pomsty a najednou v jeho hrudi explodovala vlna čisté agónie.

Strybjorn ještě reflexivně hodil sekeru, která se zabořila Ragnarovi do prsou. Smrtihlavové se rozběhli, aby práci dokončili. Ragnar se zmítal bolestí ze záplavy ran a pak se propadl do tmy. Věděl, že smrt už čeká, aby ho přivítala.

PĚT

SBĚRAČI PADLÝCH

Ragnar se vznášel v oceánu bolesti. Celé jeho tělo hořelo. Trpěl způsobem, jaký si ani nedovedl představit, snášel agónii, která jistě nebyla určena pro smrtelníka.

Takže tohle je peklo, pomyslel si. Nebylo to tak, jak očekával. Nebyla tu zima. Jen bolest. Kde jsou ti, co zabil? Proč ho nepřišli přivítat? Kde jsou soudci mrtvých? Kde je jeho otec a matka, lidé z jeho klanu?

I přes bolest zakoušel hořký pocit zklamání. Nebyl povolán. Neprobudil se u velké hodovní tabule v Síni hrdinů vysoko na Hoře věčnosti. Nebyl dost dobrý. Byl ponížen. Ta myšlenka ho těžce zasáhla a pak ztratil vědomí.

Znovu se probral do muk, ale zdálo se, že bolest je teď menší. V uších mu bušilo a slyšel jekot větru. Pomalu si uvědomoval, že ten tlukot má asi původ v jeho srdci a vítr může být jeho dech.

Najednou jako by každé jeho zranění v hrudi začaly propalovat plameny. Chtěl křičet, ale nemohl otevřít ústa. Nemohl vydat ani hlásku. Cítil se, jako by se mu do kůže zapíchly ledové jehly a jeho rány někdo zaceloval roztaveným olovem.

Peklo, pomyslel si, je místo mučení. Temnota. Ticho.

Najednou byla zima. Obklopoval ho led, objal jej svým chladem. Spalující sevření mrazu. To už bylo peklu podobnější. O tomhle zpívali skaldové a vyprávěly staré písně. Bylo to místo nekonečného chladu, kde se toulaly všechny duše, dokud jim nevybledly vzpomínky a dokud nebyly znovu vstřebány do prvotní materie všehomíra.

Ale kde jsou ostatní mrtví, kteří nedošli odpočinku? přemýšlel. A proč nevidím? Žádnou odpověď však nedostal. Po aeony se vznášel v bezbřehé nezměnnosti. Pak ho znovu opustilo vědomí.

Bylo mu tepleji. Jeho tělo se třásl. Bolest a žár se zdály nerozlišitelné. Zabalily ho jako plášť, jako rubáš. Připadalo mu, že se třese. Cítil se velmi unavený. Celé tělo ho bolelo. Měl pocit, jako by jeho duše dlouhou dobu putovala a vy-potřebovala všechny síly.

Přesto byl při vědomí. Stále byl, i v tom prázdném osamění. Uvědomoval si jen bolest a své vzpomínky, ale byl při vědomí. Na to se musí upnout. Jakmile se k tomu rozhodl, ucítil, že se do něj znovu zařezávají nože, a propadl se do dlouhé temnoty zapomnění.

Dusila ho tíha, jako by na něm spočíval celý ostrov. Nemohl dýchat a poprvé pocítil nedostatek vzduchu. Uvědomil si, že cítí svoje končetiny, ale zdály se příliš těžké, než aby s nimi pohnul. Byl si vědom, že má oční víčka, ale nebyl schopen je zvednout. Zdálo se mu, že někde velmi, velmi daleko někdo volá jeho jméno.

Mohl by to být nějaký mrtvý? položil si otázku, ale okamžitě ji zavrhl.

Snažil se bojovat, aby zůstal při vědomí. Zkoušel otevřít oči. Bylo to jako bojovat s nekonečnou tíhou. Poznal, jak se musel cítit Russ, když se prohýbal pod ohromnou silou Hada Prostředního světa.

Ten úkol vypadal nespílitelný, ale přesto si Ragnar nedovolil ustát.

Soustředil všechnu svoji sílu k tomu, aby otevřel oči. Odolávaly jeho pokusům jako země odolává bušení mrtvého v hrobě. Ve svém úsilí však nepolevoval. Nedovolil si vzdát se. Přinutil se pokračovat. Bolest znovu projela všemi jeho údy, ale Ragnar se tím nenechal rozptylovat. Byl to pot, co mu teklo po čele? Nevěděl, ale nemohl zvednout ruku, aby jej setřel. Vše, co mohl udělat, bylo veškerou sílu svého bytí vložit do otevření očí. Pro muže, který bojoval v tak těžké bitvě, by to měl být jednoduchý úkol, ale nebyl. Byla to ta nejtěžší věc, kterou kdy Ragnar udělal.

Přinutil se myslet na otce, matku, přátele. Pokud se mu podaří otevřít oči, bude mít možnost je znovu spatřit. Uvidí zemi mrtvých. Ta myšlenka byla děsivá, ale nic jiného dělat nemohl. Byl teď zde. Dřív nebo později tomu bude muset čelit. Nebyl žádný zbabělec. Znal sám sebe příliš dobře, aby věděl, že je to pravda.

Tak proč váhat? Proč mu tedy žaludek svírá podivná hrůza? Báł se pohlédnout do neznáma nebo se děsil spatřit znovu ty, které miloval, a toho, jak jim bude muset všechno vysvětlit? Přinutil se pokračovat. Odměnil ho krátký záblesk světla.

Temnotu najednou protrhl pronikavý záblesk modrobílého světla. Tohle vůbec nečekal. Pokračoval v pokusech otevřít oči dokořán a pomalu mu svítlo, že se dívá na úplně stejnou oblohu jako na Fenrisu. Onen svět zjevně vůbec nevypadal tak, jak čekal. Cítil se trochu podvedený.

Jako by pohled na oblohu byl znamením, do jeho mozku se nahrnuly ostatní vjemy. Vnímál zemi, zpěv ptactva, vzdálený hukot vln rozbíjejících se o břeh. Pak se dostavil hořký zápach popela, štiplavý pach spáleniny a hořko-sladký puch lidského masa na pohřební hranici.

Pod ním bylo něco měkkého. Jak ležel na vlhké měkké zemi, mezi prsty na nohou cítil ohýbající se travu. Vnímál bolest a podivné otupení, které jej od ní vzdalovalo, jako mu pivo zamlžovalo vnímání světa.

V jeho zorném poli se objevila obrovská prošedivělá hlava. Hleděly na něj studené oči, modré jako odštěpky oblohy. Poznal ten zjizvený obličej. Patřil Ranekovi Vlčímu knězi, Sběrači mrtvých.

„Takže jsi mě sledoval," chtěl říct, ale z úst mu vyšlo pouze nesrozumitelné zachrčení.

„Nezkoušej mluvit, chlapče," řekl Ranek. „Urazil jsi velmi dlouhou cestu. Ze světa mrtvých do světa živých je daleká pout', a ne všem je dáno jí projít. Šetři síly. Budeš je potřebovat."

Prohodil něco v jazyce, kterému Ragnar nerozuměl, k někomu mimo Ragnarovo zorné pole. Ragnar ucítil bolest, zakusující se mu do ruky, a pak mu do žil vteklo něco studeného jako voda z ledovce. Znovu ho opustilo vědomí.

Tentokrát se probudil okamžitě. Vnímál ve tváři teplo slunce a laskání větru. Cítil se odpočatý, nesušovala ho téměř žádná bolest. Pokusil se posadit. Byl to obtížný úkol, ale zvládl jej. Zjistil, že je nahý. Instinktivně hmátl do místa, kde se mu Strybjornova sekera zakousla do hrudi. Ke svému překvapení našel jen velmi jemnou stopu po jizvě, citlivou na omak.

Podíval se dolů a uviděl čerstvou růžovou jizvu a nažloutlou skvrnu podobnou staré pohmožděnině. Hrud' měl posetou dalšími jizvami a nažloutlými skvrnami. Nepochyboval o tom, že jeho záda vypadají podobně. Co se to tady děje? ptal se sám sebe. Viděl, že leží blízko hvězdné lodi. Rozhlédl se a spatřil zbytky vypálené vesnice.

Bylo to divné. Onen svět byl překvapivě podobný skutečnému. Jen některé věci nebyly tak docela v pořádku.

Tam, kde bývala vesnice Hromových pěstí, byla jen hromada ruin. Střecha zřícené Velké síně ještě doutnala. Dole na pláži hořely pohřební hranice.

Skupiny žen a dětí, které přežily, byly naháněny na dračí loď kotvící na vlnách.

Ragnarovi pomalu docházelo, že je ve světě živých. Pamatoval si velkou bitvu se Smrtihlavy a ohně, které se po ní rozhořely. Jeho vesnice by po takové bitvě určitě vypadala takhle.

Nebo byl v nějakém neznámém pekle, vyčarovaném démony. Snad to bylo místo, které mu mělo ukázat následky porážky. Ten výjev vypadal dost truchlivě, aby tomu tak mohlo být.

Zaslechl za sebou těžké kroky. Otočil se a spatřil Raneka. Starý Vlčí kněz na něho hleděl vědoucíma očima.

„Jsi zpátky ve světě živých," řekl. Nebyla to otázka.

„Skutečně? Copak nejsi jeden ze Sběračů mrtvých?"

Výbuch starcova smíchu zaburácel spáleništěm. Několik postav opodál se polekaně otočilo. „Stále jen otázky. Moc ses, chlapče, nezměnil, co?"

„Nejsem chlapec. Před několika dny jsem oblékl šat muže."

„A jaké to byly dny, hm? Dobrá, na válečném poli ses vyznamenal, to přiznávám. Jsi bojovník, chlapče. Takový masakr jsem neviděl od časů Bereka a to bylo... hmm... to bylo už hodně dávno."

„Takže jsi Sběrač?"

„Ano, chlapče, to jsem. Ale ne v tom smyslu, v jakém myslíš."

„A v jakém smyslu tedy? Sběrač buď jsi, nebo nejsi."

„Pokud budeš žít, jednoho dne to pochopíš. Vesmír není tak jednoduchý, jak si myslíš. Na to brzy přijdeš."

„Pokud budu žít?" Ragnar si v údivu prohlédl místa na hrudi, kde měla být jeho zranění. „Vždyť—"

„Vždyť už jsi mrtvý? To jsi chtěl říct, ne? Zastavilo se ti srdce a ztratil jsi mnoho krve. Tvé tělo bylo velmi poškozené, ale ne zase tolik. Náš lékař se k tobě dostal dříve, než nastala mozková smrt, a vyléčit tvá zranění nepřesahuje hranice možností naší... ehm... magie."

Ragnar by přísahal, že stařec zamumlal ještě nějaké slovo před tím, než řekl magie, ale nikdy podobné slovo neslyšel a nedávalo mu žádný smysl, což se ostatně dalo u čarodějů čekat.

Obvykle mluvili v hádankách nebo říkali nesmysly. Přesto to slovo dodalo Ragnarovi naději. „Umíte přivést mrtvé k životu? Můj otec—"

„Tvému otci už nedokážeme pomoci, chlapče," odpověděl Ranek. Ukázal ke vzdáleným ohňům.

„Proč jste ho nezachránili, když jste pomohli mně? Mohli jste to přece udělat." Ragnar se zastyděl za zármutek, který mu zabarvil hlas.

„Neukázal, že je hoden naší pozornosti. Ty ano. Byl jsi vybrán, chlapče."

„Vybrán pro co?"

„To se brzy dozvíš, pokud je to tvůj osud."

„To říkáš pořád."

„Říkám to, protože je to pravda."

Stařec v zneklidňujícím úsměvu odhalil své tesáky. „Teď patříš k Vlkům. Tvé tělo a duše, vše patří Vlkům."

Ragnar se zvedl; nohy měl vratké jako nohy malého dítěte. Pokusil sejít, ale vrávorál a potácel se. Najednou se převážil a země se začala přibližovat. Setkání s ní bylo bolestné. Nepolevoval ve svém úsilí: zapřel se rukama o zem a znovu se postavil. Tentokrát zvládl o něco více kroků a potácivě se zastavil dříve, než stačil upadnout podruhé. Bylo mu hrozně. Žaludek se mu houpal. Na jedné straně se cítil přišerně, na druhé straně ovšem cítil obrovskou úlevu.

Nezemřel. Byl mezi živými. Ať už jsou Ranekovy důvody sebetajemnější, on a jeho společníci jej vybrali a ušetřili. Opravdu to vypadalo, že ho nějakým způsobem vybrali. Ačkoliv se tak stalo způsobem, o jakém neslyšel zpívat v žádné z hrdinských písní, byl vybrán.

Byli to vskutku mocní mágové. Uzdravili mu rány. Navrátili ho mezi živé. Ale bylo to tak opravdu? Nebyl to nějaký druh špinavých čar, jaké podle povídaček používají mošští démoni? Uvěznili jeho duši do těla pomocí nějaké černé magie? Nezačne jeho tělo za chvíli hnit a rozkládat se? Otočil se k Vlčímu knězi.

„Jsem mrtvý?" zeptal se. Věděl, že je to šílená otázka, ale Ranek se na něho podíval s porozuměním a snad i se soucitem.

„Když se to vezme podle toho, za koho tě považují ti lidé tam, pak ano, chlapče. Byl jsi mezi zabitými. Odejdeš odtud a už se sem nikdy nevrátíš. Tvůj osud leží jinde, mezi nekonečným ledem, možná i mezi hvězdami."

Ragnar měl dojem, že mezi ženami hnanými na palubu zahlédl Anu. Najednou beze stínu pochybnosti

věděl, že se k ní musí dostat. Zamířil směrem k pláži, potácel se jako opilý. Napůl přepokládal, že se jej Ranek pokusí zastavit, ale Vlčí kněz ho nechal jít.

Ragnar neměl tušení, jak dlouho mu cesta k pláži trvala. Když se tam dobelhal, oddychoval jako by pískem běžel dvacet mil. Viděl, jak se všichni Smrtihlavové otočili a hleděli na něho. V jejich tvářích byly údiv a hrůza. Přes prsa si dělali znamení Russe a dál se brodili mořem a vylézali na paluby svých lodí.

Ragnar se pokusil jít za nimi, ale nárazy vln ho porazily. Voda se nad ním zavřela a začala mu plnit plíce. Zvedl se a začal zvracet. Znovu se pokusil jít, ale silná ruka mu sevřela rameno. Rychle se otočil a mávl pěstí. Jeho paži prolétla bolest, měl pocit, že si zlomil prsty.

„Keramik holým masem neprorazíš, hochu," řekl Ranek a postavil Ragnara jako loutku i přes jeho odpor. „Pokud v tom budeš pokračovat, jen si zlámeš ruce."

Nad vodou začaly znít bubny, vesla se ponořila do vody. Dračí lodě se rozjely od břehu.

„Kam jedou?"

„Vracejí se domů s kořistí, chlapče. Neusadí se tu. Věří, že po bitvě je tento ostrov prokletý. A dovedu si představit, že tvoje zmrtvýchvstání je v tom jen utvrdí. Na dlouhou dobu to bude posvátné místo. O tom nepochybují."

A pak zapomenou. Lidé vždycky zapomenou."

Ragnar hleděl na odplouvající lodě rozrážející vlny a přemýšlel, jestli ta malá postava, která mu mává, je Ana. Neměl však jak to zjistit a pochyboval, že se to kdy dozví.

Ranek ho posadil na pláž a on mával. Přemýšlel, jestli slaná vlhkost v jeho očích byla od mořské vody nebo od slz.

Ragnar klopýtal zpět ke kopci, na kterém spočívala hvězdná loď. Snažil se zapamatovat si svou vesnici, neboť věřil Ranekovi, když řekl, že se sem už nikdy nevrátí.

Minul strženou chalupu vedle trosk domu, kde bydlel Ulli. Věděl, že Ulli už je po smrti. Musel zemřít se svým otcem během bitvy a nebyl Sběrači vybrán. Zdálo se nemožné, že už Ulliho nikdy neuvidí, ale bylo to tak. Jeho přítel, se kterým si hrával v dětství, byl pryč. Všichni byli pryč.

Ragnar vzpomínal, jak si na tomhle místě hráli na honěnou, bojovali s nestvůrami a kopali si s míčem. Když se zaposlouchal, zdálo se, že slyší ozvěnu chlapců hrajících si kolem, byl to ovšem samozřejmě nesmysl. To vše bylo v minulosti, odešlo to a už se to nikdy nevrátí. Chladné jako popel z vypálených chalup.

Ragnar prošel kolem místa, kde padl jeho otec, a vypudil tu myšlenku z hlavy. Na vypořádání se s ní bude dost času později. Teď to pro něj bylo příliš těžké. Pokud kdy dovolí této vzpomínce vstoupit do své mysli, jistě ho pohltní vztek a hoře.

Raději se vyhnul místu, kde stával dům jeho otce, jediný domov, který kromě paluby Russova kopí pamatoval. Toulání jej zavedlo na kraj vesnice. Vzpomínky a hrůza byly příliš čerstvé, než aby se s nimi vyrovnal. Najednou chtěl pryč. Vracel se k hvězdné lodi Sběračů, jak nejrychleji to šlo.

Jak k ní krácel, spatřil další tělo ležící na zemi. Bylo na nějakých kovových nosítkách a do jeho těla se nořily různé průhledné trubičky. Všechny byly připojeny ke kovovému zařízení, které jako velký pavouk sedělo na mladíkově hrudi. Trubičkami bublaly různé tekutiny. Na přístroji červeně a zeleně blikaly podivné runy. Když se Ragnar přiblížil, zjistil, že je to Strybjorn, Smrtihlav, se kterým bojoval. Zdálo se, že Sběrači konají svoje čáry i na něm. Ragnarovi svitlo, že i Strybjorn byl povolán. Útroby se mu sevřely nenávistí a chladnou zuřivostí.

Nepřítel, o němž si myslel, že ho zabil, zřejmě unikl svému osudu. Při vzpomínce na to, jak ten Smrtihlav vraždil Ragnarův lid, a na nenávist v jeho obličeji, když se spolu bili, Ragnar přemítal, zda si z něj bohové netropí žerty, když jeho nepřitele ušetřili stejně jako jeho.

Bez přemýšlení se sehnul a sebral velký kámen. Plně se soustředil na myšlenku vyrazit Strybjornovi mozek z hlavy a rozbít tu podivnou kouzelnou věc, která mu trůnila na hrudi. Nevěděl, zda to k něčemu bude. Třeba budou Sběrači schopni jej znovu oživit. Třeba byla jejich magie tak mocná. To Ragnar nevěděl, avšak za každou cenu se to pokusí zjistit. S myšlenkou na vraždu v srdci přistoupil blíž k ležícímu Strybjornovi.

Podíval se na svoji budoucí oběť. I vleže vypadal Strybjorn nelítostně. Jeho obrovská čelist a převislé

obočí mu dodávaly výrazu primitivního divocha. Ragnar pocítil zvrácenou radost z možnosti ho udeřit a vysoko zdvihl kámen. V tom okamžiku ho nezajímalo, co si Sběrači pomyslí. Nezajímalo ho, jestli se postaví vůli bohů. Myslel jediné na pomstu. A pevně se rozhodl ji vykonat.

Jak obloukem napřáhal ruku, pocítil jásavou radost. Chvěl se v očekávání, co se stane v okamžiku, když kámen narazí na Strybjornovu hlavu a rozmačká mu mozek na krvavou kaši. Kámen svou pout' nedokončil. Ragnarovu paži sevřely ocelové prsty a znehybnily ji. Všechny jeho pokusy o osvobození se měly stejný účinek, jako by se pokoušel pohnout horou.

„U Russe, chlapče, ty jsi ale nelítostný. Vskutku válečník od kosti. Ale tady ten ti nepatří. I on byl vybrán a není tu, abys ho zabil.“

„Uvidím ho umírat,“ prohlásil Ragnar s nenávistnou vážností v hlase.

„Tam, kam jdete, chlapče, dost možná. Na druhé straně je stejně možné, že on bude svědkem tvého konce.“

„Co tím míníš?“

„To brzy zjistíš. Ted' jdi. Nastup do Hromového jestřába.“ Starý muž ukázal k létající lodi. Ragnar, plný znepokojení, vyšplhal dovnitř.

Vnitřek lodi se nepodobal ničemu, co si Ragnar kdy dokázal představit. Všechny podlahy byly kovové, stejně tak i stěny - až na malá kulatá křišťálová okénka, skrz která bylo možno vyhlédnout ven. Sedadlo, do kterého jej připoutali, bylo vyrobeno z nějaké zvláštní staré kůže. Na panelech nad jeho hlavou blikaly neznámé runy. Celou loď rozkmitaly cizí zvuky, jak se pokoušela vzlétnout.

Ragnar se nervózně ošil. V novém oblečení, které dostal od Vlčích kněží, se cítil nesvůj. Byla to jednoduchá tunika, celá šedá. Přiléhala k jeho tělu jako druhá kůže. Na hrudi měl vyobrazenou hlavu vlka, znamení Russovo. Oděv ho zakrýval celého až na hlavu. Byl vyroben z materiálu, na který Ragnar nikdy předtím nenarazil. Těsně jej obepnul, ale přesto byl lehký a vzdušný. Ragnar se necítil nijak stísněně. Bylo mu mírně teplo. V tomto oblečení měl pocit, že by se jistě mohl odvážit jít do sněhové bouře a přitom by zůstal v teple, což bylo divné, neboť oblek nebyl tlustší než nejjemnější teletina.

Najednou se celá loď otrásla. Burácení zesílilo. Něco ho vmáčklo do sedadla. Krátce vyhlédl okénkem ven a pocítil krátkou nevolnost, jak země pod ním ustupovala. Bylo nepřirozené sledovat, jak se ostrov propadá do hlubiny, jak loď uniká z osidel přitažlivosti a dere se k obloze.

Vše se zmenšilo. Viděl zbytky své vesnice jako by to byla dětská hračka. Spatřil břehy táhnoucí se podél ostrova. Pomalu stoupali nad okolní kopce a loď začala zrychlovat. Ragnar se znovu rozhlédl po lodi a viděl, že celá příd' se nachýlila nahoru. Vyhlédl z okna a viděl, jak nabírají na rychlosti i výšce a že jeho domovský ostrov se již ztrácí někde v dálce. Dole na moři zahlédl lodě z flotily Smrtihlavů, jak brázdí vlny, a znovu přemýšlel o lidech, nad nimiž se teď nacházel.

Kolem se nakupila bílá mlha a loď se začala třást. Ragnara přepadl strach, jestli je snad větrní démoni nesmetou z oblohy či zda nejsou ve spárech nějakého zlého kouzla. Pak mu došlo, že právě prolétli mraky.

Ta myšlenka ho napadla, až když se dostali do jasného slunečního světla a otřesy ustaly. Pod sebou Ragnar uviděl nekonečný bílý oceán, občas protkaný cáry modři. Došlo mu, že se dívá dolů na vrcholky mraků. Takový pohled se naskytl pouze několika málo smrtelníkům. Na okamžik jím proběhla vlna údivu a vděčnosti.

Hvězdná loď pokračovala ve stoupaní. Ragnara něco stále víc tisklo do křesla, jako by na něj tlačila obří pěst, hrozící ho rozmačkat. Ohlédl se po ostatních a spatřil, jak neviditelné prsty tlačí na Ranekovy tváře. Co je zase tohle za cáry? podivil se Ragnar, příliš ohromený, než aby se bál. Ať to bylo cokoli, nezdálo se, že by to starci vadilo; zašklebil se a ukázal Ragnarovi zdvižený palec.

Ragnar vyhlédl z okna a zjistil, že venku je tma a jsou vidět hvězdy. Pod nimi byla gigantická polokoule, tak obrovská, že její okraj se táhl přes celý výhled. Polokoule byla převážně bílá a modrá, sem tam byly vidět zelené skvrny. Ragnara napadlo, že se dívá na zemskou kouli a že modrá jsou moře, bílá oblaka a zelenou barvu má země.

Tlak na prsou zeslábl s ohromující náhlostí a Ragnar cítil, jak se z křesla začíná zvedat. Bránily mu v tom pouze pásy. Cítil se, jako by jeho tělo najednou ztratilo váhu; byl to podivný a nikoli nepříjemný

pocit. Hluk na lodi ustal a ticho, které ho vystřídal, bylo najednou děsivé a téměř ohlušující.

Váha se mu znenadání vrátila. Zdola se ozval hluk a zemská koule rostla, dokud nevyplnila celé zorné pole.

Lod' se znovu roztřásla. Ragnar pohledem ven z okna zjistil, že konce křídel se začaly rozpalovat do ruda. Zachvátila ho hrůza. Měla být celá lod' strávena čarodějnými plameny? Zlobili se snad nebeští démoni? Odvážil se ještě jednou podívat na Raneka. Vlčí kněz měl zavřené oči a zdálo se, že je naprosto klidný. Ragnar se dlouho snažil ovládnout a pak si s tím přestal dělat starosti. Možná byla plamenná křídla pouze součástí magie, která držela lod' nahoře. Bylo to vše mimo jeho chápání. Ranek si zřejmě vůbec s ničím nelámал hlavu. A dokud si nebude dělat starosti nikdo jiný, není se čeho obávat.

Lod' se třásla dlouhé minuty. Ragnarovi to něčím připomínalo sáňkování, když vrcholila zima. Pak se lod' s burácením znovu probrala k životu. Cítil, že ji ovládá obrovská síla. Ragnarovi se do prsou vrátil tlak a plavidlo začalo zpomalovat.

Hvězdy zmizely. Obloha přešla z hluboké černi do temně indigové a pak se zbarvila do modra. Naproti se objevila oblaka. Ponořili se zpět do mlžné prázdnoty. Celá lod' se naklonila na stranu jako člun nabraný z boku vlnou, pak se srovnala a Ragnar pod sebou poprvé spatřil zemi.

Byla nesmírná: krajina hor roztříštěná skalami, krajina lišejníků a sněhu. Obzor se zdál být nesmírně daleko. Z vrcholů se rozlézaly obrovské ledovce. Přes celou tu dálku nebyl vidět ani náznak života. Vypadalo to tam mrtvě a cize jako na povrchu měsíce. Hvězdná lod' se hnala bezútěšnou nekonečnou krajinou rychlostí, kterou Ragnar předtím nezažil.

„Asaheim," slyšel zašeptat Raneka.

Krajina bohů, pomyslel si Ragnar a přemýšlel, co ho čeká.

ŠEST

POVOLANÝ

„Vy všichni jste byli vybráni," řekl Ranek, hledící na nováčky z Řečnické skály. Ohromný kus kamene vyčníval jako tesák; vrchní část byla opracována, takže tvořila jakési pódium. Směrem k publiku byl kamen přitesán do podoby vrčícího vlka. „A teď se všichni dívte proč."

Ragnar se díval přes Raneka na vzdálené hory. Otrásl se. Ano, divil se proč. Rozhlédl se po ostatních. Podle jejich výrazů usuzoval, že si myslí totéž. Upírali oči na postavu starého Vlčího kněze s intenzitou blízkou fanatismu.

Kromě něj tu bylo nejméně dvakrát dvacet dalších mužů. Shromáždili se na planině na konci vesnice při rozbřesku, aby vyslechli knězovu řeč. Každý z nich měl na sobě podivnou tuniku, kterou nosil Ragnar na lodi. Mnozí měli odřeniny a jizvy na rukou a v obličeji, které Ragnarovi napověděly, že podstoupili stejnou léčbu jako on. Ragnar se znovu otrásl. Vzduch byl studený a jeho dech se měnil v obláčky páry. Všiml si, že světlo tady v horách má podivné zbarvení. Všechno se zdálo jasnější, vzduch byl nepřirozeně průhledný a čistý. Jako by bylo možné dohlédnout mnohem dál než na ostrovech.

„Všechny jsem vás vybral já nebo Vlčí kněží jako já, protože je možné, že byste mohli být hodni toho se k nám přidat. Zdůrazňuji slovo ‚možné‘. Za prvé, budete se muset spoustu věcí odnaučit. Bylo vám řečeno, že musíte zemřít, abyste se mohli připojit k hrdinům Russovy družiny v jeho Dlouhé síni. V některých případech se tak stalo. Byli jste mrtví a my jsme vás přivedli zpět do života naší magií. Jiní z vás sem byli dopraveni zaživa. Není v tom žádný rozdíl. Dobře si zapamatujte, co vám nyní řeknu.

Nebudete mít žádnou další šanci. Pokud zemřete tady, zemřete. Váš duch vkročí na onen svět a připojí se k vašim předkům. A vězte ještě něco - pokud tady zemřete, znamená to, že nejste hodni patřit mezi hrdiny.

Na tomto místě, právě teď, vám dáváme možnost stanout mezi největšími hrdiny našeho světa. Budete mít šanci ukázat, že jste hodni patřit mezi Russovy povolání, připojit se k Vlčí smečce.

Teď nemůžete pochopit, jaká pocta to pro vás je nebo jakou odpovědnost jednou můžete nést. Musí

vám stačit mé slovo. To, co od vás budeme žádat, nebudou žádné maličkosti. Úkol, kterého se budete muset ujmout, není lehký. Budoucnost vás může zavést do strašlivé temnoty, postavit vás tváří v tvář nejzkaženějším a nejbezbožnějším z nepřátel, na místech, která si ani neumíte představit.

Můžete být povoláni, abyste stáli mezi lidskostí a jejím nejhorším nepřítelem, abyste bojovali s příšerami horšími než nejstrašnější stvůry z legend. Může se stát, že až jednou povstanou síly zla, aby zničily vše, co existuje, budete stát mezi nimi a samotným Russem. Ale to vše se pouze může stát. Pokud se ukáže, že jste toho hodni.

Nabízíme vám úkol hodný hrdinů. Ale čeká vás bohatá odměna. Pokud uspějete, čeká vás život mnohem delší než život obyčejného smrtelníka a moc rovná moci polobohů z legend. Budete putovat po obloze, k nejbzdálenějším hvězdám. Budete bojovat v bitvách, které prověří schopnosti každého válečníka. Budete mít příležitost získat čest a slávu a úctu těch, jejichž úcta něco znamená.

Pokud se osvědčíte, čeká vás moc, sláva, nesmrtelnost.

Neuspějete-li, zemřete navždy. To jsou cesty, které před vámi leží. Od tohoto dne, od této minuty už pro vás žádná jiná není. Vítězství nebo smrt. Pochopili jste?"

Ragnar se díval na Vlčího kněze. V jeho tváři nenacházel ani přátelství, ani slitování. Tohle byl čaroděj, kterého poprvé potkal na Russově kopí. Zdálo se to být nesmírně dávno. Muž od té doby jakoby vyrostl. Obklopovala ho aura hrůzy, kterou budil. Jeho slova měla sílu proroctví a vypálila se Ragnarovi přímo do duše. Byla děsivá a zároveň jej nadchla, a ačkoliv Ragnar mnohému nerozuměl, cítil důležitost, kterou do nich Vlčí kněz vložil, a proto byla důležitá i pro Ragnara.

„Pochopili jste?" zopakoval stařec.

„Ano," odpovědělo mu množství hlasů zároveň.

„Dobrá. Ted' jste uchazeči o členství v kapitule Hvězdných vlků. Až pochopíte, co to znamená, pochopíte velikost cti, která vám byla prokázána. Nyní vám představím Hakona. To je muž, který vás bude učit všemu, co budete potřebovat, a zároveň bude rozhodovat, jestli si zasloužíte žít nebo zemřete. Naslouchejte jeho slovům pozorně, protože pro vás znamenají život nebo smrt."

Vlčí kněz ukázal na nově přichozího, který k němu přistoupil a nyní si měřil shromážděné muže jasným pohledem a pohrdavým úsměvem. Ragnar si jeho obličej pozorně prohlédl. Byl úzký a skoro bez masa. Kůži měl na něm napjatou, posetou tucty jizev, které jeho tváři dodávaly dojem záplatovanosti. Měl šedé vlasy svázané do dlouhého koňského ohonu. Jeho obličejí vévodily veliké šedé oči, obrovský špičatý nos a tenké kruté rty. Vypadal jako dravec, jako vlk v lidské kůži, a pozoroval shromážděné mladíky, jako si vlk prohlíží stádo ovcí. V jeho chladném pohledu nebylo nic uklidňujícího.

Jakmile Ranek skončil s uvítáním, bez jakékoliv obřadnosti seskočil z plošiny a odkráčel zpět k vesnici. Ragnar viděl, že Hakon sám na plošinu nevylezl. Místo toho se postavil před ni. Obrovská vlčí hlava jako by hleděla přes jeho ramena a stěží se dalo určit, kdo se díval divočeji, zda Hakon či kamenný vlk.

„Vítejte v Russviku, psi. Pochybuju, že někdo z vás, jak tu jste, přežije. Jak jste slyšeli, jsem Hakon," řekl. „Seržant Hakon. To je můj titul. Vy jej budete používat. Nebo vám, u Russe, utrhám všechny údy jako malý chlapec, když mučí mouchu."

Ragnar hleděl na řečníka a dusil v sobě bezprostřední pocit nenávisti. Seržant Hakon byl děsivá postava, ale v té chvíli k němu Ragnar necítil nic než odpor,

Hakon byl vysoký a silný. Stejně jako Ranek byl mnohem vyšší než normální muž a i bez blýskavé zbroje, která ho celého pokrývala, by byl mnohem mohutnější. Stejně jako Ranekovi, i jemu vyčnívaly tesáky, když se smál. A smál se často a krutě. Stejně jako Ranek měl na sobě mnoho talismanů zřejmě magického významu. Měl obrovský meč s pilovitým ostřím, tajemnou zbraň, kterou Ranek použil při boji s drakem, a různou jinou výstroj. Jeho zbroj ani talismany nebyly tak zdobné jako talismany Vlčího kněze, ale zjevně byly od stejného výrobce a musely pocházet ze stejných dílen.

Ragnar přemýšlel, kde to mohlo být. Na dohled nikde nebylo ani památky po kovárnách či slévárnách. Stál tu jen malý opevněný tábor s chatrčemi vystavěnými ze dřeva a kamene, ne jako doma. Nebo spíše tam, kde býval jeho domov, opravil se. Neměl už místo, kam by se vrátil.

„Možná věříte, že jste povoláni. Ne! Byli jste vybráni, aby se ukázalo, zda jste hodni být mezi Povolanými. Když se tak na vás, politováníhodná prasata, dívám, pochybuji, že se to komukoliv z vás podaří. Řekl bych, že Vlčí kněží udělali chybu a dodali mi odpad, tupá, nepoužitelná a hloupá prasata.

Co si o tom myslíte?"

Nikdo nebyl tak hloupý, aby mu, odpověděl. Hakonův hlas byl drsný, hrdelní. Neustále v něm zazníval výsměch, a urážky jejich mužnosti. Takové chování by ve vesnici Hromových pěstí vyústilo ve výzvu na souboj. Tady se zdálo, že si může Hakon dovolit mluvit, jak se mu zlíbí. Přes vztek, který jím cloumal, Ragnar pochyboval, že by proti němu kdokoliv z nováčků něco zmohl. Hakon byl na rozdíl od nich ozbrojen, nemluvě o magii, kterou by mohl použít.

„Nikdo z vás nemá kus cti v těle?" provokoval Hakon. „Všichni jste baby? Přesně jak jsem předpokládal. Není mezi vámi jediný muž."

„Jsi ozbrojený a my ne," ozval se hlas, který k Ragnarovu překvapení patřil Strybjornovi. Byl šokován tím, že Smrtihlav se na rozdíl od ostatních odvážil promluvit.

„Jak se jmenuješ, chlapečku?"

„Strybjorn Smrtihlav a nejsem žádný chlapeček. Už jsem podstoupil rituál dospělosti." Skrz Strybjornovy masité, zvířecí rty se prodralo zavrčení. Ve studených očích mu zablesklo vztekem.

„Spíše Strybjorn Tupohlav. Nejsi blázen, chlapečku?"

„Ne." Strybjorn postoupil o krok kupředu a sevřel ruce v pěst. Ze zástupu shromážděných se ozvalo hluboké nadechnutí. Nikdo nemohl uvěřit Strybjornově zbrklosti.

„Tak proč si myslíš, že potřebuji zbraně k tomu, abych se vypořádal s drzým spratkem, jako jsi ty?"

„Nepotřebuješ? Statečná slova od někoho, kdo je zakutý do zbroje a vyzbrojený mečem. Možná by sis bez nich nebyl tak jistý."

Seržant se usmál, jako by doufal, že někdo něco takového řekne. Vykročil vpřed a vztyčil se nad Strybjornem. Smrtihlav byl vysoký a silný, ale Hakon byl vyšší a mnohem těžší. V úsměvu odhalil zlověstné vlčí tesáky. Ragnarem zmítaly protichůdné myšlenky. Vypadalo to, že Smrtihlav udělal strašlivou chybu a Hakon ho pravděpodobně zabije. Ragnarovi by jeho smrt nevadila, ale nechtěl, aby přišla z jiných než jeho vlastních rukou. Ovšem nezdálo se, že by teď byl v postavení, kdy by mohl svoje právo obhájit.

Seržant tasil meč a vysoko jej pozvedl. Strybjorn nehnul ani brvou. Ragnar byl nucen uznat, že je Smrtihlav odvážný - i když bláhový. Hakon zarazil meč do země před Strybjorna. Zbraň se chvěla zabodnutá v drnu. Ragnar si všiml, že má podivný tvar - vypadala poněkud zvláště. Ostří bylo pilovité a zdálo se, že v samotné čepeli je zabudován nějaký složitý mechanismus.

„Vezmi si ho, chlapečku," řekl seržant. „Použij ho. Pokud můžeš. Budeš ozbrojen. Já nikoliv."

Strybjorn se na okamžik na Hakona zahleděl. Zdál se být zmatený a snad i vyděšený. Pak se v jeho očích objevila touha po krvi a jeho rty se roztáhly do zvířecího úsměvu. Přiblížil se k mohutné zbrani a uchopil ji za jílec. Zatáhl za ni. Samozřejmě očekával, že ji bez námahy zvedne stejně jako seržant. Ale nic takového se nestalo. Zbraň se odmítala hnout. Strybjorn ji uchopil oběma rukama. Svaly na šíji se mu napnuly jako kotevní lano, jeho bicepsy se vyklenuly. Strybjorn zrudl v obličeji. Nakonec s velkou námahou odtrhl zbraň od země.

„Není na tebe příliš těžký?" ušklíbl se Hakon. „Možná bys raději něco lehčího? Mám tu nůž."

S nesouvislým zuřivým výkřikem vyrazil Strybjorn kupředu a obloukem zaútočil na Hakonovu nechráněnou hlavu. Pokud by zbraň dopadla, při její váze a Strybjornově síle a rychlosti by neměl seržant naději přežít. A zdálo se, že jejímu dopadu nic nezabrání. Čepel se zasvištěním opsala oblouk a seržant neudělal nic, aby uhnul nebo ránu vykryl. Pak přesně v okamžiku, kdy se už zdálo, že se jeho lebka roztrhne na kusy, tam Hakon najednou nestál. Prostě ustoupil dozadu a čepel proletěla místem, kde se před méně než desetinou jednoho úderu srdce nacházela jeho hlava.

„Zacházíš s tím jako žena, hochu. Nedokázal bys s ním ani nasekat dřevo na otop. Snaž se trochu."

Strybjorn zařval a sekl zbraní ve výšce pasu. Obličej měl rudý a zkrivený zuřivostí. Nesnášel výsměch. Ragnar si to uložil do paměti pro pozdější použití, pro den, který nevyhnutelně přijde, až Ragnar dostane šanci pomstít se.

Hakon znovu vyčkal až do posledního okamžiku a pak prostě vyskočil do vzduchu. Zbraň setrvačností prosvištěla pod ním. Hakon lehce dopadl na zem. Strybjorna síla úderu málem strhla k zemi.

„Jsi neohrabaný, chlapče. Dám ti poslední šanci, pokud máš odvahu ji využít. Ale varuji tě, pokud se ti to nepodaří, dopadne to s tebou špatně."

Strybjorn tentokrát zamířil vysoko a rozmáchl se ze strany po Hakonově hlavě. Seržant se přikrčil a nechal zbraň prolétnout nad sebou. Pak se vztyčil, na okamžik se šeredně zašklebil a zaútočil. I když Ragnar očima hlтал každý jeho pohyb, vše se odehrálo příliš rychle, než aby to stačil sledovat. Hakon vyrazil pěstí. Ta dopadla na Strybjornovu čelist s nechutným mlasknutím. Smrtihlav přepadl nazad. Pozbyl vědomí dříve, než dopadl na zem.

Zbraň mu vypadla z rukou. Hakon ji bez námahy jednou rukou zvedl a podržel ji vysoko nad hlavou.

Dotkl se výčnělku na rukojeti a zbraň se najednou probrala k životu. Zuby po obvodu ostří se začaly otáčet. Pohybovaly se rychleji a rychleji, až se staly neviditelnými. Všichni nováčci s děsem zírali na Hakona, jak pohybuje zbraní ve vzduchu, a čekali, co udělá. Utne Strybjornovi hlavu jako trofej? Od Hakona bylo možné čekat všechno.

Špína, která na zbrani zůstala, když ji Strybjorn vytahoval ze země, se rozprskla. Po chvíli se Hakon dotkl výčnělku podruhé a zbraň se s nervy drásajícím skučením zastavila. Hakon pozorně prohlédl ostří, jestli na něm nezůstala nějaká špína, a pak zbraň zasunul zpět do pochvy. Pak překročil bezvládné Strybjornovo tělo. Ragnar na Strybjorna opovržlivě pohlédl, a viděl, že Smrtihlavova hrud' ještě stoupá a klesá. Nevěděl, jestli má být rád nebo cítit zklamání.

„Tupohlav“, tak by se měl jmenovat,“ zavrčel Hakon. „Kdyby neměl lebku vola, ta rána by mu rozbila hlavu.“

Nováčci se nervózně zasmáli. Ragnar se překvapeně přistihl, že se směje s nimi. Hakonův pohled je hbitě umlčel.

„Ten smích vás brzy přejde. Vy dva, vezměte ho dolů do druhého sálu a pak se hlase v kovárně. Zbytek půjde se mnou. Je čas postarat se, abyste byli všichni řádně vybaveni.“

Nováčci mlčky kráčeli malou vesnicí Russvik za seržantem Hakonem. Přešli příkop, který se táhl po celé vnější délce dřevěných hradeb obklopujících vesnici. Po obou stranách mostu stály vysoké dřevěné věže, z nichž je pozorovaly strážé vyzbrojené kopími. Ragnar v úžasu hleděl na budovy. Byla to jeho první možnost prohlédnout si je zblízka. Viděl, jak jsou rozdílné oproti chalupám, v nichž vyrostl. Hlavním stavebním materiálem nebyla dračí kůže a kosti, ale dřevo, kámen a došky. Některé z domů byly sroubené: přízemní čtvercové domky postavené z kmenů mrtvých stromů, se střechami pokrytými drny. Jiné domy byly z kamene, pokládaného na sebe stejným způsobem, jako se doma na ostrově stavěly kamenné zídky pro dobytek. Ty byly rovněž pokryté drny. Oba druhy domů měly ve střechách díru na odvod kouře z ohňů hořících uvnitř.

Samotné ulice byly blátivé. Mezi odpadky se válela prasata a kuřata hystericky pobíhala kolem provizorních kurníků. Na přítomnosti těch zvířat bylo něco uklidňujícího, takřka domáckého. Trošku Ragnarovi připomínala rodnou vesnici. Ne ale podivné sochy, které stály na každé křižovatce. Byly vyrobeny ze dřeva a všechny představovaly vlky - stojící na zadních, plížící se za kořistí, vrčící či ve skoku. Všechny sochy byly nádherně vyřezané a všechny byly podivně živé. Ragnar neměl ani potuchy, co znamenají ty runy, ale byl si jist, že mají nějaký mystický význam.

Ulice byly plné mladých mužů. Všichni byli ozbrojeni, všichni šli přímo za svým cílem s chladným výrazem důležitosti, který nikdo z Ragnarovy skupiny neměl. Na nováčky pohlíželi se směsicí lítosti a pohrdání. Tu a tam zahlédli starší muže, oblečené jako Hakon. Všichni, kdo je potkali, se k nim chovali s opatrnou úctou.

Někteří z Ragnarovy skupiny na kamenné budovy hleděli s očima rozšířenýma úžasem, který Ragnarovi napověděl, že jsou z ostrovů jako on, ale že neměli to štěstí navštívit zemi Železných pánů.

Vše bylo zvláštní. Russvik se rozkládal v dlouhém údolí na břehu temně modrého jezera. Po obou stranách se zdvihaly hory. Ragnar za svůj život tak vysoké hory nespátl. V porovnání s nimi mělo vše kolem trpasličí rozměry, vše, co stvořil člověk, se zdálo bezvýznamné. Jako by toto místo bylo schválně vybráno tak, aby se nově příchozí cítili malí. Možná tomu tak doopravdy je, pomyslel si Ragnar. Třeba to vše bylo pečlivě naplánováno tak, abychom se cítili naprosto bezvýznamní.

Netušil, jaký by to mělo smysl, ale byl si jist, že je to možné. Tohle místo, řeč Vlčího kněze, Hakonovo chování, to vše byly kousky skládanky. Řekli, že nezáleží na tom, co už dokázali. Někde hluboko v Ragnarovi vyskočila jiskřička vzdoru, která se začínala rozdmýchávat v oheň. Nevěděl přesně, čemu má

vzdorovat, ale byl si jist, že si něco najde a možná to i skončí s tím prokletým Strybjornem.

Rozhlédl se kolem a zkoušel se všem podívat do očí. Jen jeden mu pohled opětoval a usmál se. Ostatní byli hluboce ponořeni do svých vlastních myšlenek. Ragnara to nepřekvapilo. Byla tu spousta námětů k přemýšlení. Ačkoliv od chvíle, kdy sem dorazili, uplynul teprve den, viděl Ragnar už tolik nových, těžko uvěřitelných věcí. Nějakou dobu strávil s Ranekem, který mu kladl mnoho otázek. Každá maličkost z jeho odpovědí pak byla zaznamenána do ohromné knihy, vázané v kůži, která ležela v hlavní síni. Potom ho vyšetřili lidé, o nichž se Ranek zmiňoval jako o Železných kněžích. Připnuli mu na tělo mnoho podivných amuletů a úzkostlivě prohlíželi jeho tělo, jestli nejeví známky mutace. Kdyby ta situace nebyla tak nezvyklá, cítil by se pohaněný. Mezi Hromovými pěstmí žádní mutanti nebyli. Každé dítě, které neslo znamení Chaosu, bylo po narození utopeno.

Než Ragnara propustili, setmělo se. Ukázali mu dlouhý dům, postavený z trámů. Vnitřek voněl borovou pryskyřicí. Vevnitř už bylo slyšet chrápání těch, kteří přišli dříve. Našel si slamník, uleh a okamžitě usnul.

Brzy ráno uviděl své druhy a všiml si, že je mezi nimi i Strybjorn. Musel sem přijít, až když Ragnar usnul. Všechna zranění, která v bitvě utržil, už byla zacelena ranhojičovou magií. Pomyšlení na to, že strávil noc pod jednou střechou se zapřísáhlým nepřítelem, Ragnarovi pohnula žlučí. S nepřítelem, kterého už jednou zabil! Ragnar si znechuceně odplívl.

Nebyl však čas s tím něco dělat, neboť dorazil Vlčí kněz a odvedl je na místo, kde si vyslechli uvítací řeč a seznámili se se seržantem Hakonem. Ragnar ještě neměl ani čas promluvit si s kýmkoliv ze svých neznámých společníků. Více než kdykoliv předtím si uvědomoval zvláštnost situace, ve které se nacházel. Byl obklopen lidmi z tuctů různých klanů. V normálních podmínkách by to všechno byli jeho nepřátelé, pokud by se nepotkali v den jednoho z velkých svátků. Přesto zde byli všichni neozbrojeni a nikdo nevypadal, že by měl sebemenší sklony k nepřátelství. Seržant Hakon soustředil všechnu jejich nenávist na sebe.

Ragnar rovněž pochopil, že většina z nich ví, kam jdou. Ti dva, kterým Hakon nařídil odnést Strybjorna, museli vědět, kam mají jít. Vyvodil si z toho, že většina válečníků už tu musí být dost dlouho na to, aby se tu vyznali, a vědí, o jakém místě Hakon mluví. Poznal, že je zde nováček, a rozhodl, že nejmoudřejší bude držet jazyk za zuby a mít oči a uši otevřené.

Přišli k jedné z nejrozlehlejších síní, která v Russviku byla. Hakon zmizel uvnitř a za chvíli vyšel s náručí plnou zbraní. Okamžitě začal vyvolávat jména. Každý jmenovaný přistoupil k Hakonovi. Ten mu podal kopí a dýku a pak mu přikázal zařadit se zpět.

„Ragnar Hromová pěst!“

Ragnar uslyšel své jméno a vystoupil z řady. Seržant se nad ním tyčil. Dokud se k němu Ragnar nepřiblížil, neuvědomoval si, jak je Hakon doopravdy velký. Nyní viděl, že je to nejmohutnější muž, jakého kdy potkal, dokonce byl vyšší a mohutnější než Ranek. Všiml si, že Hakonova zbroj je pokrytá malými přístroji, stejnými jako ty, o kterých Ragnar předpokládal, že uvedly v pohyb nože na seržantově čarovném meči. Ragnarův obdiv Strybjornově odvaze - a hlouposti - o stupínek vzrostl.

„Na co tak zíráš, hochu?“

„Na vás, seržante!“ Hakonova rána byla tak rychlá, že byla téměř okem nezachytitelná, ale Ragnar ji přesto nějak vycítil. Odskočil dozadu, aby zmínil její účinky. I tak ho síla úderu odhodila na zem do prachu. Ragnar se překulil a postavil se na nohy. Připadalo mu, jako by byl zasažen kovářským kladivem, v očích mu jiskřilo, ale alespoň zůstal při vědomí.

„Máš dobré reflexy, chlapče,“ pochválil ho Hakon a hodil mu kopí a nůž v pochvě. Ragnar je zachytil ve vzduchu a stále se držel na nohou. Viděl, že ostatní na něho pohlíží s náznakem závidění či úcty. Pociťoval vlnu uspokojení.

Pochva nože byla kožená. Kovová přezka měla tvar vlčí hlavy. Ragnara ta okázalost udivila. Ve svém životě se s takovým bohatstvím setkal jen jednou, na ostrově Železných pánů. Mezi ostrovním lidem byla drahocenná ocel užívána pro čepele mečů, hlavice kopí a nástroje. Bohatý jarl mohl vlastnit několik hřiven železa jako přenosné bohatství, ale to bylo jen zřídka. Ragnar vytáhl nůž z kožené naolejované pochvy a prohlédl si jej. Byl opravdu kvalitní; jeho ostří bylo ostré jako břitva. Střenka byla zakončená hlavici ve tvaru vlčí hlavy, stejně jako přezka na opasku, a byla vyrobena z tvrdého dřeva. Špička čepele byla jako jehla, čepel na sobě neměla ani stopy po rzi. Po stranách střenky byly vyřezány malé runy. Se

zbraní bylo zřejmě dobře zacházeno. V Ragnarově mysli se najednou zhmotnila vize generací nováčků, kteří tuto zbraň používali. Nebyl si jist, zda ho to povzbudilo, či naopak.

Hakon už zase mluvil. „To jsou teď vaše zbraně," řekl. „Starejte se o ně. Mohou vám zachránit váš bezcenný život. A pokud je ztratíte, nechod'te za mnou. Nové nedostanete. Kdyby se vám snad podařilo svůj pobyt zde přežít, očekávám, že je vrátíte. Pokud kdokoliv z vás zemře, očekávám, že ostatní jeho zbraně donesou zpět. Tělo můžete nechat havranům, jestli chcete - ale vraťte zbraně.

Nyní vás přiřadím k jednotlivým spárům. To bude vaše základní bojová jednotka. Ve spárech budete společně trénovat, společně jíst, společně lovit a pravděpodobně společně umírat. Jakmile řeknu vaše jméno, vystupte z řady."

Hakon vyvolal pět jmen, která Ragnarovi nic neříkala. Pět nováčků vykročilo z řady a postavilo se před seržanta. Ukázal jim, že se mají přesunout stranou, a vyvolal dalších pět jmen. Ragnar čekal, jestli uslyší své jméno, ale nestalo se tak. Ozvalo se dalších pět jmen a pak ještě jednou, a přesto Ragnarovo ve výčtu uvedeno nebylo. Brzy zbyl jen on a tři další.

„Kjel Sokolník, Sven Dračí oheň, Strybjorn Smrtihlav, Ragnar Hromová pěst, Henk Zimní vlk."

Ragnar pohlédl na své nové druhy. Malý zachmuřený mladík, podsaditý a nepochybně velice silný. Růžolící mládenec, který vypadal mladší než všichni ostatní, a vysoký světlovlasý chlapec se širokým otevřeným úsměvem v pihovatém obličejí. Ragnarovi se zastavilo srdce, když si uvědomil, že byl přidělen do jedné skupiny se Smrtihlavem. Krátce pomýšlel na protest, ale jediný pohled na Hakona ho přesvědčil o nemoudrosti něčeho takového. Podle jeho škodolibého úsměvu se Ragnar dovtípil, že Hakon přesně ví, co dělá, a jak je to Ragnarovi nepříjemné.

Na druhé straně, pomyslel si Ragnar, má to i svoje výhody. Alespoň zůstane Smrtihlav v mém dosahu pro účel pomsty.

Hakonův zneklidňující úsměv se rozšířil. „Rozhlédněte se. Prohlédněte si své kamarády. Zapamatujte si jejich obličej a uvědomte si, že pokud nejste opravdu velice mimořádní - a to si rozhodně nemyslím - nejméně polovina z vás zemře dříve, než toto místo opustíte."

Ragnarovi přeběhl mráz po zádech. Zvuk seržantových slov v sobě měl zneklidňující punc pravdivosti.

Za zdmi dlouhé síně vyl vítr. Uvnitř bylo zima jako v ledové jeskyni. Všichni toužili po ohni. V rohu bylo ohniště, ale neměli žádné dřevo. Všechny skupiny přišly společně a usadily se na slavnících pospolu. V místě Ragnarovy skupiny zůstal jeden volný slavník pro Strybjorna. Ragnar se natáhl na záda a zíral do stropu. Přemýšlel o událostech toho dne. Další zkoušky. Další Hakonovy proslovy. Namáhavé cvičení. Ovesná kaše s turínem a něco, co vzdáleně připomínalo vepřové sádlo.

„Starej Hakon je pěkný drsňák, co?" ozval se vedle něj klidný, veselý hlas. Ragnar vzhlédl a spatřil pihovatý obličej mladíka, kterého si všiml už dříve. Měl protáhlé rysy a malý vzhůru zvednutý nos, který jeho tváři dodával bodrého a šprýmařského výrazu. Obličej mu lemovaly dlouhé světlé vlasy. Na zdejší podmínky vypadal vesele. Ragnar se nemohl ubránit úsměvu.

„Jo," řekl, „pěkný drsňák."

„Jsem Kjel, z klanu Sokolníků." Kjel natáhl v přátelském gestu ruku a Ragnar ji stiskl.

„Ragnar z klanu... Hromových pěstí."

„Ty to nevíš určitě?"

„Nejsem si jistý, zda ještě nějaký klan Hromových pěstí existuje," odpověděl Ragnar prostě.

„Jsou fuč, co?"

„Jo."

„Řekl bych, že jsi byl vybrán po nějaké bitvě, při které tvůj klan... utrpěl ztráty."

„Ano."

„Byla to velká bitva?"

„Byla nelítostná a těžká. Ale nejsem si jistý, že bych ji nazval velkou. Spálili moji vesnici. Můj lid pozabíjeli. Moje děvče-"

„Hmm?" zeptal se Kjel. Tvářil se zúčastněně.

„Nevím."

„Tak na ni raději zapomeň," ozval se hluboký drsný hlas z vedlejšího slavníku. Muž se usmíval, jako by

ho bavilo být poslem špatných zpráv. Ragnar si všiml, že jeho zuby jsou velké, hranaté a pravidelné. Měl přeražený, špatně srostlý nos. Jeho nazrzlé vlasy měly stříh neobvyklý pro člověka pocházejícího z ostrovů, byl ostříhán nakrátko, skoro dohola. „Už ji nikdy neuvidíš.“

„Nevím, proč ti to dělá takovou radost,“ odpověděl mu Ragnar. Mladík potřásl hlavou a zat’al pěsti. Spíše než hrozba to byl výraz hněvu.

„U Russových ocelových koulí, nemám z toho radost! Nic z tohohle tady mi nedělá radost. Očekával jsem, že se připojím k Povoláným a vstoupím do Síně hrdinů. A co mám místo toho? Podělaný seržant Hakon a jeho zatracený řeči o tom, jak jsme zatraceně bezvýznamní.“

„Možná bys to s ním měl probrat,“ navrhl Kjel s úšklebkem.

„Možná to udělám. Na druhé straně, po tom, co udělal Strybjornovi a tady Ragnarovi, asi spíš ne. Přinejmenším dokud nezjistím, v čem je jiný, než jsme my.“

„Myslíš, že ho jiným něco udělalo?“ zeptal se Ragnar se zájmem. „Nemyslíš si...“

„Jen jsem slyšel, co se po táboře povídá. Vypadá to, že ti, kteří z těchhle skupinek přežijí, jsou odvedeni do nějakého prastarého chrámu a tam jsou vystaveni účinkům magie. Promění je na zvířata, nebo na lidi, jako je Hakon a Ranek. U bělostného trusu Ledového medvěda, mám hrozný hlad! Kdy myslíte, že nám dají jídlo?“

„Myslíš, že Hakon je člověk?“ ozval se čtvrtý člen jejich skupiny, ten, který vypadal příliš mladě, než aby tady byl. Ragnar si ho pozorně prohlédl. Měl jemné rysy a vypadal kultivovaně a inteligentně, spíše jako skald než jako válečník. „Myslím ty tesáky a všechno.“

„Určitě to není duch,“ odpověděl Ragnar. „Ta rána, co mi dal, nebyla od ducha.“

„Překvapilo mě, že se ti skoro podařilo uhnout,“ opáčil mladík. „Nemyslel bych, že by se to někomu mohlo povést.“

„Ragnarovi se to nepovedlo,“ namítl mrzout.

„Málem ano.“

„Kdo jsi, Sven Dračí oheň nebo Henk Zimní vlk?“ zeptal se Ragnar.

„Jsem Sven, proklatě,“ odpověděl malý podsaditý muž. A ty, u svatého zadku Ledového medvěda, máš dobrou paměť.“

„Já jsem Henk,“ ozval se nejmladší a povstal, aby si se všemi potřásl rukou. Ragnar mu stiskl ruku, stejně tak Kjel, ale Sven zůstal ležet s rukama za hlavou a zíral do stropu.

„Takže to znamená, že poslední z té naší zatracené skupinky bude Strybjorn Smrtihlav,“ prohlásil Sven.

„Jo,“ odplivl si Ragnar. Samotného ho překvapila zloba v jeho hlase. Svenovy šedé oči zalétly vpravo, aby si Ragnara prohlédl.

„Nemáš ho rád, co? Proč?“

„Byl jeden z té sběře, co přepadla naši vesnici.“

„To není dobré,“ řekl Kjel.

„Měl být mrtev. Zabil jsem ho, sakra,“ řekl Ragnar.

„Pak jsi tedy odvedl proklatě mizernou práci,“ odsekl Sven. „Koneckonců se prochází po vlastních - nebo se spíš procházel, dokud ho Hakon neposlal do říše snů.“

„Vlčí kněží použili magii, aby ho vyléčili. Se mnou to udělali také,“ odpověděl Ragnar.

„Myslím, že to udělali s námi se všemi,“ řekl Kjel. Stáhl si halenu a odhalil jizvu, která se mu táhla přes hrud’ až na břicho. „Řekl bych, že nikdo by bez použití magie takového zranění nepřežil.“

„Jak ses sem dostal?“ zeptal se Ragnar.

„Bitva,“ odpověděl Kjel prostě.

„Doufám, že to bude bez krvavých podrobností,“ zabručel Sven. Kjel na něho vrhl znechucený pohled.

„Zúčastnil jsem se nájezdu do oblastí pod velkým ledovcem. Hledali jsme nějaké ovce, které bychom mohli odvést—“

„Ovce!“ ohrnul Sven nos. „A copak jste s nimi chtěli dělat?“

„V údolích se cena muže měří velikostí jeho stád.“

„To bych zatraceně řekl, že jo,“ ušklíbl se Sven.

„Každopádně, Když padla tma, byli jsme nečekaně přepadeni Vlčími hlavami. Musel jsem jich zabít alespoň pět, než mě probodli kopím. Myslel jsem si, že je po mně, a pak jsem těsně před tím, než mne

pohltila tma, spatřil, jak na mě z kopce hledí stařec. Když jsem se probudil, stejný stařec byl se mnou, ale to už jsme byli v jedné z těch létajících lodí na cestě sem. Co ty, Svene? Jaký velkolepý čin jsi vykonal, že jsi byl vybrán?"

„V jediném souboji jsem zabil osm mužů."

„Osm? Naráz?"

„Ne. Jednoho po druhém, zatraceně. Byli to bratři. Zabili mi strýce a odmítli zaplatit cenu jeho krve, tak jsem je na shromáždění Allthingu vyzval na souboj. Vlčí kněz mě pozoroval, když jsem je pobil, a pak mi řekl, že jsem povolán."

„Nebyl jsi zraněn? Ty jsi... nezemřel?"

„Osm mužů zemřelo. Osm statných mužů, válečníků. Zemřeli. Já ne. Neměl jsem ani škrábnutí."

„To musíš být opravdu velký válečník, Svene," řekl Henk.

„Opravdu," řekl Ragnar suše.

„Ty mi, zatraceně, nevěříš?" utrl se najednou Sven. V jeho očích zableskla hrozba.

„To jsem nikdy neřekl," odpověděl Ragnar. „Ostatně, jsi tady, ne?"

„Tak na to, zatraceně, nezapomínej," zavrčel Sven.

„A co ty, Henku?" zeptal se Kjel.

Mladík se v rozpacích začervenal.

„Bojoval jsem s trole. Probodl jsem ho kopím. Trol zabil mého strýce a všechny jeho bratry a už byl zraněný, takže to nebyl nijak zvláštní čin."

„Vlčí kněz si asi myslel něco jiného."

„Asi by ho lehce zabil, kdybych to neudělal já."

„Proč tam byl?" zeptal se Sven.

„Nevím. Asi jej přilákal oheň, když naše hospodářství hořelo. Kdo to může vědět?"

Ragnar na mladíka hleděl s obdivem. Zabil nejnebezpečnější obludu, která se kdy procházela po povrchu Fenrisu, když vybila jeho rodinu - a mluvil o tom, jako by se nic nestalo. Opravdu se při vyprávění o svém činu tvářil rozpačitě. Teď, když se navzájem seznámili se svými příběhy, bylo zřejmé, že každý z nich je hoden respektu. I Smrtihlav.

Najednou je vyrušil poryv větru. Otočili hlavy k otevřeným dveřím. Dovnitř vstoupil seržant Hakon s bezvládným Strybjornovým tělem. Rozkročil se nad prázdným lůžkem a hodil muže bez okolků na slámu. „Raději zkuste usnout," řekl k ostatním. „Zítra budete potřebovat všechny svoje síly." Aniž by k tomu něco dodal, prošel místností a zhasil svými obrněnými prsty olejové lampy. Pak v temnotě došel ke dveřím, bez problémů nacházející cestu mezi odpočívajícími těly. Jeho odchod oznámilo prasknutí dveří.

Na dlouhou síň padlo ticho. Ragnar dlouhou dobu ležel ve tmě a přemýšlel, zda má vzít nůž a Strybjornovi podřezat hrdlo. Nakonec se rozhodl, že to neudělá. Chtěl, aby byl jeho nepřítel při vědomí, až ho zabije.

„Kdyby to někoho zajímalo, to divné bručení je můj zpropadený žaludek," zamumlal Sven. „U kouli Ledového medvěda, mám zatracený hlad."

SEDM

NA LOVU

Ragnar máchl dřevěnou atrapou nože a zasáhl Strybjorna do oka. Čepel se svezla po jeho mohutném převislém obočí. „Oko! Zabití!" zařval a odtáhl se. Kruh nováčků souhlasně zabručel. Ragnar riskoval pohled na seržanta Hakona, aby se ujistil, že smrtelnou ránu potvrzuje.

Smrtihlav zavrčel a vyrazil vlastním nožem vpřed. Zaoblená špička Ragnara zasáhla těsně pod žebra a vyrazila mu dech. Byl to zásah vedený celým Smrtihlavovým tělem a umocněný veškerou jeho silou. Probíhal výcvik boje s nožem a rány se dotahovaly do konce. Hakon nechtěl, aby si zvykli bojovat s nepřítelem, který nebojuje s veškerou silou a rychlostí jako ve skutečnosti. Ragnar se svíjel bolestí a

chtělo se mu zvracet. Stěží se postavil na nohy. Celý svět se s ním točil. Všude kolem viděl úšklebky a posměšné tváře ostatních. Byli rozestaveni v kruhu, aby boj sledovali.

Strybjorn zaútočil, vedl ránu na Ragnarovu lebku. Ragnarovi se před očima roztančily hvězdičky. Zachroptěl a klesl na kolena. Zahlédl, jak se k němu blíží Strybjornova noha. Najednou se někde hluboko v něm zrodil studený, tvrdý vztek. Přepadl dopředu a objal pažemi Smrtihlavovy nohy. Zapáchil a povalil Strybjorna na zem. Ozvalo se křupnutí, jak Smrtihlavova hlava dopadla na kámen, trčící z měkkého trávníku. Ragnar vítězně zaryčel, vrhl se vpřed a obkročmo se posadil na sokovo tělo. Pozvedl nůž a zatlačil napříč přes Strybjornovu průdušnici s úmyslem zastavit přívod vzduchu do jeho plic a udusit ho. V uších mu zněl pokřik přihlížejících, ačkoliv samozřejmě jeho záměr nechápali.

Najednou Ragnarův krk uchopila studená obrněná ruka a od Strybjorna jej odtrhla. Ragnar ťal nožem, ale ten zasáhl Hakonův krunýř a s křupnutím se zlomil. Seržant se na něho podíval.

„Oba předvádíte nějaký zvláštní způsob boje s nožem. No, alespoň jste bojovali, jako byste to mysleli vážně.“

Postavil Ragnara na zem a podíval se na Strybjorna. Smrtihlav kašlal, prskal a nenávistně zíral na Ragnara.

„Vyhrál jsem,“ vydechl ztěžka.

„Ne, nevyhrál jsi,“ odpověděl Hakon. „Tvůj poslední zásah by Ragnara určitě rozpáral, ale pokud by Ragnar měl v ruce skutečný nůž místo té dřevěné třísky, jeho zásah by už předtím prošel skrz tvé oko do mozku.“

Ragnar vítězně vycenil zuby. Chladný horský vzduch chutnal sladce, triumfem. Dokonce dokázal ignorovat bolest v žebrech. „Přesto bych jej dokázal další ranou zabít,“ řekl Strybjorn vzdorovitě.

„Snad ano,“ řekl Hakon, „tvrdohlavý jsi na to dost.“

Otočil se k zástupu a ukázal na Kjela a jednoho z nováčků, kterého Ragnar neznal. „Vy dva, jděte na to. Nemáme na to celý den.“

Ragnar se znovu podíval na Strybjorna s vědomím, že kdyby Hakon nezasáhl, byl by ho určitě zabil.

Ragnar lapal po dechu. Horský vzduch se najednou zdál příliš řídký, než aby mu stačil. Chlad brzkého rána se mu zakousl do masa. V uších mu hlasitě znělo bušení vlastního srdce. Vlasy se mu lepily na čelo, ze kterého se mu pot jen řinul a pálil ho v očích. Svah před ním se zdál nekonečný. „Jdeme, jdeme,“ zařval Hakon. „Máte na víc, než co tady předvádíte. Tohle je přece malý kopeček.“

Kjel srovnal tempo s Ragnarem a unaveně se zašklebil. „To se mu lehce řekne. Nejsme vlci křížení s kozama,“ supěl.

„Šetři si dech pro běh,“ vydechl Ragnar. „Pamatuj, poslední si to dá ještě jednou.“

„Tak to tě raději opustím,“ řekl Kjel a vyrazil dlouhými kroky rychle vpřed. Ragnar sebral všechny zbytky svých sil a následoval ho s vědomím, že Kjel má pravdu. Seržant to narafičil tak, aby to vypadalo lehce. Vyrazil až po nich, ale i ve své těžké zbroji lehce oděné nováčky rychle předběhl. Když byli teprve v půlce kopce, on už stál na vrcholu a beze stopy únavy na ně hleděl a řval. V čem asi spočívá jeho tajemství? uvažoval Ragnar.

„Dělej, běž!“ hulákal Hakon. Ragnar se ohlédl přes rameno. Daleko pod nimi v údolí zahlédl Russvik. Z té výšky vypadala vesnice malinká. Už urazili obrovskou vzdálenost. Když zahlédl dole malé postavičky svých druhů, byl rád, že nebude poslední. A raději by si měl pojistit, že to tak zůstane.

Na roztřesených nohou unaveně klopýtal k vrcholku kopce.

„Kdo z vás umí lovit?“ zeptal se Hakon. Asi půl tuctu hlasů odpovědělo souhlasně. Všichni byli unavení. Zdálo se, že za poslední týden nedělají nic jiného než tvrdá tělesná cvičení. Vybíhali na kopec nad vesnicí tak dlouho, až se Ragnarovi zdálo, že by to dokázal i ve spánku. Sekali dřevo. Běhali do kopce s kládami, které narubali. Ti, kteří nebyli dost rychlí na to, aby Hakona uspokojili, to opakovali znovu a znovu, dokud neklesli vyčerpáním.

Neustále prováděli cvičení, při nichž protahovali a lámali svá těla a zlepšovali si tělesnou odolnost, dokud nepadli bez dechu a s křečí ve svalstvu na studenou zem. Cvičili s kopím a dýkou. Učili se, jak bojovat se sekerami, kterými rubali dřevo. Cvičili se v hodů oštěpem na slaměné panáky.

Ty krátké okamžiky, co zbývají na boj nebo nácvik boje, jsou skoro zábavné, myslel si Ragnar, který

v nich nade všechny vynikal. Vždycky byl ve své skupině vybrán, aby se jako nejlepší utkal s nejlepšími z ostatních spárů. To bylo něco, co Strybjorna se Svenem hnětlo, ale nemohli s tím nic udělat. Při cvičení je vždycky přemohl. V boji se zbraněmi byl lepší než oni. V zápase mu spláceli to, co od něj utržili v boji s cvičnými zbraněmi. Strybjorn i Sven byli silní, rychlí a krutí.

Ragnar doufal, že brzy začnou cvičit s ostrými zbraněmi. Pak se stane neštěstí a Strybjorn Smrtihlav půjde pozdravit své předky s vědomím, že to byl Ragnar, kdo jej tam poslal.

„Opravdu vás víc lovit neumí?“ ušklíbl se Hakon. Nováčci na sebe zděšeně pohlédli. Naučili se Hakonovi nehlásit dobrovolně. Obvykle to skončilo povinnostmi navíc nebo pořádným výpraskem, pokud jejich schopnosti nesplnily Hakonova očekávání.

„Dobrá. Pokud nikdo z vás lovit neumí, předpokládám, že vás to budu muset naučit. Jinak už nikdy neochutnáte maso.“

Malá skupina lovců v dlouhé řadě postupovala po kamenité stezce. Ragnar se otočil a podíval se směrem, odkud přišli. Mrazivý vítr mu foukal jeho černé dlouhé vlasy do tváře. Mraky, které se hnaly oblohou, se zdály být níž než kdykoliv předtím. Alespoň jsou bílé a roztrhané, ne těžké a temné, plné vody. Nasál vzduch a zachytil vůni borovic. Ze všeho nejpodivnější pro něj byla nepřítomnost slanečného pachy moře, který znal po celý svůj život. Daleko pod nimi se jako maličký shluk chalup krčil Russvik, obklopený dřevěnou hradbou a hlubokým příkopem. Všude kolem se k nebi vypínaly mohutné vrcholky hor.

Ragnar namáhavě lapal po dechu. Potíže s dechem měli i ostatní. Z dlouhodobé námahy stoupání do prudkého svahu mu zrosolovatěla stehna. Cítil, jak mu slábnou kolena. Byl brunátný v obličeji. Jedinou útěchou mu bylo vědomí, že nikdo z ostatních na tom není lépe. Všechno to běhání nahoru a dolů po nejbližších kopcích najednou dostalo smysl.

Ragnar pochyboval, že by někdo zvládl vystoupit bez odpočinku do této výšky bez předchozího tréninku. Byla to radostná myšlenka.

Za uplynulý den už urazili větší vzdálenost, než kterou by člověk mohl ujít na Ragnarově domovském ostrově, aniž by ho zastavilo moře, a stále viděli stěží malý kousek této rozlehlé země. Zdálo se, že už se nezastaví. Vrcholky hor jako sloupy podpíraly oblohu, která se nad nimi táhla bez konce. Oblaka byla šedobílá a obtěžkaná sněhem. Na kopcích rostly podivné stromy. Měly jehlice místo listů a pod nimi ležely spadlé šišky. Naučili se, že když jsou šišky rozevřené, bude pravděpodobně brzy pršet. Pokud byly zavřené, hezké počasí vydrží. Byla to část podivných zvyků, které se učili v Russviku. Na stromech hnízdili obrovští ptáci. Sven navrhoval, aby vyšplhali pro vejce, ale ostatní chtěli pokračovat v cestě a najít něco většího, vysokou nebo divokou ovci, kterou by mohli donést zpět a pochlubit se před ostatními spáry.

Bylo to poprvé, co byl Ragnarův spár vyslán na lov. Dostat se bez doprovodu z Russviku bylo považováno za poctu. Neustálý dohled byl hořkou a zraňující potupou všem mladým válečníkům. Nikdo se však neodvážil si Hakonovi stěžovat, že se s ním jedná jako s děckem. Teď jim díky svým novým schopnostem vzrostlo sebevědomí. Strávili mnoho dní učením se základních technik přežití v nejdrsnějších podmínkách. Co dělat v zuřící sněhové bouři. Jak se orientovat podle hvězd. Pro Ragnara byla orientace podle hvězd snadná, byl na ni zvyklý z cest po moři. Je pravda, že v Asaheimu vypadaly hvězdy jinak, ale souhvězdí byla stejná. Naučili se, jak rychle a účinně rozdělávat oheň. Jak z větví postavit přístřešek, poskytující jakous takous ochranu alespoň před větrem a vodou. Naučili se základům stopování v divočině.

Vlastně to nebylo tak složité. Věděli už, jak hledat místa, kam chodí pít divoká zvěř, a jak najít stopu a neztratit ji. Naučili se klást oka a pasti na zajíce, divoké králíky a jinou malou zvěř. I ti, co nic takového nikdy nedělali, se naučili kuchat zvěř, stahovat kůži a vyvrhnout vnitřnosti. Ragnar, zvyklý celý život zpracovávat ryby, to shledal snadným.

Teď, ozbrojeni oštěpy, štíty a dýkami, byli vysláni do divočiny. Měli prostý úkol. Měli jít a nevracet se, dokud neuloví čerstvé maso k jídlu nebo při pokusu o to neztratí válečníka. Zdálo se, že Vlčí výcvik spočívá v tom, že vás hodí do vody a pak vás nechají v ní sebou mlátit, dokud se nenaučíte plavat. Ragnarovi připadlo, že postoj Hakona a ostatních v Russviku je, že tam, odkud pocházejí, je podobných

jako oni dost. Bylo na Ragnarovi, aby se osvědčil. Uvědomoval si, že se o něho už nikdo starat nebude.

Ragnar byl ve skutečnosti rád, že unikl dohledu Hakonova vševědoucího oka. Těšilo ho, že právě jeho spár byl vyslán na samostatnou cestu. Věděl, že než se zase vrátí, bude mít spoustu možností, jak Strybjonovi připravit osudnou nehodu. Pokud k tomu bude mít příležitost, určitě ji nepromarní. Otočil se a podíval se na Smrtihlava a bez velkého překvapení zjistil, že ho pozoruje. Ragnar se pod spalujícím pohledem svého nepřítele lehce zachvěl. Bylo až příliš pravděpodobné, že Strybjorn o Ragnarovi přemýšlí úplně stejným způsobem. Zabuřel si pod vousy a uvědomil si, že si bude muset dávat pozor. Může to být on, kdo spadne z útesu nebo se ocitne v cestě lavině, pokud nebude opatrný. Nicméně teď měl velení. Seržant Hakon se rozhodl, že Ragnar se nejlépe hodí na vedení spáru. Od Kjela ani od Henka nečekal žádné problémy. Jen Strybjorn se Svenem reptali.

Ragnar se zastavil a podíval se na oblohu. Rudé slunce se už začalo sklánět k západu. Obzor měl barvu krve, karminové světlo probleskovalo skrze oblaka a dávalo horám zřetelný zlověstný vzhled. Ragnarovi se zdálo, že na tomto místě je možné vše, od trolí léčky až po nějakou plašší divokou šelmu. Táborem se v posledních několika dnech šířily zvěsti o stvůře zvané wulfen. Nikdo nevěděl, kdo s těmito hrůznými zvěstmi přišel, ale jestli na řečech o hrůzné smrti roztrháním na kusy byla alespoň špetka pravdy, byl wulfen vskutku zvíře, na které by si měl člověk dát pozor. Ragnar ale ze šíření paniky tajně podezíral Hakona.

Ta strašná stvůra měla být napůl člověk a napůl vlk, nelítostný netvor, skoro nezranitelný obyčejnými zbraněmi. Příběhy vyprávěly o wulfením démonovi, který unášel nováčky z Russviku. Nikdo nevěděl, zda je to ten případ, bylo však jisté, že před několika dny zmizel nováček jménem Loka během hlídky. Možná ale jen svévolně opustil své stanoviště. Bylo možné, že byl odláčen trolí nebo zlými čaroději. Hakon a ostatní vůdcové se ozbrojili a vyrazili ven po stopě, kterou dokázali sledovat jen oni se svými vylepšenými smysly. Pokud něco našli, neřekli o tom ani slovo. Z jejich zachmuřených tváří a pokleslých ramen po návratu Ragnar usoudil, že nenašli nic. Jejich lov vyšel naprázdno.

Nyní, v padajícím šeru a s unavenou myslí přeplněnou takovými zkazkami, se Ragnar snažil nemyslet na to, jaké nestvůry na ně mohou tady v horách skryté číhat. Před několika mílemi minuli jeskyni. Byla by jim mohla posloužit jako úkryt na noc, ale celý spár kolem ní v tiché shodě prošel beze slova. Nikomu se nechtělo potkat se s tím, co jeskyni mohlo obsadit před nimi. Pravděpodobně byla neobydlená, ale kdo ví? Mohl tam být trol, kouzelník, medvěd nebo wulfen. Ani Sven nebo Strybjorn nevypadali, že by to toužili zjistit.

Ragnar byl rád, že nasbírali dřevo na topení už dříve. Rychle se smrákalo, a tak vybral místo vhodné k utáboření. Kousek vedle ve svahu zurčel potůček, kde mohli nabrat vodu. Stékal ke kamenitému břehu jezírka na vzdáleném konci mýtiny. Nehybné, černé vody jezera se zdály být hluboké jako moře a Ragnar přemýšlel, jestli by se v něm daly ulovit nějaké ryby, jež by si mohli připravit k jídlu. Pak se rozhodl, že pro dnešek vydrží s proviantem, který si nesou z Russviku, neboť noc se už rychle blížila. Nařídil Kjelovi a Henkovi, aby rozdělali oheň, zatímco Sven se Strybjornem sbírali větve na přístřešek, jak se to naučili v Russviku. On sám se vydal pro vodu. Chtěl využít příležitosti a být alespoň na chvíli sám a také prozkoumat okolí.

I přes padající šero obhlížel okolní divoké kopce, skalnaté soutěsky a vlnící se lesy, které se táhly na mnoho mil všemi směry. Ragnara napadlo, že pokud by tento nespoutaný kraj nezamořovaly nestvůry a divá zvěř, člověk by tu mohl šťastně žít. V tichém souhlasu potřásl hlavou. Tady v předhůří bylo dost místa pro hospodářství, hojnost vody a dřeva. Podle toho, co slyšel od ostatních, by takové kopce byly vhodné pro ovčí nebo kozí pastviny. Člověk tu mohl založit rodinu a žít v míru. Snad i najít trochu štěstí, únik od nenávisti a svárů. Ragnarovy myšlenky se stočily k Aně. Cítil, jak v něm vyvěrá dobře známý smutek. Ohlédl se zpět na svah, kde stál Strybjorn, a znovu pocítil, jak se jeho smutek mění v hořkou nenávist. Donutí Smrtihlava, aby za to zaplatil. To teď byla v Ragnarově životě jediná jistota.

Ragnar zabuřel a rozzlobeně ponořil meč do proudu, jako by to byla Smrtihlavova hlava, kterou toužil držet pod hladinou, dokud by z ní jednou provždy nepřestaly ucházet bubliny. Vzápětí vyjekl, jak se mu do ruky zakousl mráz. Voda byla tak studená, až se zdálo, že se mu propálí na kost. Ragnarovy ruce v několika sekundách prokřehly. Donutil se vydržet bolest, vytáhl meč ven a zamračil se na vzdálené vrcholky kopců. Je to voda z odtávajícího sněhu, uvědomil si. Byla chladnější než nejchladnější

voda z nehlubších studen na ostrovech.

Podobné myšlenky mu náhle připomněly, jak daleko je od domova. Že ani nemá domov, nemá, kam by se vrátil.

Ragnarův drsný smích se nesl prodlužujícími se stíny.

Ohniště bylo připraveno. Kolem přístřešku poskakovaly stíny. Strybjorn se Svenem zbudovali přístřešek ze zelených větví, které nalámali ze vzrostlých stromů kolem mýtiny. Kotlík byl plný bublající ovesné kaše, jediného jídla, které s sebou měli. Každý měl pytlík s vločkami a solí. Nebylo to nijak chutné jídlo, ale bylo syté. Kaši si nabrali do dřevěných misek, které si s sebou nesli.

Ragnar se rozhlížel kolem ohně, zkoumal tváře svých druhů, podivně změněné mihotavým světlem plamenů. Oheň je osvětloval zespodu a měnil jim rysy. Změnilo je i nové prostředí. Ragnar si na tábor zvykl během několika dní. I přes nesnáze a utrpení si to místo začínal spojovat se svými novými společníky. Teď byli někde jinde a cizost toho místa je nějakým způsobem proměnila v někoho jiného. V cizince.

Vyšel měsíc, zářil v úplňku jasně a přívětivě. Na jeho povrchu mohli spatřit vlčí tvář, velkou šedou skvrnu připomínající vlčí hlavu. Říkalo se, že sám Russ tam postavil své vlčí štěně Šedohříva, aby hlídalo jeho svět, dokud se nevrátí. A jakoby v odpověď na znamení, odněkud z dálky se ozvalo strašlivé zavytí, zvuk nekonečného osamění a hladu. Pohlédli jeden na druhého.

„Je to jen vlk," řekl Kjel tónem, který je měl povzbudit. Znělo by to přesvědčivěji, kdyby nebyl v měsíční záři takbledý. „Russ ví, že už jsem jich slyšel dost. U nás v údolí strašili ovce."

„Řekl bych, že to nebyla jediná zatracená věc, která vaše ovce obtěžovala," poznamenal Sven dvojsmyslně.

„Jak to myslíš?"

Než stačil Sven odpovědět, ozvalo se vlčí zavytí z protější strany údolí. Dlouhý naříkavý tón se nesl do dále a do Ragnarovy mysli vnesl myšlenky na něco jiného. Zdálo se, že je to signál pro celý vyjící sbor. Vlci začali štěkat a výt na měsíc ze všech kopců v okolí.

„Smečka je na lovu," prohlásil Kjel.

„Neříkej," odsekl Strybjorn.

„To bych, zatraceně, nikdy neuhodl," přidal se Sven.

„Nechte toho," okřikl je Ragnar rozladěně.

„Nedělejte si starosti," řekl Kjel, „málokdy zaútočí na ozbrojené muže. Obvykle se nepřiblíží k ohni. Pokud nejsou hladoví nebo zoufalí."

„Nic o vlčích nevím," řekl Sven, „ale u svatého zadku Ledového medvěda, určitě jsem zatraceně hladový. Pokud se přiblíží, stáhnu je z kůže a sežeru je!"

„Takže - co dál?" zeptal se Ragnar. Přesto všechno dal Svenovi za pravdu. „Henku, rozděl kaši."

„Jistě," odvětil nejmladší nováček, natáhl se a začal nabírat ovesnou kaši do přichystaných misek.

„Ve jménu Russově, co já bych dal za hezký kousek ryby," povzdechl si Sven.

„Nebo kuřete," řekl Strybjorn.

„Nebo jehněčího," přidal se Kjel.

Štěkot zesílil.

„Zdá se, že vlci s tebou souhlasí," řekl Ragnar. Nikdo se nezasmál.

Bylo pozdě. Vlčí vytí se ztrácelo do dále. Snad si našli nějakou kořist, pomyslel si Ragnar. Nebo se ztišili, aby se mohli nepozorovaně přiblížit. Z přístřešku na protější straně ohně se ozvalo chrápání. Bylo hlasité a sípavé, kombinace kovářského měchu a pily zařezávající se do kusu železa. Skoro to stačilo, aby se z Ragnarovy mysli vytratilo pomýšlení na spánek.

Ragnar zíral do dálky směrem od ohně, jak jej to učil Hakon. Nemá smysl kazit si noční vidění, když je člověk na hlídce. Svíral své kopí jemně v rukou a přemýšlel, co by se dělo, kdyby ze tmy zaútočili vlci nebo nějaká děsivá nestvůra. Horská noc měla nějaké zvláštní tajuplné kouzlo, byla jiná než co znal doma na ostrově.

Možná za to mohl nějaký druh rozlehlosti a prázdnoty hor, který naznačoval, že se zde může skrývat

cokoliv, ať je to jak chce nelidské nebo zlé. Doma na ostrově měl Ragnar pocit, že o tom kousku kamenité země, na němž jeho lid žil a vymřel, je možné poznat úplně všechno. Když jako chlapci chodili tábořit za vesnici, nevyhnutelně se potulovali územím, které viděli nebo na kterém si hráli už stokrát před tím. Zde mezi horami Ragnar cítil, že je možné cestovat mnoho životů, a přesto nespátřit vše. Byla to děsivá a současně závratná myšlenka.

Ragnar uvažoval, jak je možné, že se tak snadno přizpůsobil. Zjistil, že i přes cizost a nepřátelskou povahu tohoto místa, si na život v Russviku rychle zvykl, stejně jako na své nové druhy, na život naplněný těžkým cvičením a tvrdým drilem. Občas mu připadalo, že předchozí život byl jen sen a všichni lidé, které znal, jsou pouhé přízraky. Opravdu se za bouře procházel po palubě Russova kopí? Tahal z moře sítě k prasknutí plné ryb? Zažil lov kosatek a mořských draků?

Rozumem chápal, že ano. Ale v jeho srdci to bylo něco, co šlo stěží považovat za reálné. Co dělal tady, v temnotě v předhůří, zíraje do šera? Vlastně ani nevěděl. Vůbec netušil, proč ho vybrali. Prostě jen žil, když ostatní už byli po smrti nebo odvedeni do otroctví.

Tato myšlenka v něm probudila syrové emoce, které znovu křičely v jeho mozku. Najednou si vzpomněl na mrtvé a umírající a na dívku, snad Anu, kterou odvážela flotila Smrtihlavů. Vědomí, že jeden z těch, kteří jsou za to zodpovědní, spí ne více než dvacet kroků od něho, ho nutilo vykřičet svůj vztek nebo vzít kopí a zabořit je do Strybjornových útrob. Skoro si dokázal představit, jak to dělá, málem cítil uspokojení, kterého by dosáhl, kdyby se plnou vahou zapřel do ohmataného ratiště a zabořil lesklý hrot z tvrzené oceli do měkkého a poddajného masa. Ragnarovy rty se stočily v zavření a pokušení vstát a udělat to bylo tak silné... když tu najednou zaslechl měkké našlapování, které se k němu blížilo tmou. Instinktivně zvedl kopí, ale letmý pohled mu napověděl, že je to Kjel.

Kjel si dřepel vedle něho. „Můžeš jít spát," řekl. „Já stejně neusnu, když ti dva chrápou, jako když řeže trámy."

„Určitě?" zeptal se Ragnar. „Opravdu nejsi ospalý?"

„Možná později, až se unavím, rychleji usnu."

Ragnar přikývl, ale nepohnul se. Sám unavený nebyl a rozhovor mu přišel vhod. Pokud nebudou křičet, ani on, ani Kjel spáče neprobudí.

„Je to podivné místo," řekl nakonec.

„Údolí nebo tyhle hory?"

„Tahle země. Nikdy jsem nic takového neviděl. Kterákoliv z těch hor je větší než ostrov, na kterém jsem vyrostl."

„To je nejspíš pravda, svým způsobem. Nebo jsou možná stejné."

„Co tím myslíš?"

„Slyšel jsem, že ostrovy byly kdysi hory, které pohltilo moře, takže z něj dnes vyčnívají jen jejich vrcholky."

„To je divná pověst."

„Je to část staré legendy. Říká se v ní, že ve dnech před příchodem Russe bylo mnohem víc zemí, každá velká jako Asaheim, ale pak přišla Potopa, po sto let přišlo a všechny země kromě Asaheimu byly zatopeny."

Říká se, že v ruinách potopených měst žijí démoni. Každé z těch měst je prý veliké jako celý ostrov."

„A ty tomu věříš, Kjele?"

„Proč ne? Může to být pravda. Nebo taky ne. Mí lidé nejsou velcí mořeplavci. Žijí v údolích pod velkými ledovci a čas tráví lovem a bojem."

„Slyšel jsem, že lidé z ledovců vyplouvají na moře, jen když jedou obchodovat na ostrov Pánů železa."

„To je víceméně pravda. Proč by někdo vůbec chtěl vyplouvat na moře z dohledu země? Mořští démoni by jej jistě zahubili."

„Také jsem slyšel, že lidé z ledovců jsou... hm... kanibalové."

Kjel se zasmál. „Vážně? Já vždycky slýchal, že jsou to ostrované, kteří se jedí navzájem."

„Jíme ryby nebo maso kosatek," odplivl si Ragnar. Načtení z lidojedství jej rozzlobilo. Na druhé straně v podstatě našel Kjela z téhož, takže neměl právo se cítit uražený. Zašklebil se do tmy nad ironií představ, které oba měli o těch druhých. Nad vlastní hloupostí.

„Ale s tímhle údolím máš pravdu," řekl Kjel. „Je v něm cítit něco zlého."

„Jak to myslíš?"

„Nevím. Z něčeho tady mě svrbí kosti. Jako by nás něco pozorovalo."

„Vlci?"

„Možná. Možná taky trolové nebo noční slídiči."

Ragnar se otrásl. „Ty už jsi je někdy viděl?"

„Ne, ale znal jsem muže, který se s nimi setkal. Znetvořené bytosti se žhnoucí kůží, zlé a záludné. Přebývají na starých místech pod zemí a vycházejí ven hodovat na lidském mase. Také se o nich povídá, že ctí temné síly, Chaos."

„Nikdy jsem nic takového neslyšel. Neměli bychom o nich mluvit... tady."

Ragnar se přezehnal ochranným znamením.

„Ty žiješ na ostrově. V moři takový hnus není."

Ragnar přikývl. I přes třas z hrůzy, který vyvolala Kjelova slova, se protáhl a zív. Najednou byl ospalý.

Lehl si vedle ohně a upadl do neklidného spánku. Zdálo se mu o mnoha podivných a děsivých tvorech. Snil o slepých červech, kteří se hemží po dně oceánu a hlodají kořeny ostrovů. Snil o znetvořených nočních slídičích a nestvůrných vlci, obludách s trupem muže a hlavou vlka. Pouhá vize toho tvora ve snu ho probrala k vědomí. Prudce se posadil, oči doširoka otevřené, a rozhlížel se kolem. Srdce mu divoce bušilo.

Najednou mu vnitřnosti sevřel strach, neboť se mu zdálo, že tam, těsně mimo dosah světla ohně, stojí netvor, o němž se mu zdálo. Ragnar potřásl hlavou, aby si ji vyčistil. Doufal, že to, co vidí, je jen nějaký dozvuk snu, ale mýlil se. Ta věc tam v přítomnosti stála pořád a byla tak skutečná jako sám Ragnar.

Ragnar na okamžik ztuhl a prohlížel si ji. Ne. Netvor nevypadal přesně jako ten ve snu. Neměl vlčí hlavu. Přesto viděl, že jeho tělo je obludné a znetvořené. Z masa mu trčely velké hroty z rohoviny, které jeho siluety dodávaly podivný rozeklaný a ostnatý vzhled. Měl nepřírozeně velkou hlavu s masivními čelistmi a dlouhé netopýří uši. Oči mu plály děsivým nazelenalým světlem. Ragnarovi pomalu docházelo, že se dívá na trola. Obludu z nejhorších a nejstrašidelnějších zkazek. Nejspíše hladového trola, protože se váhavě blížil k ohni. Kde je Kjel, napadlo Ragnara, nebo kdokoliv jiný, kdo po něm převzal hlídku, u Russa? Ne že by na tom nějak záleželo. Stejně bude muset něco udělat sám. Nepozorovaně se natáhl pro kopí a štít. Modlil se k Russovi, aby si trol jeho pohybu nevšiml.

Když sevřel zbraně pevně v ruku, zlehka vydechl, tiše se postavil a připravil se k boji. V záři ohně viděl, že ostatní spí. Strybjorn se Svenem hlasitě chrápal. Kjel ležel u ohně. Henk seděl tváří k temnotě, ale podle hlavy spadlé na prsa Ragnar věděl, že také spí.

Uvědomil si, že je na něm, aby upoutal pozornost netvora, dokud se ostatní nepřipraví k boji. A uvědomil si, že to musí udělat co nejdříve. Nespěchej, vykřikla vzápětí část jeho mysli, možná když počkáš, vezme si obluda Strybjorna a vykoná akt pomsty za tebe! Ragnar se zašklebil. Je to dobrý nápad, křičela na něj část jeho mysli.

Ne! namítl sám sobě. Takhle to nejde. Chtěl svého nepřítele zabít sám, ne se jen dívat, jak ten smrtihlavský parchant umírá podlou zradou. Navíc nikdo nemohl zaručit, že si obluda vezme Strybjorna. Mohla by si odnést někoho jiného a Ragnar už se s nimi se všemi docela spřátelil.

Netvor už došel skoro až k ohni a Ragnar věděl, že nadešel čas zaútočit. „Vzbud'te se!" zařval. „Vzbud'te se! Je tu trol!"

S výkřikem vyskočil a rozběhl se na trola. Teď si ho mohl prohlédnout lépe. Rozeznával šupinatou ještěřčí kůži a sliz, který z obludy odkapával a třpytil se v měsíčním světle. Trol působil dojmem, že je mokrá, jako by před chvílí vylezl z nedalekého jezera.

Ragnar rychle překonal vzdálenost, která ho od něho dělila. Ta věc byla zblízka mnohem větší a hrůznější. Byl téměř dvakrát vyšší než Ragnar a mnohem, mnohem těžší. Jeho hrud' byla svalnatá jako hrud' největšího medvěda a ruce měl skoro tak velké jako štít. Prsty s plovacími blánami měl zakončené drápy dlouhými jako dýky. Trol otevřel tlamu a zařval. Ragnar přitom spatřil několik řad ostrých zubů. Zaútočil kopím a doufal, že obludu trefí do jejího velikého vypouleného oka, ale ta se odvrátila a zbraň ji

jen škrábla na tváři. K Ragnarově zděšení se rána na její kůži ihned začala s odporným mlaskáním zacelovat. Tohle nevypadá dobře, pomyslel si.

Pak trol udeřil. Ragnar se přikrčil, aby se vyhnul ráně, která byla s to utrhnout mu hlavu, a bodl obludu do třísel. Odměnil ho strašlivý ječivý skřek, který ho málem ohlušil. Netvor se mocně rozmáchl k další ráně. Ragnar pozvedl štít a nastavil jej tak, aby alespoň zmírnil její dopad - úder ho však i přesto odhodil stranou. Dopadl do ohně a vzápětí ucítil zápach spálených vlasů, svých vlastních vlasů, které se vznaly. Rána jej málem omráčila, ale nějak se mu podařilo postavit se na nohy. Rozhlédl se, co dělají ostatní.

Všichni už byli vzhůru a chápali se zbraní a štítů. Ragnar uviděl, jak se Kjel rozehnal kopím a hodil. Kopí proletělo vzduchem a zabodlo se přímo do trolova obrovského oka. Ragnar se zachvěl. Pokud někdy viděl opravdu smrtonosný hod, pak to byl tento. Čekal, že trol padne a zemře, ale nic takového se nestalo. Trol po kopí vztekle chňapl rukama. Jak se ho nemotorně snažil vytáhnout z rány, zlomil ratiště a hlavice dál zůstala zabořená v bulvě. Trol zasyčel zlobou jako nějaký obrovský had. Při tom zvuku Ragnarovi tuhla krev v žilách.

Strybjorn a Sven vyrazili vpřed, kopí napřažená k bodnutí. Ostré hlavice vnikly do trolovy šupinaté kůže. Z ran se vyvalila zelená krev, ale vzápětí se zranění začala zacelovat. Pak trol zaútočil a popadl ohromnou tlapou Svena. Ragnar viděl, jak z míst, kde drápy prorazily kůži až na maso, vytryskla krev, ale Sven nejevil žádné známky bolesti.

„Ochutnej tohle, ty pekelný trolí pse!“ zařval, obrátil kopí a shora zabořil jeho hrot do šlach na trolově paži. Trol zavyl bolestí a pustil ho. Na krátký, děsivý okamžik si Ragnar myslel, že trol Svena ušlape, ale Sven se dokázal včas odkutálet stranou. Mezitím Strybjorn vyskočil a zasáhl trola přímo do hrudi. Jeho kopí prošlo mezi žebry a zůstalo pohřbeno hluboko v trolových prsou v místě, kde lidé mívají srdce. Trol však ani teď nejevil známky toho, že by se chystal zemřít. Copak jej nic nezabije? pomyslel si Ragnar. Najednou dostal strach.

Pak si povšiml jiné věci. Z díry, kterou měla nestvůra v břichu, se začal linout podivný kouř a dým. Strybjornovo kopí se začalo rozpouštět. Ragnar si vzpomněl na povídačky o tom, že trolové mají v břichu kyselinu a mohou jíst i kamení. Jejich vyhlídky se ještě zhoršily. Obludný trol hřbetem ruky tvrdě udeřil Strybjorna. Ten prolétl skoro deset kroků vzduchem a těžce dopadl na zem. To ho už bolet muselo, pomyslel si Ragnar. Za normálních okolností by jásal, že je se Smrtihlavem asi konec, ale teď si až příliš dobře uvědomoval, že potřebují každého válečníka. Doposud se jim nepodařilo útočníka ani zpomalit.

„Musíme použít oheň!“ vykřikl Henk.

„Cože?“

„Musíme použít oheň! Tak jsem posledně trola zabil. Vlákali jsme ho do hořící chalupy. Trolova zranění se nezacelí, když je způsobí oheň.“

Henkova slova se pomalu probíjela Ragnarovi do mozku. To dávalo smysl. Oheň byl nejlepší obranou člověka proti mnoha hrůzám temnoty. Často slyšel starého Imogrima vyprávět příběh o tom, jak muži jarla Krakihho jednou vyhnali nestvůru pochodněmi a zápalnými šípy. Sehnul se a vytáhl z ohniště hořící větev. Roztočil ji kolem sebe, aby rozdmýchal oheň. Jakmile z větve vyšlehl plamen, vrhl se s Henkem po boku zpátky do boje. Henk měl v ruce rovněž hořící větev.

Trol byl teď shrbený a blížil se k ležícímu Svenovi, který se zoufale snažil najít na kamenité zemi záchytný bod a udržet si trola od těla opakovaným bodáním do jeho zdravého oka. Ragnar přiskočil a mávl hořící větví trolovi do tváře. Trol se k němu s obrovským řevem otočil. Ragnara ovanul trolův dech, páchnoucí po rozkládajících se rybách. Ten puch ho dusil. Znovu mávl hořící větví a trola zasáhl. Maso zasyčelo, seškvařilo se a zčernalo. Rána se tentokrát hojit nezačala. Chvála Russovi, pomyslel si Ragnar, Henk má pravdu.

Záblesk plamene v koutku oka Ragnarovi napověděl, že i Kjel se zapojil do boje. Zahlédl, jak Sokolník třímá v každé ruce kus hořícího dřeva. Kdykoliv trola zasáhl, maso se spálilo a nehojilo se. Trol se nyní točil jako šelma v pasti. Plamen jej mátl a ani to, že už byl na jedno oko slepý, mu příliš nepomohlo. Henk vítězně vykřikl, přiskočil a trola udeřil přes tvář.

Improvizovaná pochodeň za sebou nechala dlouhý černý pruh. „Tu máš, obludo,“ zakřičel a vítězně se zasmál. Trolův řev mu zmrazil úsměv na rtech. Netvor se sehnul a sebral Henka ze země. Pařáty se

Henkovi bolestivě zabořily do paže, ve které držel pochodeň. Jeho hlava zmizela v trolově doširoka otevřené tlamě. Čelisti sklaply, vytryskla krev a Henkův křik utichl.

Ragnar na okamžik ztuhl zděšením. Nemohl uvěřit, že je Henk mrtvý. Teď přece stál po jeho boku, živý, zdravý a plný energie. A najednou je pryč. Smrt si ho vzala. Ragnar si s hrůzou uvědomil, že se totéž může stát i jemu, že trol i přes svá zranění pořád vládne obrovskou silou a může je v krátkém čase zabít všechny. Bylo zřejmé, že podobné myšlenky se honí v hlavě i ostatním, neboť stáli jako při-mrazení, nejistí co dělat. Ragnara ovládla touha otočit se a utíkat, ale věděl, že kdyby to udělal, ostatní by utekli rovněž a Henkova smrt by zůstala nepomstěna. Co hůř, bylo docela možné, že by je trol všechny pochytil a zabil. Ragnar se rozhodl, že i přes strach, který má, neustoupí.

„No tak, Vlci," zařval. „Když už máme zemřít, ať to není ranou do zad!"

Všichni jeho výkřik opětovali. Sven se vyškrábal na nohy a začal do trola bodat. Kjel se k trolovi přiblížil z boku s pochodní a Ragnar trola napadl z druhé strany. Strybjorn se zvedl a sebral hořící větev. Trol, obklopený nenáviděnými plameny, omámený a oslepený bolestivou ranou v oku, se na místě otočil a dal se na útěk podél potoka s bezhlavým Henkovým tělem v pařátech. Do ledových vod stříkala krev, černá v měsíčním světle.

Ragnar s ostatními se za ním hnál přes rozrytou zem. Plameny ve větru divoce šlehaly. Pronásledování bylo krátké a marné.

Trol byl daleko mohutnější a vyšší a jeho krok byl proto delší než jejich. Doběhl na břeh jezera a skočil do něj. Nechával za sebou pouze zpěněnou brázdu na hladině. Ragnar se se svými druhy zastavil na břehu a pozoroval, jak se netvor pomalu brodí, aby se dostal do hloubky. Nakonec trolova hlava zmizela pod hladinou.

„Myslíš, že se utopil?" zeptal se Strybjorn.

„Ne," odpověděl Kjel. „Trolové mohou žít i pod vodou. Pravděpodobně tam má doupě."

„Můžeme tam doplavat a zabít jej," pronesl Sven.

„Jak?" zeptal se ho Ragnar. „Pochodeň pod vodou nehoří."

„Ale trol má Henka, zatraceně," řekl Sven.

„Henk je mrtvý. Nemůžeme pro něj nic udělat."

Přesto stáli u břehu jezera a pozorovali hladinu, dokud nevyšlo slunce. Trol se už neukázal.

„Co bude teď?" zeptal se Kjel.

„Vrátíme se do Russviku a řekneme, co se stalo," řekl Ragnar. Příliš se na to netěšil. Koneckonců byl vůdce spáru a za Henka měl odpovědnost.

Vyměnili si pohledy. Ragnar měl pocit, že jej chtějí obvinít, ale v jejich očích spatřil jen pochopení a účast. I ve Strybjornových. Jako by společný boj proti trolovi vytvořil mezi nimi nějaké pouto. Ragnar tu myšlenku rychle zapudil. Teď budou mít oddech, dokud se nevrátí do tábora. Pak bude zapotřebí každého válečníka, neboť nikdo neví, jaké další hrůzy mohou z okolních kopců ještě přijít. Ovšem jakmile se vrátí, bude už každý sám za sebe. I ve věcech týkajících se Strybjorna. Smrtíhlav si svoji účast může nechat, pomyslel si Ragnar.

„Víš určitě, že se to stalo takhle?" zeptal se Hakon. Ragnar přikývl. Seržant si ho měřil pohledem.

Nechal si od Ragnara opakovat celý popis události znovu slovo od slova a pak na dlouhou chvíli zmlkl.

Ragnar netečně zíral někam přes seržantovo rameno a vzpomínal na pochod zpět do Russviku. Nebyl to příjemný čas. Celou dobu přemýšlel o Henkově smrti. Zneklidňovalo ho pomyšlení na to, že ho mohl velmi snadno potkat stejný osud. Henk byl prostě ve špatnou dobu na špatném místě. Ragnar si chladně uvědomil, že stejně snadno mohl být zabit on sám.

Pohled na tváře jeho druhů mu prozradil, že se jim v hlavách honí stejné myšlenky.

Během dlouhého vysilujícího pochodu zpět do tábora slyšeli vlčí vytí. Čekali, že ze stínů každou chvíli něco vyskočí a oni budou muset bojovat a zemřít, ale nic takového se nestalo. Jen děsivé kvílení zvěře jim pronikalo až do morku kostí a znělo jako skřípavý hlas osudu. Ragnar věděl, že této noci se mu ve snech vrátí jak trol, tak vlci a mrtvý Henk. Cítil se za mladíkovu smrt zodpovědný a řekl to při výslechu Hakonovi. Hakon jen seděl a tvářil se lhostejně, ani nesouhlasil, ani to nezamítl, a nechal Ragnara pokračovat ve vyprávění. Ragnar si byl vědom tíže své vlastní chyby a občas měl pocit, že vidí Henkův

mladý veselý obličej, jak na něho s pochopením hledí. Bylo to skoro stejné jako pocit, který měl, když viděl svoji vesnici vypálenou. Přemýšlel, jak je to možné - koneckonců Henka stěží znal, zatímco ve svém klanu žil celý život. Ale část jeho mysli mu říkala, že odpověď zná. Mezi Hromovými pěstmi byl jen jedním z mnoha. Očekávalo se od něj jen to, že bude bojovat a zemře pro svůj lid. Tady, sám se svým spárem v divočině Fenrisu, byl vůdce. Byl za svoje lidi odpovědný. Možná měl stejnou odpovědnost jako jarl nebo kapitán lodi. Nebyl si zcela jist, že se mu ta situace líbila. Poprvé v životě měl Ragnar podezření, že hodnost a sláva nemusí znamenat jen výhody.

„Co teď uděláte?“ zeptal se Ragnar. „Půjдете trola ulovit?“

„Proč bychom to dělali?“

„Protože zabil jednoho z našich lidí.“

„Pokud je někdo z našich lidí tak slabý, že se nechá zabít, pak nám ten trol prokázal službu.“

„To si nemyslím.“

„Na tvůj názor se nikdo neptal.“

„Už jsme skončili?“ zeptal se Ragnar znechuceně. Hakon přikývl. Ragnar měl najednou pocit prázdnoty a sucha. Zvedl se ze židle a chystal se odejít.

„Ragnare!“

Otočil se a pohlédl na seržanta. Překvapil jej výraz účasti, který se zračil v Hakonových krutých rysech.

„Ano, seržante?“

„Nikdy není lehké ztratit muže. Věř mi, já to znám.“

Ragnar přikývl a opustil síň.

OSM

ZKOUŠKY

„Další stopy,“ řekl Ragnar a potřásl hlavou. Rozhlédl se po drsné krajině a pátral po náznacích přítomnosti vetřelců.

Lesy v okolí vypadaly pustě. Pod nimi se skláněly borovice. Cesta vpravo byla posetá skalisky. Mnoho vhodných míst k úkrytu, ale nikde se nic nepohnulo. Ragnar necítil žádné blížící se nebezpečí. Otřel si pot z čela a přitom si odhrnul vlasy z očí. Statný jelen je pěkně prohnal, hodně se vzdálili ze stezky vedoucí do Russviku.

„To už je tento týden pátá stopa,“ řekl Kjell. Vycenil zuby. „Možná nás už vystopovali.“

„Možná,“ řekl Ragnar. Podíval se na tělo mrtvého jelena, ze kterého stoupala pára. Strybjorn končil s vyvrhovááním, zatímco Ragnar s Kjellem zkoumali stopy. „Zkus s tím nožem zacházet opatrněji, Smrtihlave,“ prohodil Ragnar ke Strybjornovi.

Strybjorn na něho pohlédl. „Pokud si myslíš, že to zvládneš lip, poslední z Hromových pěstí, proč nevytáhneš svoji dýku a nejdeš blíž? Možná bych ti ukázal, že umím vykuchat i něco jiného než jelena.“

Ragnarova ruka sáhla po jílcí. Naplnila jej pálivá nenávisť. Kjell to spatřil a okamžitě skočil mezi ně. Sven jen mlčky pozoroval, co se bude dít.

„To by stačilo,“ řekl Kjell. „Už nás mnoho nezbylo, bez Henka. Nemůžeme si dovolit přijít o dalšího muže. Ne když jsou kolem jiní, se kterými budeme muset bojovat na zpáteční cestě. A pamatuj, Strybjorne, Hakon Ragnara pověřil velením.“

„A že nám byl zatím hodně platný,“ zavrčel Strybjorn výhrůžně. Ragnar vykročil jeho směrem, ale Kjell jej zadržel. Všiml si, že Sokolník nepatrně zavrtěl hlavou. Zloba v něm pomalu ustupovala. Kjellova slova napomínala jak Strybjorna, tak jeho. Ztráta dalšího válečníka pod jeho velením by Ragnarovi nijak neprospěla, zejména pokud by ho zabil on sám. Ta myšlenka mu málem připadala směšná. Spokojil se pouze se strašlivým úšklebkem.

Sven a Strybjorn uvázali jelena na tyč, na které ho ponesou do Russviku. Ragnarovi už pohled na

krvavé maso nepřipadal tak zneklidňující jako dříve. Už si na to zvykl. Ulovili a vyvrhli už tucty a tucty pozoruhodných stvoření. Mrtvý jelen rozhodně nebyl problém. Problém byly ty stopy.

Komu patří? Odkud vedou? Vypadaly rozhodně jako lidské, ale Ragnar nikdy neviděl stopy wulfenů ani nočních slídiců, a proto byl opatrný. Mohl by stopu sledovat a možná by padl do léčky. Nejspíše by to však bylo jen neužitečné cvičení. Čerstvě napadaný sníh přinesený vánicí z vyšších poloh by je mohl zavát dřív, než by se přiblížili k jejich původci, a jejich kořist by zmizela jako wulfen v noční tmě. Nebo s wulfenem, pomyslel si Ragnar.

Zdálo se, že pověsti a řeči o Asaheimu byly nepravdivé. Ragnar se snažil zbavit myšlenek na nestvůry, které je teď sledují, ale stopy jsou stopy a zřejmě tady přece jen nějaký lid žije. Nemohl je tu zanechat nikdo z obyvatel Russviku, to bylo jasné. Někde v horách musí žít nějaký jiný lid. Ragnar věděl, že je zbytečné ptát se, jestli jsou nepřátelští či nikoliv. Na povrchu Fenrisu bylo přirozeným stavem věcí, že všechny národy vůči sobě cítily nenávist a nepřátelství. Tak to tu odjakživa chodilo. Ragnar se naučil už velmi dávno, že klan musí být silný, aby přežil.

Nepochyboval, že stopy pocházejí od válečníků. Pouze uvažoval, zda se mohou silou měřit s obyvateli Russviku. Jejich počet byl něco jiného. Už se ve stopování za těch několik měsíců natolik zdokonalil, že byl schopen dobře odhadnout, kolik párů nohou tudy prošlo. Musel jich být alespoň tucet. Otázkou zůstávalo, zda tyto stopy patří stejnému tuctu, na jehož stopy narazili ostatní z Russviku. Ragnar se rozhodl, že o tom musí zpravit Hakona. Víc dělat nemohl.

Ragnar se vlekl ze svahu dolů k Russviku. Dole pod sebou viděl světla luceren blikajících z dlouhých domů. Viděl, jak z díry ve střeše Velké síně, rysující se ve stínech, vylétají jiskry. Oblohu pokryly neznámé hvězdy. Houkání nočních ptáků vyplnilo noční ticho. Cítil vůni kouře a po hlíně vonící pach přicházející noci. Jako vždy se zdálo, že s ustupujícím světlem se zbystřují ostatní smysly. Někde v dálce zavyl vlk.

Ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, že Sven se Strybjornem jdou za ním. V šeru rozeznal jejich siluety nesoucí mezi sebou jelena. Před sebou viděl Kjela klusajícího temnotou a zkoumajícího stezku. Pokud tomu dokáže zabránit, nedovolí, aby jeho spár ztratil dalšího muže. Ne že by to teď bylo příliš pravděpodobné. V měsících, které uběhly od Henkovy smrti, on i jeho druhové zesílili a utužili se. Pravidelný režim a neustálý trénink je zocelil, udělal je silnějšími, odolnějšími a rychlejšími, než byl kterýkoliv muž na ostrovech. Cítil se dvakrát schopnější a nejméně desetkrát způsobilější než před svým příchodem sem.

Ragnar si povzdechl. Se zachvěním si uvědomil, kolik už se toho v uplynulých měsících naučil. Znal vše, co po okolních kopcích rostlo a běhalo. Věděl, jak postavit přístřešek a rozdělat oheň. Uměl dokonce postavit malé iglú, ve kterém mohl přečkat ledovou bouři, v níž by jinak jistě zmrzl na kost. Věděl, jak ošetřit rány a omrzliny. Naučil se zápasit a byl teď v pěstním boji stejně dobrý jako Sven nebo Strybjorn. S kopím a harpunou to uměl vždycky, ale teď si byl jist, že doma ve vesnici by nenašel nikoho - dokonce ani mezi mistry harpunáři — kdo by se mu mohl postavit.

Nebylo to snadné. Polovina jich už zemřela. Z dvakrát dvaceti, kteří sem přijeli, jich zbývalo sotva dvacet. Někteří spadli ze skal, po kterých se učili šplhat. Jiní se ztratili při lovu, snad padli za oběť wulfenům, vlkům nebo trolům. Dva byli zabiti během výcviku v boji se sekerou a kopím. Jeden byl popraven seržantem Hakonem za nějaký bezvýznamný přestupek.

Samozřejmě přijeli nováčci, svěží a naplnění údivem a strachem. Ragnar se divil vlastnímu pocitu nadřazenosti, který vůči nim cítil. Těch několik měsíců zde mu připadalo jako celý život. Propast, která ho dělila od nováčků, mu připadala širší a hlubší než ta, která jej ještě jako Vlčího bratra v rodné vesnici dělila od sukovitého starce. Přemýšlel, kam se poděli ti, kteří tu byli, když sem přišel jako nováček on. Mnoho z nich zmizelo, byli přepraveni do neznámých končin nebeskou lodí. Jen seržant Hakon přesně věděl, kde teď jsou, ale nikdo se neodvážil ho zeptat.

Během celé doby se Ragnarovi vcelku úspěšně dařilo nenávist ke Strybjornovi odsunout do pozadí. Nezmezila však zcela, pouze čekala na příhodný čas, kdy bude mít možnost se projevit. A tak měl Ragnar ve své chladné nenávisti ke Strybjornovi tenké pouto ke starému způsobu života doma na ostrovech. Nechtěl, aby Strybjorn zemřel jako člen jeho spáru. Byl připraven ho ušetřit do doby, kdy už

za něho neponese zodpovědnost.

„Pospěšte si," řekl. „V Russviku už hladové krky čekají na nasycení."

„Nezkoušej ho celého sníst dřív, než se tam dostaneme, Svene," vykřikl Kjell.

Ragnar si už dříve všiml, že během práce si Sven pokradmu odřezává kusy syrového masa a tajně je žvýká. „Ano, už bys měl mít dost," řekl.

„To tedy ne, zatraceně," odsekl Sven a hlasitě si říhl. Všichni se nahlas zasmáli a už v lepší náladě pokračovali dolů z kopce směrem k Russviku.

„Říkám, že jich byla více než stovka," prohlásil Nils. Byl to menší, bystrý mladík, vůdce jednoho z Vlíchů spárů, které byly zformovány v době Ragnarova příchodu. Od té doby ztratil dva muže, ale nezdálo se, že to bylo jeho vinou. Měli prostě smůlu. Ragnar na něho se zájmem hleděl, stejně jako ostatní, zatímco v dlouhé hale pojídali guláš z jeleního masa a tuřinu. Byl první, kdo viděl větší tlupu cizinců.

„Kde jsi je viděl?" zeptal se Strybjorn.

„Když procházeli Průsmykem sekerové hlavice. Byli jsme nad nimi, na boku údolí, a pozorovali jsme je ze stromů. Už několik hodin jsme pronásledovali pěkného srnce se dvěma laněmi. Pak jsme narazili na ně. Řekl jsem si, že bychom se raději měli vrátit a ohlásit to seržantu Hakonovi."

„Asi stovka," zopakoval Kjell. „To je dost."

Ragnar věděl, že přemýšlí stejným způsobem jako ostatní. S novým nábořem nováčků bylo v Russviku asi čtyřicet bojovníků, nepočítaje Hakona a ozbrojené cizince. Neměli nejlepší vyhlídky, pokud by došlo k boji. Na druhé straně měl Hakon a jeho druzi svoje magické zbraně. Stovka nebo tisíc nezmuže nic proti kouzlům, jež mohou roztrhat dospělého mořského draka na kusy.

„Co na to říkal seržant?" zeptal se Hakon.

„Jen se smál a prohlásil, že si nemáme dělat starosti. Prý je to jen zimní stěhování kočovníků. Říkal, že pokud si jich nebudeme všimnat, nebudou nám dělat problémy. Jestli nebudou příliš vyhladovělí."

Ragnar se zamyslel. Zimní stěhování - to znělo, jako by tato skupina byla součástí většího přesunu lidí. Znovu si uvědomil vlastní neinformovanost o zemi, do níž ho zanesla hvězdná loď. Přál si, aby se o ní mohl dozvědět více. Aby dostal příležitost zjistit víc.

Ovšem jedna věc se stávala stále zřejmější. Cizinci cestou zabíjeli velké množství zvířete. Jelen, kterého dnes Ragnarův spár donesl, bylo první maso, které po dlouhé době dokázali ulovit. A s ustupující zimou by to mohlo být maso poslední. A to ještě nebylo nejhorší. Zásoby ze spíží pomalu ubývaly. Pořád ještě zbývalo několik pytlů s obilím a nějaká vláknitá zelenina, ale nic víc. Ragnar uvažoval, jak dlouho ještě zásoby vydrží a kdy a jak se doplní. Také si lámal hlavu nad tím, co jí seržant Hakon a ostatní Vlci. Nikdy jej ani Vlci neviděl dělit se s nimi o stravu. Vlastně, když na to přijde, neviděl je nikdy jíst. Musí v tom být něco nadpřirozeného.

Pokrčil rameny a pustil tu myšlenku z hlavy. Je určitě možné, že Hakon jí někde, kde ho nikdo neuvidí. Možná má nějakou skrýš se zásobami, kde si cpe břicho k prasknutí. To se ale zdálo směšné. Seržant Hakon nebyl z těch, kteří by něco dělali v tajnosti. Proč by měl? Byl absolutní vládce a pán tohoto tábora.

Přesto si Ragnar dělal starosti. Zima postupovala. Zásob ubývalo. Přišli další nováčci. To nevěstí nic dobrého.

„Zabij ho! Zabij tu svini!" řval dav hladových chlapů. Boj v dlouhé síni vypukl znenadání. Stoly byly převržené, po zemi se z překocených mís rozlévala kouřící kaše. Kjell náhodou ve frontě na kaši vrazil do Míky a Vola, dvou mladíků z Nilova spáru. Mísa se převrhla a kaše oba mladíky potřísnila. Nervy napjaté týdnů hladu, tvrdého tréninku a Hakonovým týráním povolily. Oba se v okamžiku na Kjella vrhli. Míka ho držel pevně na stole, zatímco Vol jej kopal a bil.

Ragnar zaklel. Oba byli velcí a statní a oba byli velmi dobří zápasníci. A Sven ani Strybjorn tu ještě nebyli. Neměl na výběr. Pokud nikdo nezasáhne, oba druzi z Nilova spáru budou dál bušit do Kjella a ubijí ho k smrti. A nezdálo se, že by chtěl někdo cokoliv podniknout. Všichni byli příliš zaneprázdněni pokřikováním na útočníky.

Ragnar vyrazil vpřed. Vyskočil na lavici, přeběhl přes stůl a skočil. Váha jeho těla a setrvačnost skoku jej vnesla přímo do středu rvačky. Popadl Miku a Vola za krk a stáhl je k zemi. Mikova hlava mlaskavě narazila do udusané hliněné podlahy. Ragnar se odkutálel, vyskočil a otočil se směrem k Volovi. Ten už se s překvapivou rychlostí zvedal. Ragnar kopl a zasáhl ho přímo pod čelist. Nechal palce natažené, jako by kopal do balonu. Síla kopu trhla Volovou hlavou. Vol se převrátil a narazil zezadu do stolu. Kaše a nádobí se rozlétly vzduchem.

„Tohle nemůžeš dělat a čekat, že ti to projde!“ zasyčel podsaditý nováček, kterého Ragnar neznal, a přeskočil stůl, aby na Ragnara zaútočil.

„Opravdu, chlapečku?“ zavrčel Ragnar a zasadil mu ránu pod bradu. To se útočnickovým kamarádům samozřejmě nelíbilo — okamžitě se začali zvedat. Ragnar se s divokým úšklebkem rozhlédl po svých nových protivnících, když jeho záda ovanul studený vzduch. Dveře dlouhé síně se otevřely a Ragnar uslyšel, jak Sven se Strybjornem radostně výskají nad započatou rvačkou.

Jejich příchod zapůsobil jako signál k všeobecné bitce. Nervy dlouho držené na uzdě povolily. Mísy s kaší začaly bezdůvodně létat vzduchem. Někteří rozlámali lavice a použili jejich části jako improvizované zbraně. Druh útočil na druhá, přítel se bil s přítelem v bojovém šílenství. Byla to bitka všech proti všem.

Ragnar ucouvl a do někoho vrazil. Rozpřáhl se pěstí a zjistil, že je to Kjel. Sokolník se ho zrovna chystal uhodit, ale rovněž Ragnara poznal a zašklebil se.

„K zemi!“ vykřikl náhle. Ragnar se taktak stačil sklonit, když mu nad hlavou prolétl kus rozlomené lavice. Příliš se nerozmýšlel a odpověděl kopancem, který skončil vysokým zavřeštěním, jak noha zasáhla útočníka do rozkroku. Odkulil se stranou, aby se vyhnul něčí botě, a zjistil, že leží pod stolem, dočasně mimo vřavu rvačky.

Kolem něho zuřila lítá řež. Vzduchem se rozléhal křik, jekot a bolestný řev. Krev stříkala po podlaze. Všichni bojovali se zápalem a divokostí, která by každého nepřítele vyděsila. Ale přesto se svým způsobem bavili. Boj a zápas byl vždy nedílnou součástí kultury na Fenrisu a zdálo se, že mladíkům dělá dobře, když se takto mohou vybit. Ragnar sám cítil, jak ho to vtahuje zpět do bitky. Vyrazil do všeobecného běsnění, zrovna včas, aby se potkal s Nilsovou pěstí.

Ragnarovi se před očima roztančily hvězdičky. Zašklebil se divokým veselím, což Nilse překvapilo a na okamžik zůstal zírat. Ragnar ho zasypal ranami do hlavy, pak se vrhl do největší řeže a chechtal se přitom jako šílenec.

„Dost!“ zahřmělo náhle za nimi. Rvačka okamžitě ustala. Ragnar zůstal stát jako přibitý. Ve dveřích stál seržant Hakon. Úšklebek v jeho obličeji nebyl příjemný na pohled.

„Takže vy nemáte na práci nic lepšího než se rvát, co?“ řekl pomalu. „A jídla máte tolik, že jej používáte místo zbraní. Vlastně mě to ani nepřekvapuje. Asa vaří kaši tak žmolkovatou, že byste ji mohli používat jako kuličky do praku. Ale i tak to je plýtvání. Kdo tu rvačku začal?“

Nikdo neodpověděl. Seržant se rozhlížel po místnosti. Jeho pohled se střetl s Ragnarovým. Ragnar se přinutil neuhnout a díval se Hakonovi do očí. „Tak nikdo? Dobrá, vyvozuju z toho, že máte dost sil na to, abyste se proběhli nahoru na kopec. Dvakrát, abyste ze sebe tu přebytečnou energii dostali, než půjdete spát. Ale předtím vykydáte tadyhle ten chlív.“

Místností zaznělo hlasité reptání. Pomyslení na plahočení se sněhem a tmou nikoho nepotěšilo. Kjel vystoupil z davu.

„Já jsem začal rvačku, seržante.“

„Jak, chlapče?“

„No...“

„Vrazil do mě, seržante,“ ozval se Mika. „Ale já jsem udeřil první.“

„A pak?“

„Pak jsem se přidal já,“ přiznal se Ragnar. O Mikově a Volově spolčení proti Kjelovi neřekl ani slovo. Nebylo to nic, o čem by měl rozhodovat seržant. Rvačkou se to tak nějak smazalo.

„Podívejme se,“ řekl seržant.

„Pak jsem se do toho vložil já,“ ozval se Nils.

„A já taky,“ vykřikl další hlas za nimi. A najednou se síní nesly výkřiky všech ostatních, hlásících se o svůj díl viny. Jako by se ti pitomci hlásili o podíl na Zabítí trola, pomyslel si Ragnar, ale zároveň byl na ně

pyšný.

„Dobrá, pak si všichni zasloužíte běh, že ano?“ pronesl Hakon.

„Ano,“ vykřikli v odpověď.

„No, pak bude nejlepší, když s tím hned začnete,“ řekl Hakon. „Kromě Kjela, Ragnara, Miky a Nilse. Ti to tady napřed uklidí.“

S tím se Hakon otočil na patě a vykročil z místnosti. Muži ho následovali do sněhu. Zbylí čtyři se na sebe podívali.

„Nejlíp bude vzít si na to kýbl,“ řekl Nils nesměle, jako by čekal, že jej Ragnar znovu uhodí. Ten přikývl. Kjel na něho pohlédl a vycenil zuby.

„Díky za pomoc, Ragnare,“ řekl.

„To nic nebylo,“ mávl rukou Ragnar. „Udělal bys pro mě to samé.“

„Jo, to si piš.“ Pevně si stiskli ruce.

„Díky za ten monokl pod okem,“ řekl Nils, „ale ne zase tak moc.“

„Jasně,“ řekl Mika v úsměvu. „Byla to nejlepší rvačka, jakou jsem po dlouhé době zažil. Někdy si to musíme zopáknout.“

Všichni se pustili do práce.

Ragnarovy prsty krvácely a to bylo nebezpečné. O tom neměl nejmenší pochybnosti, neboť visel na zmrzlé skalní římse asi sto kroků nad zemí. Před začátkem výstupu si je zabalil do jelení kůže, aby si je chránil proti mrazu, ale ta se během výstupu o skálu rozedřela a nyní se mu ostré kameny zařezávaly do masa.

Cloumal s ním vítr a tahal jej za jelenicový plášť, který si Ragnar před časem vyrobil. Házel mu jeho dlouhé černé vlasy do očí a nutil ho slzet. Srdce mu divoce bušilo. Po obličeji mu stékal a přimrzal studený pot. Zkoušel se utěšovat, že není třeba mít strach, že není třeba si dělat starosti, že už přežil mnohem horší věci. Ale za těchto okolností, s propastí zející pod jeho nohama a prudkým větrem, který s ním divoce cloumal, to neznělo tak přesvědčivě. Na této stěně už zemřeli mnozí. Jen včera se tu se svým osudem setkal Vol. Ragnar se nutil nemyslet na jeho tělo, které tam dlouhé minuty leželo s přeraženými zády, s vnitřnostmi na kaši a jeho krev barvila okolní sníh do ruda, jak z něho vyprchával život. V několika okamžicích může podobný osud potkat i jeho.

Ragnar se pokusil povytáhnout a zachytit se výš, ale jeho prsty nenahmataly nic, čeho by se mohly na hladkém ledově studeném skalisku chytit. Zuřivě se snažil vzepřít nohama, ale zmrzlá skála odolávala. Začínal klouzat do náruče smrti. V mysli si už představoval pád. Skoro už cítil krátký let vzduchem, vítr triumfálně skučící kolem jeho uší, mučivou agónii bolesti a studenou zem přijímající jeho tělo - a pak jen temnotu smrti. Část jeho mysli to dokonce vítala.

Po mukách posledních několika týdnů by to byla úleva. Od té rvačky to šlo se vším z kopce. Jídla bylo ještě méně a trénink se zostřil. Došlo k dalším rvačkám. Jeden z nováčků byl nalezen ukopán k smrti za dlouhou siní a tentokrát se k činu nikdo nepřihlásil. Seržant Hakon to vlastně ani příliš nevyšetřoval. Prohlásil jen, že pravda se nakonec ukáže a vina se neschová navždy. To Ragnar nepovažoval za příliš uklidňující. Přál si mít stejnou jistotu jako Hakon.

Někteří prostě neunesli to napětí a odešli do sněhu. Jejich zmrzlá těla byla nalezena blízko tábora. Sven vtipkoval, že mají alespoň zajištěné čerstvé maso. Ragnar doufal, že to byl jen vtip.

Potřásl hlavou. Na co zase myslí? Jako vždy, v okamžiku bezprostředního nebezpečí, jeho mysl pracovala na plné obrátky, ale bylo to jen stavění vzdušných zámeků a vzpomínky na minulost. Potřeboval se zachránit a potreboval to udělat hned, než jeho prsty sklouznou z římsy a on se zřítí vstříc smrti.

Zuřivě zvedl jednu ruku a pocítil, že se začíná kácet nazad. Zkroutil se, přenesl váhu dopředu, natáhl volnou ruku a zkusil se zachytit ledové skály. Jeho prsty mu vypovídaly poslušnost, ale celou svoji vůli soustředil jen na ně a přinutil je poslouchat. Pak konečně něco nahmatal. Bylo to skoro jako lidské vlasy. Musí to být mech nebo lišejník, proběhlo mu hlavou. Jeho vítězství se rychle otočilo v beznaděj, když ucítil, že mech povoluje. Ragnarova váha jej musí vytrhávat z kořenů. Jeho prsty ztratily oporu a Ragnar začal padat.

Na krátký okamžik cítil, jak se jeho tělo odlepuje od skály. Jeho záda se prohnula, jak se začal

naklánět dozadu. V té chvíli pochopil, že zemře a že ho žádné čary ani kouzla tentokrát nezachrání.

Pak jeho zápěstí sevřely silné prsty a pohyb dolů se zastavil. Vzhlédl vzhůru a spatřil Kjela, jak mu hledí do obličeje. Ragnar poděkoval Russovi, že si Kjel všiml jeho potíží a vrátil se. Jeho tělem se rozlila vlna úlevy. Cítil se najednou slabý. V Sokolníkově tváři se zračila námaha. Najednou Kjelovo sevření začalo povolovat.

Ne, křičela Ragnarova mysl. Zatnul zuby a snažil se znovu najít úchyt v náhlém strachu, aby Kjela nestáhl do hlubiny s sebou. Tentokrát se s podporou Kjela dokázal zachytit a vytáhnout se na římsu.

„To bylo jen taktak," vydechl Ragnar, když se natažený na římsu trochu vzpamatoval. Strach a emoce přetvořily jeho hlas v pisklavé skřehotání.

„To jo," odpověděl Kjel, v obličeji pořád bílý napětím.

„Jsem ti dlužen za svůj život."

Kjel se zadíval vzhůru na skalní stěnu, jako by si měřil, na kolik jim ještě zbývá sil. Výraz jeho obličeje dával tušit, že moc velkou šanci nemají.

„Poděkuj mi, až se odsud dostaneme."

Unaveně začali další výstup. Když se nakonec vyškrábali nahoru, údy chvějící se vyčerpáním a těžce popadající dech, čekal už na ně seržant Hakon se zamyšleným výrazem ve tváři.

„Ragnare, buď se svým spárem zítra za úsvitu ve Velké síni." Ragnar z jeho hlasu nedokázal vyčíst, jestli je to dobře, nebo špatně.

Štěrbinami, které ve Velké síni sloužily jako okna, pronikalo sinalé ranní světlo. Vzduch byl prosycen vůní dřeva a zatuchlým pachem potu. Seržant Hakon se tyčil nad Ragnarovým spárem. Ragnar se před ním cítil jako trpaslík v temném stínu. Seržantovo oko planulo podivným leskem, ale z jeho kamenného výrazu se nedalo nic vyčíst. Zdálo se, že zvažuje, co s nimi udělá. Třeba je zabije, třeba pro ně plánuje něco jiného.

„Vedli jste si dobře," prohlásil nakonec. „No, alespoň až do této chvíle jste si vedli dobře. Přežili jste a nezostudili jste se. Zde v Russviku už vás nic víc nenaučí. Jste tak houževnatí, jak vám jen vaše slabá těla dovolují."

Všechny oči se upíraly na seržanta. Jeho slova napovídala, že se změní jejich postavení. Možná se připojí k ostatním spárům, které už byly pryč. Ragnar byl velmi zvědav. Nikdo z nich se nevrátil. Srdce mu v hrudi divoce bušilo.

„Dostáváte šanci postoupit dál," pokračoval Hakon. „Nemyslím, že to bude lehké. Tam, kam jdete, vám dny v Russviku budou připadat jako veselý masopust."

Na chvíli svoji řeč přerušil, aby mohli jeho slova vstřebat. Ragnar věděl, že od kohokoliv jiného by to mohlo být jen přehánění a strašení, ale z Hakonových úst je to pouhé chladné oznámení skutečnosti.

„Byli jste vybráni, abyste postoupili na další úroveň výcviku. To znamená, že můžete projít Morkaiovou bránou."

Ragnarovi se to jméno pranic nelíbilo. V legendách jeho lidu byl Morkai Russův dvojhlavý pes. Hlídal bránu nejnižšího pekla. Letný pohled na ostatní mu prozradil, že ani jim není to jméno neznámé.

„Jak se tam dostaneme, seržante?" zeptal se Kjel. Snažil se, aby to znělo co nejveseleji, ale obavy úplně zakrýt nedokázal.

„To se dozvíte v pravý čas."

DEVĚT

MORKAIOVA BRÁNA

Ragnar byl zase uvnitř jedné z velikých nebeských lodí. Už věděl, že její jméno je Hromový jestřáb. Možná to byl ten Hromový jestřáb, ale nebyl si tím jist. Podle toho, co říkal Hakon a ostatní, nabyl Ragnar dojmu, že podobných lodí je víc.

Kjel, Strybjorn a Sven nebyli jediní, kteří s ním vstoupili na palubu. Všiml si, že jsou tu i Nils a Mika. Rovněž poznal Larse, Hrolfa a Magnuse z jejich původního náboru. Zdálo se, že jsou jediní, kteří přežili. Nikdo z nich se netvářil zvlášť vesele. Ragnar hádal, že rovněž vyslechli seržantův závěrečný proslov. Nils se pokoušel o úsměv, ale jeho výraz byl spíše starostlivý a zadumaný než šťastný. Stejně jako Ragnar přemýšlel o tom, co je čeká v Morkaiově bráně.

Ozvalo se ohlušující burácení; Hromový jestřáb ožil a začal se otřásat. Ragnar vyhlédl z okénka a viděl, že z křídel odpadávají kusy ledu, jak loď začala stoupat do výšin. Zrychlení lodi ho vmáčklo do křesla. Přesto se snažil dívat z okénka, ještě jednou spatřit Russvik. Bláznivá myšlenka, po tom, co jsme tu vytrpěli, pomyslel si. Najednou se ho zmocnil podivný pocit nostalgie. Za těch několik měsíců se Russvik stal skoro jeho domovem. Jakkoliv byl život v něm krutý, přivykl mu. Nyní jej znovu posílají na neznámé místo a to samo o sobě bylo děsivé. Nic, s čím se od příjezdu do mrazivých dálav Asaheimu setkal, nebylo příjemné. Pochyboval, že se na tom něco změní.

Myšlenky na domov jej přiměly, aby se ohlédl na Strybjorna. Když viděl Smrtihlavovy zvířecí rysy, znovu se v něm vzdmula vlna nenávisti. Rozčileně si uvědomil, že přetrvávající zášť mu poskytuje krutý pocit uspokojení. Byla to nejspíše jediná stálá věc, na kterou se mohl spolehnout.

Strybjorn si všiml, že se na něj Ragnar dívá, a pohled mu oplatil.

„Bojíš se, poslední z Hromových pěstí?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Ragnar. Jednoho dne svoji pomstu vykoná. To věděl s určitostí. Příměří, které držel dole v Russviku, skončilo. Brzy se už se Strybjornem vypořádá - za předpokladu, že přežijí průchod Morkaiovou bránou.

Hromový jestřáb svištěl nad sněhem pokrytou zemí. Tentokrát nevystoupal tak vysoko, aby se dotkl hvězd. Prolétal dlouhými údolími mezi horami a jeho hromový rachot hluboko dole na ledových pláních děsil zvěř.

Ragnar netušil, kam míří, ale jejich rychlost byla neuvěřitelná. Zdálo se, že za hodinu urazí to, co by schopný muž urazil za měsíc. Dole se za nimi divočinou hnal jejich stín, rychleji než kterýkoliv dravý pták.

Celá země pod nimi byla bílá, až na kopce pokryté borovicemi. Tu a tam z rozsedlin vytékala dravá řčka, která se na zem snášela jako závoj z vodních kapek. Z té výše se hory kupodivu zdály ještě vyšší. Vypínaly se v nekonečných zamrzlých vlnách, mocná stráž, stojící v těsném zástupu proti neustávajícímu útoku větru, deště a eroze.

Nebeské plavidlo právě přelétalo nad skalami rozrušeným ledovcem, studeně se třpytícím ve slunci, jež probleskovalo mezi mraky. Ragnar spatřil, jak po jeho zmrzlém povrchu putuje skupina mužů. Přestože je zahlédl jen na okamžik, Ragnar by přísahal, že měli stejná brnění a zbraně jako seržant Hakon. Zdálo se, že na jejich loď mávají, ale vzápětí se ztratili v dále.

Roztrhané pásy mraků se teď táhly pod nimi. Když jimi Hromový jestřáb prolétal, slabě se otřásl. Ragnar znovu pocítil vzrušení v srdci. Tak se musejí cítit bohové, když shlíží na svět, pomyslel si. Připadalo mu, že Hakon a jeho bratři jsou mocní čarodějové zasvěcení do tajů magie, a kdyby chtěli, mohli by vládnout světu.

Napadlo ho, že tomu možná tak skutečně je, že světu vládnou a řídí ho ve shodě se svými vlastními neproniknutelnými záměry. Možná byly všechny klany na Fenrisu jen dobytek chovaný krutými bohy. Jakmile se mu ta myšlenka vynořila v hlavě, Ragnar instinktivně poznal, že je to pravda. Neletěl snad v lodi, kterou používají Sběrači padlých? A nejsou snad oni božími posly? Možná to znamená, že přebývají spolu s bohy, nebo dokonce jsou něco jako bohové. Ranek a Hakon zcela jistě měli znaky, které legendy připisují Russovi. Měli podivné vlčí oči a dlouhé vlčí tesáky jako Russ a byli stejně silní a mohutní. Zřejmě patřili k jeho rodu - alespoň Ragnarovi to tak připadalo.

Nepochyboval, že už brzy odhalí víc. Hromový jestřáb je nesl hlouběji do srdce tajemství. Jak plynuly dlouhé hodiny, krajina, nad kterou přelétali, byla stále divočejší a ponuřejší. Tu a tam ze země tryskaly k obloze gejzíry lávy a z černých skal se se sykotem odpařoval tající sníh. Ragnar měl najednou pocit, že pokud by se nějaké místo podobalo vstupu do pekla, pak je to tady.

Hory byly ještě vyšší a pustější. Občas se mezi skalisky pokrytými lišejníkem mihlo nějaké zvíře. Smečky gigantických vlků zvedaly hlavy, jako by vyly lodi na pozdrav. Do strmých svahů ústily vchody gigantických jeskyní. Ty zbytky vegetace, které tady ještě rostly, byly zakrslé a povadlé.

Údolí se ještě prohloubila do bezdných hlubin, černých a odpudivých, hory se staly strmějšími. Skalnatí giganti z okolí Russviku byli proti nim jen kopce, nedali se ani nazvat horami, ačkoliv do té doby byli to nejvyšší, co Ragnar spatřil. Hory, mezi nimiž teď prolétali, byly ve své velikosti hrůzoplňné, jako zeď, kterou postavili bohové, aby uvěznilí demony. Jejich výška mu působila závrať. Připoutání do křesel se hnali dlouhými černými údolími plnými sutí, přes ledovce, třpytící se jako ledové řeky pod doteky paprsků slunce. Stín nebeské lodi klouzal po hladinách zamrzlých jezer a ztrácel se v mracích pod nebetyčnými skálami.

Řev Hromového jestřába mezi horami ještě zesílil, jako by si tento nebeský kočár bohů musel probíjovat cestu vzhůru řídnoucím vzduchem. Jak nabírali výšku, obloha potemněla a Ragnar překvapeně zjistil, že vidí chladný třpyt hvězd.

Pak se loď prudce stočila a Ragnarovi se zvedl žaludek. A potom ji uviděl. Nejvyšší horu, kterou kdy spatřil a spatří, největší horu v historii stvoření. Vypínala se nad okolními horami, jako se tyčí válečník mezi malými dětmi. Její svahy se táhly na míle do mraků pod nimi. Byla to hora impozantních rozměrů, hodná toho, aby na ní přebývali samotní bohové. Aniž by mu to kdokoliv musel říkat, poznal Ragnar, že jsou u cíle. Rozhlédl se po ostatních v lodi. Všichni byli omráčeni bázní a velkolepostí horského štítu stejně jako on.

Jak se díval na horu tyčící se v paprscích ranního slunce, věděl, že na tento okamžik nezapomene, dokud bude žít. Nikdy mu z paměti nevymizí ten pocit úžasu a strachu, který v jeho srdci vzbudil pohled na její nebetyčný vrchol.

Jak se přibližovali k vrcholku hory, tón řevu nebeské lodi se změnil. Zpomalovali a pomalu klesali. Když se přiblížili k povrchu, pohled na horu v celé její nezměnnosti vystřídal jednotlivé detaily na zemi pod nimi.

Ragnar si prohlížel svah hory proděravěný obrovskými jeskyněmi. Vchod do každé z nich byl zatarasen obrovskými kovovými vraty. Jejich velikost přesahovala jeho chápání. Až do této chvíle by si Ragnar nikdy nepomyslel, že je na Fenrisu dost železa, které by stačilo alespoň na jedna taková vrata. Neměl potuchy, co se za nimi může skrývat, a ani by se neodvažoval to zjistit. Ragnar si prostě nedovedl představit nic, co by potřebovalo tak obrovský vchod. Zachvěl se, naplněn bázní.

Viděl i další kovové věci: obrovské budovy propojené nekonečnou spleť kovového potrubí. Ragnar si zprvu myslel, že to sám Had světa ovíjí svými smyčkami horu, ale když se zadíval pozorněji, tuto představu vystřídala další, neméně šílená - že ty ohromné struktury byly vytvořeny lidskýma rukama, nebo snad rukama bohů. Táhl se mezi ocelovými budovami, ze kterých šlehaly plameny. Neměl potuchy, k čemu ty nestvůrné stroje slouží, ale tušil, že to vše má svůj účel. Proč by něco takového zde na hoře bohů jinak stálo?

Jak klesali níž, všiml si, že každá z gigantických ocelových budov je jako malý ostrov, opravdová hora z drahocenné oceli. Na vrcholech těchto obřích staveb viděl obrovské otáčející se talíře, které mu připomněly ten, který kdysi viděl na Chrámu železa - bylo to už tak strašně dávno. Všiml si, že některé z nich jako by Hromového jestřába sledovaly. Ragnar zamrkal, pevně sevřel řemen svého těsného postroje a zalapal po dechu. Nebyl jednoduše schopen přijmout všechny ty divy a hrůzy, kterých se stal svědkem.

Hromový jestřáb se ve vzduchu zastavil před jedněmi z ocelových vrat. Ragnar se podíval dolů a spatřil na zemi pod nimi něco, co připomínalo obrovský kamenný terč. Vtom začal Hromový jestřáb klesat. Ragnar si všiml, že loď dosedla přesně do středu terče. Udivující přesnost, s jakou přistáli, ho zasáhla jako rána mečem. Urazili stovky mil, přeletěli přes celý obrovský kontinent a jejich kormidelníkovi se nějak podařilo najít svůj cíl a přistát přesně na místě. Byl si jist, že tato přesnost nebyla dílem náhody, ale činem mocné magie, které ještě nerozuměl.

I přes burácení zhasínajících motorů a přes kovové stěny lodi Ragnar slyšel podivný pravidelný skřípavý zvuk. Najednou spatřil, že loď klesá do útrob země. Obestřela ho hrůza. Kolem Hromového jestřába vyrostly kamenné zdi a země je pohltila. Žaludek se mu divoce sevřel a srdce se mu rozbušilo. Najednou mu došlo, že celá věc je záměrná, že kamenný stůl byl nějaký druh plošiny, která loď přepraví dolů do útrob země.

Opatrně vyhlédl z okna. Letný pohled nahoru ho odměnil posledním zábleskem vrcholku mizejícího v

závratné výšce oblohy jako kopí, které míří přímo do středu nebe.

Vystoupili z lodi do obrovské jeskyně, která se zdála být stejně nezměrná jako sama nebeská baň. Její stěny leskle zářily, jako by tály nezměrným teplem. Pod nesmírnou klenbou plula oblaka a zastiňovala gigantické fresky pokrývající strop. Ragnar bázlivě zíral na nezřetelné výjevy z bitev mezi bytostmi, které mohly být jediné bohy - nebo démony. Podél zdí stály v kamenných výklencích titánské sochy. Každá z nich byla stokrát vyšší než člověk. Zpodobňovaly postavy obrněné podobným způsobem jako seržant Hakon nebo Vlčí kněz Ranek. Tady, pomyslel si Ragnar, vládne magie přesahující jakékoliv chápání.

Rozhodně nikdy předtím nic takového neviděl. Celý ohromný prostor byl osvětlen kouzelnými lucernami zářícími tisíckrát jasněji než kterákoliv olejová lampa. Vypadalo to, jako by tu byl slunečný den. Všude kolem spěchaly tajemné postavy plnicí jakési záhadné úkoly.

Ragnar viděl muže oděné jako seržant Hakon, kteří šli se svými veliteli k hvězdným lodím, zbraně připravené v rukou. Zahlédl jiné muže připomínající spíše stroje než lidi, jak dloubou do lodí dlouhými kovovými tyčemi, z jejichž konců šlehaly plameny a odletovaly jiskry. Jiní zase ke spodkům lodí připojovali dlouhé hadice. Spatřil postavy jen vzdáleně připomínající lidi, které se zdály být celé z kovu, jak provádějí údržbu na podivných vozidlech. Když kolem nich procházeli, Ragnar si vzpomněl na lodní tesaře ve vesnici, která bývala jeho domovem. Měli stejný výraz naprostého zaujetí svou prací.

Hluk kolem byl ohlušující. Burácení nebeských lodí se mísilo se zvoněním kovu o kov a výkřiky tisíců hlasů. Kovoví muži řinčeli a bzučeli. Stroje, na kterých jezdili, rachotily jako hrom. Ragnar pozorně poslouchal jejich jazyk a zjistil, že se vůbec nepodobá jeho rodné řeči. Byl drsnější a hrdelnější, ale přesto některá slova zněla hladce.

Vzduch byl cítit po chemikáliích. Ne jako koželužny kdysi doma nebo puch, který dusil město Železných pánů. Byl čistý a čerstvý s jemným nádechem oleje a ostatních pachů, které si Ragnar spojoval se stroji.

Vzduch v jeho plicích a země pod Ragnarovým nohama se otřásaly všeobecným hřmotem. Na všechny jeho smysly útočily vjemy, které nikdy předtím nezažil. Aby se ubránil naprosté dezorientaci, rychle se soustředil na jedinou věc, kterou v celém tom zmatku rozpoznal.

Ze vzdáleného stínu vystoupil Vlčí kněz Ranek. Ragnar se otřásl náhlým přívalem strachu. Kdykoliv se tento čaroděj zjevil, znamenalo to v jeho životě převratnou změnu.

„Vítejte v Tesáku! V příbytku Vlků," řekl Ranek. „Doufám, že jste připraveni projít Morkaiovou bránou."

Ranek je vedl dlouhými temnými chodbami hluboko do nitra hory. Kráčel cílevědomým jistým krokem starého vlka. Přesně věděl, kam jde a jak se tam dostat. Ragnar tomu byl rád, neboť celý komplex byl bludištěm, jehož rozměry si Ragnar ani nedovedl představit. Celý jeho bývalý ostrov by se vešel do jedné ze zdejších menších síní.

Občas musel bojovat s hrůzou, která jej hrozila ovládnout. Na jeho mysl neustále útočily děsivé představy. Co této hoře, provrtané jako mraveniště, brání na ně spadnout? Co když se zhroutí a pohřbí je tu zaživa? Pohled na bledé tváře ostatních mu napověděl, že není jediný, kdo se toho obává. Cestou je míjeli vojáci, stroje a cosi, co bylo napůl lidé a napůl stroje. Předjížděly je veliké přetížené vozíky, které neměly žádný viditelný pohon a vezly břemena tak těžká, že by s nimi mělo dvacet silných mužů co dělat. Zde se musí používat vsutku mocná magie, pomyslel si Ragnar. Obyvatelé Tesáku vlastnili stroje, oproti kterým byly stroje Železných pánů dětské hračky.

Cítil, že se dostal do nejtajnějšího srdce světa. Jako by se před ním rozhrnula opona, za kterou Temné pradleny snovají osudy lidí. Mechanismus tvoření osudu před ním ležel v celé své nahotě. Viděl, jak žijí bohové, a byl to hrůzoplýný pohled.

Ranek je zavedl ke dvěma jeskynním vchodům v nitru hory. Zevnitř se ozýval zvláštní syčivý zvuk. Nad oběma otvory bylo vytesáno ohromné znamení dvouhlavého orla. Orel ve svých pažích držel disk, na kterém byla vlčí hlava - znamení Russe. Po stranách jednoho otvoru byly namalovány světélkující šípy s hlavicemi mířícími vzhůru. Po stranách druhého mířily hlavičky šípů dolů. „Vejděte dovnitř," řekl Ranek a ukázal svou opancéřovanou rukou směrem k levému otvoru. Kjel do něho vstoupil bez rozmýšlení. Ozval se zvuk podobný výkřiku a Kjel jim zmizel z očí. Ostatní stáli jako přibití. Je to snad past? pomyslel si

Ragnar. Byla tam snad nějaká propast? Byla to opravdu Morkaiova brána? Copak je sem všechny přivedli, jen aby je utratili jako ovce? To nebylo pravděpodobné. Byl to nějaký podivný způsob rituálního zasvěcení? Ragnar se ani nenamáhal hádat. Věci, které se zde děly, daleko přesahovaly jeho chápání.

„Jdi!“ přikázal mu Ranek. I přes hrůzu, která mu drásala srdce, se Ragnar rozhodl starému čaroději důvěřovat. Vstoupil do otvoru. Na jeden úder srdce necítil nic než prázdno pod nohama, pak začal padat. Přestože byl pevně rozhodnut nevykřiknout, skrze rty se mu prodrál sten hrůzy. Zvedl se mu žaludek. Padal dolů dlouhou šachtou. Kolem očí se mu míhala červená a žlutá světla. Padal stále se zvětšující rychlostí. Najednou si byl jist, že to celé byla past a že jeho život končí. V okamžiku, kdy ho ovládl vztek nad nesmyslností blížící se smrti, objala ho nějaká tajemná síla v neviditelném sevření a zpomalila jeho pád tak, že na zem na dně šachty dopadl pomalu. Jakmile se lehký jako pírkó dotkl podlahy a uvědomil si, že nezemře, ulehčené se rozesmál.

Uviděl východ a Kjela, jak tam stojí se širokým úsměvem ve tváři.

„To bylo něco!“ pochvaloval si Sokolník. Ragnar vzhlédl a spatřil, jak se k jeho hlavě blíží Svenovy boty. Měl právě tak čas, aby proskočil východem, když Sven dopadl. Sven neztrácel čas a následoval ho a za ním ostatní aspiranti jeden za druhým. Poslední se objevil Ranek. Lehce dopadl a mírně se zhoup v kolenou, což napovídalo, že takhle skákal už mnohokrát. V jeho obličejí nebylo ani stopy po údivu. Ať už to byla jakákoliv síla, která v šachtě působila, nezdálo se, že by to v čarodějovi vyvolalo sebemenší vzrušení.

S posunkem, aby ho následovali, vykročil vpřed.

Toto místo vypadá, jako by bylo záměrně navrženo tak, aby nahánělo hrůzu, pomyslel si Ragnar, a pak si uvědomil, že tomu tak nejspíš skutečně je. Byla tam tma. Nikde neviděl žádnou z těch zářících koulí, které osvětlovaly zbytek labyrintu. Jediným zdrojem světla byly plápolající koše s hořícím dřevem a rudě žhnoucí jezírka lávy, která je obklopovala. Vzduch byl horký a páchl sírou. Oblaka páry se jim převalovala přes cestu. Ragnar si dával pozor, kam šlape. Uklouznout znamenalo pád do jisté záhuby.

Ranek kráčel vpředu a ani jednou se neohlédl. Byl si jist, že ho ostatní následují. Samozřejmě - co jiného jim zbývalo? Nikdo z nich neznal cestu zpět ani netušil, jaká tajemství a nebezpečí na tomto místě mohou neopatrného vetřelce potkat.

Před nimi se otevírala další klenutá chodba. Ve zdech byly vytesány vlčí hlavy a prastaré runy, o kterých neměl Ragnar ani potuchy, jak je číst. Jeden za druhým se muži seřadili na cestě. Disciplína, kterou vstřebali během výcviku v Russviku do sebe, je přinutila se podvědomě řadit do zástupů.

Nad místem se vznášela aura strachu. Ragnar její přítomnost v horkém simatém vzduchu vycítil. Pot mu přilepil vlasy k čelu. Cítil se jako v příbytku ohnivých démonů. Působily tu prastaré a mocné síly a Ragnar tušil neviditelnou přítomnost něčeho neznámého, snad duchů či duší. Ať už v této chodbě bylo cokoli, bylo to mocné.

„Pohleďte na Morkaiovu bránu,“ řekl Ranek a ukázal na klenutý průchod. „Za ní leží stezka smrti nebo slávy. Není odtamtud návratu pro nikoho, kdo není hoden patřit tělem i duší k Vlkům.

Odtud už pro vás jiná cesta nevede. Toto místo můžete opustit pouze skrze Bránu. Každého, kdo by jí odmítl projít, svrhnu do ohnivých hlubin a jeho duši pozrou démoni. Zbývá už jen jedna otázka. Kdo z vás půjde první?”

Zavládlo mlčení. Všechny pohledy se upíraly k Bráně. Pocit přítomnosti skrytého zla zesílil. Tichými kroky se do všech myslí vkradl pověrečný strach. Ragnar věděl, že se všem honí hlavou stejné myšlenky. Už to nebylo, jako když hledí do chodby zahalené mlhou. Teď jako by zírali do tlamy nějaké ohromné nestvůry, která je chce pohltit. Všichni věděli, že o čest vstoupit do Brány první by se měli rvát, ale nikdo z nich se ani nepohnul.

Ragnar cítil, že tu působí mocná magie, která jeho srdce svírá ledovými obručemi hrůzy. Po zádech mu běhal mráz. S každým okamžikem bylo stále těžší se pohnout nebo promluvit, potíže mu působilo dokonce i jen myslet. Připadal si jako ptáček hypnotizovaný jedovatým hadem. Chtěl něco udělat, ale nedokázal to.

Jak tam stál, uvědomil si, že je to nějaký druh zkoušky a že ta děsivá magie byla její součástí, že

odvaha je nejdůležitějším měřítkem pro posouzení, zda je opravdu hoden toho, o co tady jde. Donutil ztuhlý jazyk, aby se pohnul, přiměl své semknuté rty, aby se otevřely. S pocitem zděšení slyšel sám sebe, jak říká: „Já projdu Bránou.“

„Tak běž, chlapče. Na co čekáš?“

Ragnar vykročil vpřed na ochromených nohou jako nějaká loutka, jako by byl uhranutý kouzlem, a zamířil k Morkaiově bráně. Zmocnila se ho závrať. Runy nad bránou ohnivě planuly. Vlčí hlavy v ní vytesané jako by ožily a letěly mu vstříc, aby jej přivítaly: duchové vlků, mlhaví a neurčití, s vlajícími chomáči ektoplazmy. V uších mu znělo pištivé vytí, jaké mohla vydávat dávno mrtvá vlčí smečka.

Jak Ragnar postupoval vpřed, duchové se k němu stáhli a vířili kolem. Prolétali jeho otevřenými ústy a nosními dírkami. Cítil příliv par, který se mu hnal hrdlem a plnil jeho plíce. Jako by se dusil štiplavým zatuchlým vzduchem. Přesto se nutil postupovat vpřed, stále blíž mohutné bráně...

Na okamžik měl pocit, že už Bránou prošel. Letmo zahlédl tři nesmírně staré muže, oděné ve zbroji, s bílými vlčími kožešinami sepnutými přes ramena. Pak ucítil smrtící, mrazivý chlad, vlnu mučivého žáru, a ucítil, že padá. Bylo to hroznější než cokoliv předtím, horší než pád šachtou. Čas a prostor se křivily a vířily. Jeho maso jako by bublalo a tálo. A najednou se ocitl někde jinde.

Stál na zamrzlé pláni. Někde v dálce viděl stroje a muže. Někteří z nich byli oděni v šedé zbroji, stejné jakou nosil Ranek nebo Hakon. Jiní ji měli krvavě rudou, pokrytou kovovými ornamenty lebek, ale přesto podivně podobnou zbroji šedých mužů. Pod chladným světlem bílého slunce šedí s rudými bojovali. Ragnar si všiml, že stojí na hromadě mrtvol. Od nohou se mu odkutálela znetvořená hlava. Jeho boty drtily lidské končetiny. Uvědomil si, že je rovněž oděn v šedém pancíři, oprýskaném a proraženém na tisíce místech. Na kdysi naleštěném povrchu brnění se mísil olej a nějaká tekutina s jeho vlastní krví a krví jeho nepřátel. Uchopil jeden z těch podivných mečů, které Hakon vždy nosil po obou bocích. Byl nefunkční. Čepel byla zlomená, zuby olámané. Druhá zbraň fungovala dobře. Okamžitě ožila, třesoucí se a vibrující v jeho ruce. Pak se zastavila, jako když kouzlo, které jí dává život, zmizí.

Rozhlédl se a uviděl kolem sebe mrtvolu Kjela, Svena a Strybjorna - dokonce i seržanta Hakona a Raneka. Byl obklíčen muži v rudém. Někteří měli odklopené helmy. Jejich obličejové byly pokřivené a znetvořené v děsivé parodii lidskosti. Rudě žhnoucí oči se na něj upíraly se strašlivou nenávistí. Ragnar věděl, že je jich příliš mnoho a že jsou na něho příliš silní. Aniž by mu to kdy někdo řekl, poznal, že to jsou služebníci Horovi, přívrženci nejtemnější temnoty, nepřátelé Russe. Věděl, že v celém vesmíru není horšího nepřítele. A věděl, že ho od smrti dělí jen krůček.

Jeden z rudých obrněnců pokynul ostatním, aby se zastavili. Na okamžik strnuli jako ohaři poslušní příkazů svého pána, ale Ragnar věděl, že to jeho smrt oddálí jen o okamžik. Lačnili po jeho krvi a ani vůle jejich děsivého pána je nemohla na dlouho udržet na uzdě. Pak vůdce promluvil a jeho tvrdý hlas zněl přesvědčivě a upřímně.

„Jsi mocný válečník, Ragnare," řekl. „A veliký zabijáč. Jsi hoden se k nám připojit. Odhod' své zbraně. Podstup rituál krve. Nabídní svou duši Khornovi. Žij navždy a poznej extázi nekonečné bitvy.“

Kdo je Khorne? pomyslel si Ragnar. To jméno bylo podivně známé a mělo punc zla. A proč jeho přívrženci chtějí, aby se k nim Ragnar připojil? Ne že by na tom nějak záleželo. Ragnar věděl, že nabídka je myšlena upřímně. Část jeho mysli jí byla uchválena. Rudě oděný válečník mu nabízel věčnost v krvavé bitvě, takové, jaká byla slíbena hrdinům, kteří následují Russe. Co víc, jakmile se k nim rituálem připojí a dostane jejich rudou zbroj, bude mít ze zabíjení ještě větší potěšení než kdy předtím, a odměnou mu budou moc a síla bohů. Na okamžik ho přemohlo vzrušující pokušení. Proč se nepřipojit k těm mocným válečníkům? Proč nenabídnout svou duši Khornovi? Proč nezískat nesmrtelnost?

Ale současně se jiná část jeho mysli otrásla hnusem. Věděl, že tito přívrženci tmy jsou navždy prokletí. Něco jim chybělo, něco důležitého, a ta ztráta je proměnila v něco méně než lidi. Možná měli nějakou čest, ale nebyla to ta čest, jak jí rozuměl a cítil Ragnar. Jejich pokřivené tváře odrážely pokřivenost jejich duší a ani důmyslně vypracovaná krása jejich zbroje tento fakt nemohla zakrýt.

Ragnar se zasmál, plivl vůdci do obličejové a vrhl se do boje. Rozdával rány nalevo napravo. Ani čepele Chaosu zakusující se do jeho lámajících se kostí ho nepřiměly litovat svého rozhodnutí. Pod nohama se mu otevřela temnota.

Příliš rychle, než aby tu změnu postřehl, se objevil na jiném místě, v jiném čase.

Kolem něj vyrostly zdi z hmoty v barvě čerstvě rozbouřaného masa. Do zdí se nořily ohromné tepny, kterými bublavě kolotaly podivné kapaliny. Strop podíraly žlutavé oblouky kostí a chrupavek barvy starých, hnijících zubů. Vše pokrýval odporný lepkavý červený sliz. Kdykoliv zvedl nohu z houbovité země, ozvalo se odporné mlasknutí. Vzduch měl teplotu krve. Byl dusný a jakoby lepkavý. Ragnar kolem sebe cítil cizí život. Jako by jej zaživa pozřelo nějaké ohromné, nestvůrné zvíře.

Znovu na sobě měl šedou zbroj. Jeho pěsti znovu svíraly cizí a podivné zbraně. V uších mu vzdáleně, a přesto bezprostředně zněl jakot hlasů, které poznával: Kjel, Strybjorn, Sven. Jejich slova, podivně plochá a bezbarvá, přenášela nějaká magie přímo do jeho hlavy. Slyšel, jak mluví, a jejich hlasy byly ztišeny údivem a strachem.

Je to skutečnost? ptal se sám sebe. S odpovědí si nebyl jist. Vše vypadalo opravdově. Pod nohama cítil chvění a sípavý hukot dechu obrovské šelmy. Cítil odporný puch jejích vnitřností. Chuť vzduchu se mu převalovala po jazyku jako jed. Ale jak to mohlo být skutečné? Zemřel pod čepelemi rudě oděných válečníků. Byl znovu oživen stejně jako po bitvě se Smrtihlavy? Nebo ani to nebyla skutečnost? Byl zachycen v pasti nějakého mocného kouzla?

Jeho duše je silná," řekl hlas v jeho hlavě. Nepoznal, komu patří, ale zněl prastare a moudře. Zároveň s tím hlasem pocítil příliv síly, která ho uklidňovala, mírnila jeho pochybnosti, měnila jeho vzpomínky, vlévala do něj život. Jeho nejistota odplouvala jako krev v horské bystřině. Jakmile uslyšel vzdálený hřmot obludy, vše kromě myšlenky na bezprostřední nebezpečí zmizelo.

V uších mu zněly hlasy jeho druhů, vzrušeně, téměř panicky. Ohlédl se a v Kjelově obličeji spatřil hrůzu a děs.

Ostatní stáli za ním. Všichni svírali v rukou zbraně, stejné, jakými před dávnou dobou, v Ragnarově minulém životě, zničil Ranek mořského draka.

Všichni horečně uvažovali, kde jsou a co tady dělají. Očekávali od Ragnara, že je povede, stejně jako té noci, kdy trol unesl Henka. Spoléhali na jeho nervy, odvahu, znalosti. A nejhorší ze všeho bylo, že on sám neměl nejmenší tušení, co má dělat. Nevěděl ani, kde jsou, jak se sem dostali a jak se dostanou odsud, nebo co za nebezpečí se k nim blíží. Jediné, co věděl určitě, bylo, že nepřítel se už blíží a brzy se na ně vrhne závratnou rychlostí.

„Zachovejte klid," řekl s nadějí, že nepostřehnou nervozitu a nejistotu v jeho hlase. Znovu zazněl strašlivý řev a Ragnarovi přeběhl mráz po zádech. Ať už ten zvuk způsobilo cokoli, muselo to být obrovské. A najednou se ozval další řev, tentokrát z opačné strany. V odpověď se ozval další zvuk z chodby před nimi - zvuk, který zněl jako hemžení tisíce krys nebo jako klapot stovek drápů.

Hluk se přibližoval. Ragnar zaslechl Kjelův výkřik hrůzy a snažil se ovládnout, nenechat se opanovat děsem svého přítele. Nedařilo se mu to. Pohled na to, co se na ně hnalo chodbou, ho vzápětí málem připravil o rozum.

Stovky nestvůr. Obludy větší než dospělý muž. Každá se čtyřmi tlapami s mohutnými drápy. Noční můry, maličké zlé oči a obrovské tlamy. Rychlé. Mnohem rychlejší než člověk. Vzdálenost, která je od Ragnarovy skupiny dělila, urazily v mžiku oka.

„Všichni tady chcípáme!" zařval Kjel a Ragnar s ním musel souhlasit. Přesto, pomyslel si, pokud mám zemřít, vezmu co nejvíc těch bestií s sebou. A postarám se, aby ostatní udělali totéž.

„Postavte se jim a bojujte!" zařval. „Nebo vás, vy prašiví zbabělci, zabiju vlastní rukou!"

Vzduch rozechvělo hučení čarodějných zbraní. Stejná magie, která zabila mořského draka, začala kosit útočníky. Ragnar se přikrčil, jak mu nad hlavou prolétly ohnivé blesky a zasypaly nestvůry. Zabíjely je, ale ne dost rychle. Všude před nimi vybuchovaly hlavy. Těla byla trhána na kusy. Krev a jiné odporné tekutiny stříkaly na živou podlahu. Přesto se útočníci brzy dostali až k nim jako nezadržitelný příliv nenasytné zloby. Ragnara se málem zmocnila beznaděj. K čemu bojovat? Nebylo by lepší si prostě jen lehnout a zemřít?

Odmítl se však vzdát. Se vzteklým výkřikem nenávisti se vrhl do masy oblud a oběma meči bil kolem sebe. Několik stvůr se mu postavilo, ostatní ho obešly, aby zaútočily na jeho druhy. Byl obklopen vírem tlam a tesáků, které mu trhaly zbroj a maso. Přesto bojoval, zabíjel, přemáhal agónii, jež ho strhávala do temnoty.

Znovu se probudil bez sebemenšího škrábnutí. Rozhlédl se. Kolem byla tma. Jen obloha byla ozářená jasným světlem. Vzduch se chvěl hromovým rachotem. Ragnar stál uprostřed ruin obrovského města, většího než kterékoliv jiné, snad s výjimkou Tesáku. Nad ním se tyčily zčernalé trosky budov, z nichž každá se zdála být vysoká jako hora.

V dáli na konci ulice uviděl pohybující se kovové stroje. Měly lidské tvary, ale byly desetkrát větší. Jejich pěsti svíraly zbraně, ze kterých vylétávaly světelné paprsky jako blesky bohů. Z ramenou jim sršely blesky. Vzduch se chvěl vysokým pištěním a jekotem. Pak k Ragnarovi z dálky dolehl zvuk exploze. Svět se otřásl. Země se mu chvěla pod nohama jako zdivočelé zvíře. K obloze vylétla oblaka černého kouře a sutin. Pak překvapivě pomalu začala dopadat na zem.

Ragnar celý výjev pozoroval. Stále měl na sobě šedou zbroj se znamením vlka. Už si na ni zvykal. Padla mu jako druhá kůže, posilovala jej a zrychlovala jeho pohyby. Znovu se mu objevily v rukou ty podivné zbraně. Chvilí nechápal, co tam dělá, ale znovu se mu v hlavě ozvaly ty zvláštní starodávné hlasy a všechny jeho pochybnosti rozptýlily.

Rozhlédl se. Byl sám. Bez svých druhů. Po jeho boku ani za ním nebyl nikdo, kdo by mu pomohl, nikdo, kdo by se o něj postaral, pokud by byl raněn. Neměl nejmenší potuchy, kam se poděli ostatní nebo jak se od nich na tomto rozlehlém, děsivém cizím místě odloučil. Všiml si, že zdejší slunce bylo jako obrovská rudá nadmutá koule, zatímco obloha byla kobaltově modrá. Zmocnil se ho pocit osamění, vědomí obrovské dálky, která jej dělila od domova. Ta vzdálenost přesahovala jeho chápání.

Věděl, že musí najít ostatní, že tu někde musejí být a potřebují jeho vedení, ale netušil kde nebo jak je má hledat. Najednou se cítil bezvýznamný a opuštěný, jako dítě v divočině. Pak přemohl pocity temnoty a beznaděje a vykročil směrem k bojišti. Přitom si začal více všimnout okolí a jeho údiv rostl.

Bylo to dílo lidských rukou. To potvrzovaly artefakty, které nalézal v sutinách. Obrazy rodin namalované tak detailně, že vypadaly jako skutečné, uvězněné v krystalech, které při otáčení ukazovaly výjev z různých úhlů. Knihy psané jazykem, jemuž nerozuměl, tištěné se zvláštní mechanickou pravidelností, jaké nebylo možno na Fenrisu dosáhnout. Dětské hračky vyrobené z cizokrajných materiálů, hladkých a chladivých na dotek.

Pomalou na něj dolehl rozměr toho, co zde spatřil, čeho zde byl svědkem. Tato válka byla vedena stylem, který byl pro jeho lid nepředstavitelný. Město, jímž kráčet, muselo mít víc obyvatel než celý jeho svět, a přesto bylo silami, které zde působily, srovnáno se zemí tak jistě, jako by sami bohové sestoupili z nebes a smetli je z povrchu zemského.

Možná přesně tohle se zde odehrálo. Přepadla ho závrať, když se pokoušel představit si ničivou moc, které bylo toto město vystaveno. Moc zcela mimo dosah jeho představivosti, mimo jakékoliv chápání.

Ragnar si uvědomil, že nejspíš podstupuje zkoušku, jejíž součástí je zjistit, zda je schopen přivyknout tomu, co vidí, porozumět a zachovat si schopnost jednat. Věděl, že některé z jeho soukmenovců by zachvátil děs, už jen kdyby museli procházet mezi těmito titánskými troskami. Jemu to nepůsobilo sebemenší problém. Byl Ragnar a bojoval by zde stejně jako na palubě dračí lodi, a bude pokračovat v boji, ať už se svými druhy nebo bez nich.

V duchu si blahopřál ke své odvaze, když tu se mu najednou zachvěla země pod nohama a uslyšel hrozivé dunění přibližujících se kroků. Jedna ze vzdálených postav, které viděl předtím, obešla roh a zastoupila mu cestu. Byla nejméně desetkrát vyšší než Ragnar, zhruba lidských tvarů, jen vyšší a útlejší. Hlavu měla oválnou a hladkou jako vejce a podle toho, jak se poplašeně otočila, to skoro vypadalo, že se jej bojí. Rudé a žluté praporky na jejích ramenou vlály. Mohutnými železnými spáry svírala podivně protažené zbraně.

Postava vykročila vpřed. Pohybovala se daleko rychleji než člověk. Ragnar strnul hrůzou. Proti té věci byl naprosto bezmocný. Jeho meč působil stejně uboze jako tříška v rukou dítěte, které stojí proti vzrostlému válečníkovi. Stroj ho mohl rozdupat na kaši, aniž by musel zpomalit. A zdálo se, že přesně to hodlá ta věc učinit.

Ragnara ovanul zvířený vzduch. Obří noha se pohnula a slunce na okamžik zakryl temný stín. Ragnar se na poslední chvíli vzpamatoval a pokusil se uskočit stranou, mimo dráhu dopadajícího chodidla, ale to bylo příliš velké. Zuřivě zavyl a pomyslel si, že stvůře, která ho bezpochyby zabije, alespoň nějak ublíží. V marném gestu výzvy pozvedl meč a udeřil. Z místa, kde se jeho zbraň zaryla do kovu, odlétly jiskry. A

to bylo to poslední, co spatřil, než noha dopadla a rozdrtila ho na kaši.

Stále ještě ječící se vyděšeně posadil a zjistil, že je zase jinde. Musím být v pekle, pomyslel si. Byl odsouzen strávit věčnost umíráním na tisíci podivných místech, bojovat se silami, které nechápal. Ne! křičel v agónii vzdoru, to všechno je jen iluze, kouzlo utkané těmi krutými starci, kteří čekají za Morkaiovou bránou! Nedovolí, aby ho přemohlo.

Ten je opravdu silný, bratři, zazněl hromový hlas uvnitř jeho hlavy. Pokud přežije, bude započítán mezi mocné.

Ragnar znovu pocítil vlnu energie, která se mu vzedmula v mysli, otupovala jeho vůli, tišila jeho odpor. Tentokrát se jí však vzepřel. Použil k tomu všechnu svoji divokost a nenávist. Proti jeho vůli už ho na žádný další cizí svět nedostanou. Nebude loutkou v rukou nějakých starých čarodějů. Nepodvolí se...

Cože? Čemu se nepodvolí? Najednou si nedokázal vzpomenout. Nebylo nutné si na cokoli vzpomínat. Stál na pláži a pozoroval západ slunce. Podivné stromy se líně kolébaly ve vánku. Vzduch byl teplý a voněl cizími vůněmi. Květiny bujnější než cokoli, co kdy vykvetlo na bezútěšných pláních Fenrisu, se skláněly pod hladícími prsty větru.

„Ragnare.“

Otočil se. Kráčela k němu ta nejkrásnější žena, kterou kdy spatřil. „Kráčela“ však nebylo dostatečně výstižné slovo na to, aby popsalo ladný půvab jejích pohybů. Její plet' měla barvu jantaru. Vlasý měla černé jako noc. V jejích rysech bylo něco, co mu připomínalo Anu, dokonalou Anu, Anu, jejíž všechny vady byly jemně vyhlazeny. Usmála se a Ragnarovi z toho poskočilo srdce. Byl to úsměv, který hřál jako paprsky slunce. Posedla jej touha něžně ji obejmout, přestože jí z koutků úst vyčnívaly ostré upíří špičky.

„Takže ses rozhodl,“ řekla. Její hlas zněl jako hudba, vzrušující jako hřích. Pouhý jeho zvuk ho opil stejně spolehlivě jako plný měch vína.

„Rozhodl pro co?“

„Nezlob mě. Rozhodl ses přidat se k nám? Připojit se k našemu společenství a nabídnout svoji duši velikému pánu Slaaneshovi?“

O čem to mluví? Kdo je Slaanesh? Neměl nejmenší tušení, ale to jméno v jeho nejniternejším já znovu vzbuzovalo pocit zla. Cítil, že se za jejími slovy skrývá něco hlubšího, stejně jako její poskvrněná krása musela znamenat něco víc. Byl to náznak nevrlosti v jejím hlase? Pletla si snad jeho neporozumění se souhlasem? O co tady vlastně šlo?

„Ještě jsem se pro nic nerozhodl,“ odpověděl, aby získal čas.

„To je škoda,“ řekla dívka. Přistoupila k němu a políbila ho. Ragnar pocítil na rtech slabé zabrnění. Zdálo se, že dívčina pokožka vylučuje nějaké jemné narkotikum. Jen pouhý dotyk mu působil rozkoš tak silnou, že byla skoro bolestivá.

Čím déle polibek trval, tím větší měl podezření, že z něj dívka něco vysává. Podstatu jeho vlastního já, jeho duši. Nebolelo to. Bylo to spíše příjemné, jako usínání v měkké, hebké posteli s nádhernou ženou po boku. A přesto se něco zdálo být v nepořádku. Nebylo to stejné jako s Anou.

Najednou si Ragnar uvědomil, že se nehodlá podvolit té jemné záhubě sebe sama, stejně jako nevítal rozdrčení ocelovým chodidlem válečného stroje. Pokusil se vzepřít a najednou si uvědomil její sílu. Bylo to jako tah spodního mořského proudu. Mohl se vzpínat, jak chtěl, a přesto ho proud nezadržitelně stahoval do hlubin k mořským démonům. Pokoušel se odolat, ale zrak se mu dál zatmíval a jeho život byl stále vysáván.

Probudil se do noční můry. Tentokrát stál před černým oltářem. Kolem viděl podivné postavy. Vysoko nad jeho hlavou se vznášel rohatý čaroděj na velikém zářícím disku, vzdoruje svojí mocí i přitažlivosti země. Ragnar se díval, jak se čaroděj pomalu snáší k zemi. Kolem jeho pařátovitých rukou se tetelila světélka. Dosud se nepohnul. Ragnar pozvedl zbraň, ale nezaútočil. Chtěl vědět, co se bude dít dál.

„Co ti může můj pán nabídnout za tvou duši?“ zeptal se ho čaroděj mocným hlasem. „Co by sis přál? Jen na to pomysli, a bude to tvé.“

Okamžitě a bezděčně mu v mysli vyvstala myšlenka na Strybjorna. Než svoji myšlenku stačil odehnat, objevil se Strybjorn připoutaný k oltáři a v Ragnarových rukou se zhmotnil veliký obětní nůž.

Nenávist mu sevřela vnitřnosti. Znovu spatřil svého otce, jak leží mrtvý v dohořívajících zbytcích

vesnice. Viděl svůj lid hnaný do dračích lodí Smrtihlavů. Znovu prožíval souboj, v němž zabil Strybjorna a ten ho strhl na smrt s sebou. Ragnara zachvátila touha zabořit Strybjornovi čepel do obnažené hrudi. Pomalu spouštěl ruku svírající nůž dolů. Chtěl cítit, jak jeho ostří vniká do Strybjornovy hrudi, jak naráží na hrudní kost a krev tryská z rány. Jediná věc, jež ho od toho činu zrazovala, byl amulet, který Strybjornovi visel kolem krku. Byla na něm stejná vlčí hlava jako na Ragnarově šedé zbroji.

„Proč otálíš? Bodni!“ pobídl jej čaroděj. „Vezmi si svoji pomstu! Duše tvých předků si ji žádají! Bodni a tvoje touha bude uspokojena.“

Ragnarova ruka se třásla dychtivostí vrazit Strybjornovi nůž do srdce. Celý život čekal na tento okamžik. Ani vědomí, že za svůj čin zaplatí duši čarodějovu bohu, ho od toho nemohlo odradit. Přestože věděl, že tím zradí zbroj, již nosí, a lid, který ho vycvičil, byl posedlý žádostivostí.

V hlavě mu náhle vytanula myšlenka. Věděl, že když teď Strybjorna zabije, stane se zrádcem svého lidu, vrátí se do Tesáku a vydá Russovy služebníky nepříteli. Pokud to udělá, všechno na Fenrisu, všichni jeho lidé, propadne záhubě a otroctví. Balancoval na ostří břitvy mezi nenávistí a věrností, k níž se zavázal. Osud celého světa byl na váškách. Na jedné misce ležela jeho neukojitelná nenávist, na druhé vědomí, že jeho jméno bude navěky poskvrněno.

A co na tom záleží? našeptával mu tichý hlas. Co pro tebe znamená nějaký lid Fenrisu? Všichni z tvého klanu jsou mrtví, zabiti tímto mužem a jeho lidmi. Jediné, co pro tebe lidé z Tesáku udělali, bylo, že tě nutili snášet nekonečnou bolest a strádání, ponižování a utrpení. Když zabitím Strybjorna přivodíš zkázu světa, co na tom záleží? Smrtihlavové by se utopili v přílivu krve všepohlcující smrti a konečná pomsta by byla tvá. Pomsta tak dokonalá, že ji nic nepředčí.

Jeho ruka se zachvěla a čepel se začala přibližovat k Strybjornově hrudi. Snažil se s tím bojovat. To nebyla pomsta, po které toužil. Nebylo by to čestné zabití v souboji na život a na smrt, ale vražda spoutaného nepřítele, jehož duše by byla pohlcena temnou mocí. Nebyl to správný způsob pomsty.

„Vykonej svoji pomstu způsobem, jaký se ti zamlouvá,“ promluvil čaroděj. „Ale vykonej ji.“

Gestem ruky uvolnil Strybjorna z řetězů. Smrtihlav vyskočil. „Zrádče!“ vykřikl a vrhl se na Ragnara. Ragnar jej zasáhl pěstí a málem mu reflexivně zabořil nůž do hrudi. V poslední chvíli se však ovládl.

Znovu se ho zmocnil pocit, že je jen figurkou ve hře sil mocnějších, než je on sám. Zase se mu zjevila podivná vize starců, kteří čekají za Morkaiovou bránou a vstupují do jeho mysli. Věděl, že tu někde jsou, hrají si s ním, zkoumají nejnepřístupnější tajemství jeho duše, prosévají jeho myšlenky a soudí jejich hodnotu.

Pomyšlení na to ho naplnilo zlobou silnější než nenávist ke Strybjornovi. Kdo jsou oni, aby ho soudili? Kdo jsou, že hnětou jeho mysl podle své vůle? Náhle s tím nechtěl mít nic společného. Kousl se do jazyka, až to zabolelo. Vzal nůž a vrazil si jej do břicha.

„Dost té hry,“ vykřikl, padl na kolena a pozoroval vlastní krev, stékající mu po nohou. Žilami mu proběhla smrtelná muka. Jeho rty se zkroutily v bolestném a zuřivém úšklebku.

Svět se zachvěl. Z klenby se začaly odlamovat kusy skály. Všechno kolem se třásla a roztékalo se.

„Jsem Ragnar a nebojím se vás!“ křičel vztekle, zatímco jej naposledy a tentokrát definitivně pohlcovala temnota.

DESET

WULFENŮV POHÁR

Ragnar se probouzel pomalu a bolestivě. Cítil se, jako by znovu vstal z mrtvých. Všechna jeho síla, veškerá jeho energie, všechen život byly pryč. Z božího soudu si pamatoval jen málo. Byla to nekonečná noční můra, plná násilí a smrti, kde byly zkoumány a posuzovány všechny slabosti jeho duše. Podíval se na své tělo. Překvapivě na něm neviděl ani stopy po zranění či zhmožděninách. Nedokázal se zbavit pocitu, že by nějaké mít měl.

Byl nahý. Ležel v jeskyni na chladné kamenné desce. Z jedné z těch podivných koulí u stropu

vycházelo světlo. Ostatní aspiranti leželi na podobných deskách kolem. Poznal Svena, Strybjorna a Kjela. Z jejich úst stoupal chladný mlžný vzduch, který se v chladu jeskyně srážel v obláčky páry. Ragnar se zachvěl a uvědomil si, že je mu zima. Zvedl se z kamenné tabule a prohlížel si ostatní těla. Jedno z nich, patřící muži, jehož jméno neznal, nejevilo žádné známky života.

Ragnar k němu přistoupil. Chodidla měl prokřehlá od ledové podlahy. Začal tělo zkoumat. Položil ruku na mladíkovu hrud'. Byla studená. Jeho srdce nebilo. Údy mu už začínaly tuhnout. Takže je to pravda, pomyslel si. Když člověk vejde do Morkaiovy brány, může zemřít. Znovu se zachvěl zimou a možná i strachem. Věděl, že podobnému osudu unikl jen taktak.

Cítil, jak se v něm sbírá ledový hněv. Rozběsnila ho představa, že se někdo může probírat jeho myšlenkami a vzpomínkami, jako když lupič plení dům. Co těm lidem dávalo právo dělat takové věci? Nebo spíš, co jim dávalo právo myslet si, že mohou dělat takové věci?

Náhle se zarazil a začal uvažovat. Ať už je to kdokoliv, musí pro to všechno mít nějaký důvod. Všechno to neúprosné testování a prosévání, to nekonečné oddělování zrna od plev, musí mít nějaký jemu neznámý účel. Jinak to nedávalo smysl. Nemohla to prostě být jen krutá zábava bohů. Nebo ano?

Nevěděl. Jediné, čím si byl jist, bylo, že je mu zima, je unavený a hladový a chce se z tohoto strašného místa dostat pryč. Vyšel z jeskyně a ocítl se v další. I tady byly kamenné desky, ale prázdné. Stála tam jedna z těch podivných bytostí, napůl člověk, napůl stroj, a pozorovala ho. Jedno oko měla lidské, modré. Druhé bylo ze skla a oceli a světlo se v něm odráželo jako malé slunce. Stvůra se k němu otočila a pohlédla na něj. Jak otáčela hlavou, ozýval se zvláštní vrčivý zvuk. Ragnar si všiml, že její krk je zčásti pokryt kovem a ocelový límec byl připevněn ke kovovému prsnímu plátu.

„Pojď se mnou,“ řekla ta věc podivným bezbarvým hlasem s přízvukem, který Ragnar neznal. Následoval ji. Prošli několikaletými kovovými dveřmi. S každými dalšími dveřmi se teplota vzduchu zvyšovala. V poslední komnatě visely haleny, stejné jako dostali v Russviku. Tyto však navíc měly na hrudi pruhy ve tvaru vlčího spáru a emblém s vlčí hlavou. Ragnar se zastavil a aniž by mu kdokoliv něco řekl, jednu z nich si oblékl. Pak člověkostroj následoval do velké síně, kde už na něho čekal Ranek a tři starci, kteří hlídali Morkaiovu bránu.

Ranek se na Ragnara dlouze zahleděl. Pak se na něho chladně usmál a odhalil své vlčí tesáky. „Jsi pro nás hádankou, chlapče.“

Ragnar se na něho jen podíval, pak jeho pohled sklouzl za něj, na starce ve zbroji s vlčími kožešinami. Byli jen o něco málo méně prošedivělí než Ranek a zahalovala je aura moci a tajemna. Jsou rozhodně zvláštní, pomyslel si Ragnar. Často Raneka podezřívá, že je čaroděj, ale nyní viděl, že se mýlil. Tito starci byli pravými čaroději, Vládci run, věštcí vidící do lidských duší. Jeho strach a zloba se soustředily na ně.

Pokud to vycítili, nedali to na sobě znát. Sledovali ho pohledem, kterým muž zvažuje koupi nového psa. Ragnarova pozornost se stočila zpět k Ranekovi.

„Ještě nikdo nebyl tak blízko tomu, aby neuspěl,“ prohlásil Ranek. „Je v tobě něco pokřiveného, chlapče, a to může být tvoje zhouba.“

„Pokřiveného?“

„Nenávist. Jsi schopen velmi silné nenávisti.“

„Odkdy je nenávist vadou válečníka? Nenávist k nepříteli činí muže silným.“

„To ano, ale nenávidět své druhy je prožitek, který si válečník dovolit nemůže.“

„Ne?“

„Nenávidíš Smrtihlava a prahneš po pomstě.“

Ragnar neviděl důvod, proč by to měl popírat. „Ano.“

„Nejsi první takový, který sem přišel. Často vybíráme válečníky z obou stran. A často se k nám válečníci z nepřátelských klanů přidávají zároveň. Učí se bojovat bok po boku.“

„To mě překvapuje.“

„Nemělo by. Čas výcviku vytváří silná pouta. V tvém případě jsme ovšem příliš neuspěli.“

„Nemůžete očekávat, že nechám svého nepřítele žít.“

„Musíš se rozhodnout, co je pro tebe důležitější. Zabít svého nepřítele, nebo žít se ctí a bojovat za velkou věc. Tu největší. Věř mi, v budoucnu, pokud budeš žít, budeš mít dost nepřátel k uhašení své

žízň po boji."

„Takže musím Strybjorna ušetřit, abych prošel vašimi zkouškami?"

„Ne, musíš Strybjorna ušetřit, nebo zemřeš."

„Proč mi to říkáš?"

„Protože máš na to stát se velkým válečníkem, chlapče. A my zoufale potřebujeme velké válečníky. Ale válečníky, kteří jsou loajální a věrní svým druhům. Jinak nejsou k ničemu ani sobě, ani ostatním. Dávej si pozor, chlapče, cesta temnoty do tvého srdce vede skrze tvoji nenávist. To měj na paměti. Provždy."

Ragnar ho zamyšleně pozoroval. Nevěděl, co na to říct, a proto mlčel. Podíval se na starce, ale jejich vráscité obličejy byly nečitelné.

„Jdi do předpokoje a počkej tam," vyzval ho Ranek. „Brzy se dozvíš, k čemu to celé bylo."

Ragnar stál na okraji velkého amfiteátru zbudovaného ve svahu Tesáku. Byl tak rozlehlý, že by pojal desítky tisíc lidí, ne několik tuctů aspirantů, kteří tam postávali. Bouřkovými mraky probleskovaly sluneční paprsky. Vzduch byl chladný a větrem poletovaly sněhové vločky. Ve středu arény stálo obrovské pódium, na kterém byla vyobrazena vlčí hlava. Vstup na ně chránily obrovské sochy vlků. Uprostřed pódia stál Ranek a přehlížel zástupy. Pod jeho chladným pohledem se Ragnar cítil malý.

„Vedli jste si dobře, když jste se dostali tak daleko," promluvil Vlčí kněz. Jeho chladný, drsný hlas se lehce nesl arénou. Je dobrý řečník a zdejší akustika je dokonalá, uvědomil si Ragnar. Ranekova slova se ho podivně dotkla. Jeho srdce se dmulo pýchou. Byla to první slova chvály, která aspiranti od Raneka nebo kohokoliv jiného slyšeli. „Přišli jste sem z Russviku, Grimmiru a Valksbergu. To jsou místa, kde jsou nováčci podrobováni zkouškám. Přežili jste tam, kde jiní umírali. Dokázali jste, že jste hodni cti rozšířit naše řady."

Na chvíli se odmlčel, aby nechal svá slova plně vyznít. Ragnar zahlédl úsměvy na obličejích okolostojících a věděl, že Ranekova slova na ně působí stejně jako na něho. Jako by to bylo dopředu naplánováno, pomyslel si hořce.

„Ano. Ale to je zatím vše, co jste dokázali. Vše, co jste až dosud podstoupili, byly jen dětské hry proti tomu, co musíte podstoupit nyní. Opravdová zkouška právě začíná."

Aspiranti vydechli. Ranek se na ně zlověstně usmál a pokračoval v proslovu. „Nekňuňte. Jakmile porozumíte, proč se tak má stát, pochopíte, jaký to má smysl. Poznáte, co podstupujete, a porozumíte, proč to podstupujete. Dostali jste se daleko a zasloužíte si dozvědět se to."

Všichni ztichli. Cítili, že jim Ranek vyjeví veliké tajemství. Ragnar se přistihl, (že se naklání co nejvíc dopředu, oči přilepené na rtech Vlčího kněze, aby mu neuniklo jediné slovo. Stejně jako ostatní zoufale toužil dozvědět se, o co vlastně jde.

„Kdo si myslíte, že jsme?" zeptal se Ranek. „Kdo podle vás žije v této hoře?"

„Russovi válečníci!" vykřikl Strybjorn.

Ranek se chladně zasmál. „Ano, to opravdu jsme. Jsme Povolání, stejně jako byli ti, kteří tu byli před námi. A ti, co přijdou po nás. A tak pořád dál. A stejně tak zpátky až k úsvitu věků, když Russ pobýval mezi lidmi a Otec veškerenstva, imperátor, vedl velkou válku proti silám Temnoty.

Opravdu se nalézáte na místě vyvolených. Toto je Tesák. Je to mocná pevnost v nekonečné válce mezi lidmi a silami, které je chtějí zničit. Je to místo, z něhož vyrážejí válečníci na výpravy mezi hvězdy a plní úkoly, které ovlivňují osudy milionů.

Nedovedete si ani představit, jak závažné ty výpravy jsou. A nejspíš byste to ani nedokázali pochopit. Pokud přežijete, bude trvat mnoho let, možná i celé lidské životy smrtelníků, než uvidíte alespoň náznak vysvětlení.

Myslíte si, že jste byli povoláni, abyste se připojili k řadám nesmrtelných a bojovali po boku Russe, až nadejde Den zloby. Taková je pravda. Tesák je domovem bratrstva válečníků, kapituly, jak je nazýváme. Jsme synové Russovi, pocházíme z jeho lidu. Říkáme si Hvězdní vlci a jednoho dne pochopíte proč."

„Teď vám povím něco o Russovi. Někteří z vás si myslí, že je to mocný duch, bůh, který se o vás stará. Ale to on nebyl. Alespoň ne v tom smyslu, jak tomu rozumíte. Byl to člověk. Ano, a možná něco

víc než jen člověk. Primarcha, nadlidská bytost povýšená nad obyčejné smrtelníky mocí a technikou Otce veškerenstva. Byl silnější, rychlejší, houževnatější, pružnější a mocnější, než si umíte představit. Založil naši kapitolu, abychom jej následovali do bitvy. Vybral si náš lid, lid Fenrisu, aby se stal jeho válečníky. Vybral jen nejneohroženější a nejlepší z našich předků, neboť jen oni byli hodni nejvyšší pocty. To je tradice, kterou od těch dob udržujeme."

Na okamžik se odmlčel a měřil si je pohledem. Oči mu plály. Nikdo nebyl schopen jeho pohled snášet. „Nesu znamení Russovo stejně jako všichni, které jste v této pevnosti potkali. Je to něco, co mne změnilo. Odlišilo od smrtelných mužů. Prodloužilo mi život o celá staletí, zrychlilo mé pohyby, posílilo, udělalo mě mocnějším, než je kterýkoliv smrtelník, kterého jste znali nebo kdy poznáte. A totéž snad bude platit o vás."

Znovu se odmlčel. Aspiranti se na sebe podívali. Ragnar věděl, že přemýšlí o významu Ranekových slov. I jemu se točila hlava ze všeho, co slyšel. Jak ten stařec může vědět, jaký byl Russ? Jak může mluvit s takovou jistotou o dávno minulých dobách? Pokud to Ragnar mohl posoudit, Ranek nebyl blázen. V jeho hlase byla důvěra ve vlastní neomylnost. A samozřejmě se lišil od obyčejných smrtelníků. Byl mohutnější, silnější, rychlejší. Měl hrozivé tesáky a podivné vlčí oči.

„Říkám ‚snad‘, protože existuje ještě druhá možnost. Ta změna vás může zabít nebo s vámi udělat něco ještě horšího. Můžete se změnit v obludnou bestii, ve wulfena, stvůru, která je spíše zvířetem než člověkem. A tím výčet nebezpečí zdaleka nekončí."

Stařec pokynul rukou a v komnatě se setmělo. On sám teď stál v kuželu světla. Ragnar slyšel, jak si někteří muži mumlají něco o čarodějnictví, ale byl zvědav, co se bude dít. Poslední dobou už zažil mnohé divy. Stařec nejspíš měl k věčně svítícím lampám nějaký skrytý ovládací mechanismus. Bylo docela možné, že to jsou obyčejné přístroje, o mnoho složitější verze lamp, které používali doma. To, co se dělo dál, však jeho uspokojivý odhad zpochybnilo.

„Dávejte teď pozor," řekl Ranek. „Za chvíli uděláte první krok na stezce vědění."

Znovu pokynul rukou a najednou se jim nad hlavami zjevil muž jejich věku. Vznášel se nahý ve vzduchu. Vypadal tak skutečně, že si Ragnar zprvu myslel, že se tam muž přímo zhmotnil, vyvolán z prázdnoty jako duch. Po chvíli si ale všiml si, že se muž vůbec nehýbá, a když se podíval pozorněji, zjistil, že postávaje průhledná. Vskutku jako duch. Ragnar nad tou magií upřímně žasl.

„Toto je lidský mladík. Chlapec stejný jako vy. Dívejte se, co se bude dít. Uvidíte, co se stane, když přijme canis helix, tedy znamení Russovo."

Ragnar sledoval, jak se muž mění. Jeho tělo zmohutnělo. Začaly mu rašit chlupy. Nehty mu zesílily a vypadaly teď spíše jako drápy. Jeho oči dostaly zvláštní vlčí vzhled, stejný jako měly oči Raneka nebo Hakona. Špičáky se mu prodloužily. Stal se podivným a mocným stejným způsobem jako lidé z Tesáku. Kolem bylo slyšet výdechy údivu.

„Na konci proměny, pokud vše proběhne tak, jak má, budete mnohonásobně silnější a rychlejší, než jste teď. Rány se vám budou hojit rychleji. Vaše smysly se zостří. Budete odvážnější a divočejší, než jste kdy byli. Pokud vše proběhne tak, jak má. Pokud se něco pokazí, čeká vás strašný osud."

V pohledu zobrazené postavy se objevila slabomyslná divokost. V křeči se zhroutila k zemi. Z jejího obličeje vyprchala veškerá inteligence. „Můžete se zbláznit a zešílet."

Změna pokračovala dál. Houstnoucí chlupy pokryly celé tělo zvířecí kožešinou. Rysy obličeje se pod nimi staly nezřetelnými. Drápy na prstech na nohou a rukou se ještě protáhly a zesílily. Tesáky tak zmohutněly, že vylézaly mezi rty ven. V mladíkově obličeji se usadila podivná divoká žádostivost. Ragnar si vzpomněl na stvůru, kterou kdysi potkal ve snu. Vypadala přesně jako proměněný mladík, až na jemný rozdíl v odstínu barvy kožešiny. Nepochyboval o tom, že hledí na wulfena.

„Můžete se proměnit ve wulfena. Proč, ptáte se? Znamení Russovo osvobodí bestii, která dříme v každém z nás. Někteří muži jsou dost silní, aby ji ovládli. Jiní dovolí, aby ovládala je. Pokud se tak stane, zrodí se wulfen."

To vše se může stát, když se napijete z wulfeního poháru. Pokud tuto první proměnu přežijete, budete na dobré cestě stát se Hvězdným vlkem. Otázka, kterou si musíte položit, je, jestli jste schopni čelit bestii, kterou v sobě máte. A zda jí nepodlehnete."

Ragnar se na starce díval a uvažoval o jeho slovech. Zdálo se, že nemají na výběr. Byla to další

zkouška, kterou musejí projít. Copak to nikdy neskončí?

V Tesáku se nedalo rozpoznat, kdy je den a kdy je noc. Ubytovali a zamkli je v samostatných celách. Uvnitř na Ragnara čekala miska s jídlem - teplé maso, čerstvý chléb a pivo s lehkou příchutí kovu. Spořádal vše na posezení, jako by to mělo být jeho poslední jídlo v životě. Chutnalo lépe než cokoliv předtím.

Jakmile byl s jídlem hotov, začal přecházet sem a tam po místnosti. Zkusil otevřít dveře, ale ty byly zamčené a nebylo v jeho silách je vyrazit. O chvíli později světla pohasla a celou zahalila temnota. Protože nemohl dělat nic jiného, lehl si na palandu a okamžitě usnul.

Jeho sny byly temné. Byl v labyrintu a honila ho nestvůra. Bez ohledu na to, jak rychle běžel nebo jak se schovával, příšera byla stále několik kroků za ním. A věděl, že se neodvážil ohlédnout, aby neviděl, že podoba nestvůry je jeho vlastní. Když se probudil, měl celé tělo pokryté studeným potem.

Chrást byl postaven s dokonalou přesností a byl složitě zdobený jemně opracovaným kamenem ošlehaným věkem. Ale i přes všechnu vnější nádheru připadal Ragnarovi ponurý. Umělé osvětlení vrhalo pečlivě zaměřený kužel žlutého světla, které zalévalo středovou část starobylé lodi. Oltář byl vytesán z jednoho kusu kamene a zdobily jej vlčí hlavy. Na něm spočíval kalich z nějakého neznámého kovu. I on nesl znamení vlčí hlavy - symbolu Hvězdných vlků. U oltáře stál Ranek. Vypadal staře jako sama hora. Doprovázeli ho dva maskovaní válečníci v podobné zbroji jako Ranek. Ragnar si všiml, že oba mají jednu paži kovovou. Jak jimi pohybovali, namáhané části vrčely a cvakaly. Každý z nich držel něco, co vypadalo jako kladivo. Ragnarovi se okamžitě vybavilo Russovo kladivo, Bleskonoš. Možná byly jejich zbraně podobné.

Ranek na ně pohlédl a pak rychle přistoupil k oltáři.

Svéma mohutnými rukama vzal velký kalich a zvedl jej až skoro ke stropu, jako by jím chtěl mrštit o zem.

„Pohleďte na Wulfenův pohár," řekl. Mluvil chraptivě. Ragnarovi chvíli trvalo, než pochopil, že to, co zaznívá v jeho hlase, je úcta. „Pohleďte na ten zázrak. Toto je předmět starší než celá pevnost: artefakt vyrobený na úsvitu věků služebníky Otce veškerenstva. Tento kalich kapitula uchovává po celou dobu Velkého tažení. Doprovázel nás během temných let Kacířství a války s Horem. V zahalených dobách dávnověku tento kalich uchopily ruce samotného Russe. Dívejte se na něj a přemýšlejte o mých slovech."

Ragnar se na pohár znovu zahleděl. Pokud Ranek mluví pravdu, a Ragnar neviděl důvod, proč by měl slova Vlčího kněze zpochybňovat, toto byl předmět, který kdysi ve svých rukou držel bůh jeho lidu. Byl starší než cokoliv, s čím se kdy setkal. Na první pohled to tak nevypadalo, ale když si pohár prohlédl pozorněji, zahlédl po jeho stranách třeptivé runy. Kolem poháru se vznášela aura zvláštní moci.

„Jméno poháru má svůj důvod. Dávni předkové, kteří jej vytvořili, do něj vložili mocnou magii. Kdokoliv se z něj napije a je toho hoden, spočine na něm znamení Russovo a získá božskou sílu. Jestliže toho však hoden není, zaplatí za to strašlivou cenu. Poslyšte Wulfenův příběh a pochopíte jakou."

V těch dnech, kdy Russ poprvé přišel na Fenris, aby povolal válečníky, žil jarl jménem Wulfen. Byl to mocný muž, silný a pyšný ve své moci. Nade všechny byl nadán válečným uměním a za celý život byl poražen jen jednou, samotným Russem, který jej přede vším lidem pokořil. Když ale Russ viděl, jak mocný válečník Wulfen je, ušetřil ho a nabídl mu místo mezi svými válečníky.

Russ promluvil před shromážděným lidem Fenrisu a pověděl jim o svých plánech. Nabídl jim moc a dlouhý život, pokud ho budou následovat do války mezi hvězdami. Muži nadšeně souhlasili a prohlásili Russe svým náčelníkem. Řekl jim, že se musí napít mocného lektvaru z velikého poháru a tak podstoupit proměnu. Wulfen byl první, který vykročil a napil se mocného moku.

Ale ve Wulfenovi dřímalo zlo. Sžírala jej skrývaná nenávist k Russovi a chystal se poloboha hanebně zradit. Ochranný duch poháru to však věděl a v okamžiku, kdy Wulfen přiložil ústa ke kalichu, jej očaroval a přetvořil jeho vnější podobu, aby věrně zobrazovala Wulfenovo nitro. Velký náčelník se k všeobecnému zděšení proměnil ve strašlivou stvůru - napůl muže a napůl vlka -as mocným zavytím skočil na Russe. Ten se však nezalekl. Mocnou ranou rozpoltil Wulfenovu lebku a tak stvůru zabil.

Pohlédl na své přívržence a řekl jim, že Wulfen nebyl hoden se k nim připojit a že stejný osud potká

každého, kdo se z kalicha napije se zlem v srdci. Řekl jim, že kdo chce, může odmítnout a odejít. Ke cti našich předků tak nikdo neučinil. Všichni se napili a získali moc, kterou jim Russ sliboval. A tak byla založena naše kapitula. Ti muži se pak navždy zapsali do dějin všech lidských světů. A stejně se tam zapíší i ti, kteří se z poháru napijí dnes. Pokud toho jsou hodni. Přemýšlejte o tom chvíli."

Ragnar se zamyslel. Byl to jen příběh? Cítil však, že ne. Dosud mu neřekli nic bezdůvodně a Ranek nevypadal na muže, který by s tím začínal. Díval se, jak dva ozbrojení muži lijí do kalicha podivnou tekutinu. Přísady byly ve dvou zvláštních lahvích a jak se v kalichu mísily, začaly bublat a z kalicha stoupala oblaka dýmu. Po celou dobu míšení nápoje Ranek odřikával slova v cizím jazyce, který už Ragnar zaslechl předtím.

Zdálo se, že pokud se napije se zlem v srdci, promění se v obludu a nepochybně jej zabijí stejně jako Wulfena.

Odkud se pak ale berou divocí wulfeni? Jestli to jsou aspiranti, kteří neuspěli, jak to, že jsou naživu? Jak se jim může podařit utéci z Tesáku? Další záhada, již nemohl přijít na kloub.

A trápila jej i jiná otázka. Má v srdci zlo? Může ho potkat stejný osud jako Wulfena? Přemýšlel nad tím, co mu řekli starci o nenávisti ke Strybjornovi. Bylo to špatné? Ne, to snad ne. Takto by uvažoval o vrazích svého klanu každý válečník na Fenrisu. Ale před čím ho pak varovali?

Kněží dokončili míchání nápoje. Ranek položil pohár na oltář. Tekutina v něm vřela jako d'ábelská polévka. Vlčí kněz je všechny přelétl pohledem, pak strčil ruku do váčku, který měl u pasu, a vytáhl hrst dřívěk.

„Napít se musí každý z vás. Proto nehledám žádného dobrovolníka. To by nebylo k ničemu. Necht' vaše pořadí určí Russ. V ruce mám dřívka. Na všech jsou zářezy. Každý z vás si vybere jedno dřívko. Ten, kdo bude mít dřívko s největším počtem vrubů, půjde na řadu první, a po něm další. Přistoupíte k oltáři, pokleknete před ním a napijete se svatého nápoje z kalicha. Je vám to jasné?"

Všichni souhlasně zabručeli. Jsou nervózní, pomyslel si Ragnar. A není divu. Každý z nich nejspíš uvažuje, jestli se nepromění v dravou šelmu.

Ranek vešel mezi ně s rukama nataženýma před sebe. Po jednom si od něj brali dřívka. Ragnar pozoroval výrazy jejich obličejů. Pocítil uspokojení, když ve Strybjornově tváři spatřil úlek. Když přišel na řadu, jeho ruka se pevně a klidně natáhla pro dřívko. Aniž by se na ně podíval, poznal hmatem, že je na něm jen jeden zárez. Půjde na řadu poslední. Nevěděl, zda má být rád, nebo toho litovat.

Ranek jim přikázal, aby otevřeli dlaně a podívali se na dřívka, která si vybrali. Pak je seřadil do zástupu podle počtu vrubů a vrátil se k oltáři. Ragnar viděl, že Strybjorn stojí na začátku, pak Sven a Kjel. Od jeho druhů ho dělil zbytek aspirantů. Jak předpokládal, půjde na řadu poslední.

„Přistup k oltáři," řekl Ranek.

Strybjorn vykročil vpřed. Byl bledý v obličejí, ale tvářil se rozhodně. Věděl, že všechny oči jsou upřené jen na něj a čekají, jak se zachová. Nechtěl dát najevo strach. Jak Ragnar pozoroval Strybjornův rozhodný krok, mísila se v něm nenávist s obdivem. Strybjorn poklekl před oltářem a pak pyšně vstal a uchopil jistýma rukama Wulfenův pohár. Přiložil jej k ústům, zaklonil hlavu a napil se. Ranek mu ho musel vzít, aby jej Strybjorn nevypil celý.

Strybjorn tam na chvíli stál. Všichni se zatajeným dechem sledovali, co se bude dít. Ragnar slyšel tlukot vlastního srdce. Po spáncích mu stékal pot. Byl připraven se na Strybjorna vrhnout holýma rukama, jakmile by spatřil sebemenší změnu. Pochyboval, že by dokázal zasáhnout před Ranekem, ale chtěl to alespoň zkusit.

Minuty ubíhaly a nic se nedělo. Ranek pokynul Strybjornovi, aby se vrátil k ostatním. Další na řadě byl Sven. Jeho pohyby byly bezstarostné; bradu měl hrdě vztyčenou. Zapomněl pokleknout a Ranek jej k tomu přiměl ranou. Sven potřásl hlavou, bez zášti se na Vlčího kněze zašklebil a povstal, aby se napil z poháru. Když skončil, mlaskl a říhl si. Ragnara zaskočilo, že jej Ranek neuhodil znovu. Místo toho se jen zasmál a řekl Svenovi, aby odstoupil. Opět nedošlo k žádné změně.

Na řadu přišel Kjel. Byl pobledlý a roztřesený, ale uchopil pohár a napil se. Když skončil, zašklebil se a na okamžik se zdálo, že nápoj vyplivne, ale nakonec se přinutil vše spolknout a zařadil se zpět. Nic zvláštního se nestalo.

Aspiranti přistupovali jeden po druhém a pili. Nikdo se nezměnil. A najednou byl na řadě Ragnar.

Vystoupil před ostatní. Cítil na sobě spalující pohledy svých druhů. Všichni ho sledovali, jestli nebude jediný, kdo neobstojí. Oni všichni prošli. Byli v bezpečí. On ne.

Rozhodným krokem došel k oltáři. Poklekl, vyslal tichou modlitbu k Russovi a povstal, aby uchopil Wulfenův pohár z Ranekových rukou. Byl těžší, než se zdálo. Kov byl na dotek chladivý. Ruce jej brněly. Ano, zde vsutku působí mocná magie, pomyslel si. Pozvedl pohár ke rtům a na chvíli strnul. Vybavilo se mu varování, kterého se mu dostalo po průchodu Morkaiovou bránou. Je jeho nenávist ke Strybjornovi slabostí, jež odpoutá bestii, kterou má v sobě?

Pocítil náhlé nutkání odhodit pohár, jako by to byl jedovatý had. Pokud tekutinu vylije, nebude se jí moci napít a nepromění se ve stvůru. Uvažovali takhle i ostatní? Byli v pokušení pohár odvrhnout? Přemýšleli o svých chybách, než se napili? Zatvrdil se. Nezneuctí svoje jméno. Nikdo neustoupil a on nedopustí, aby na jméno Hromových pěstí dopadl stín hanby. Byl poslední ze svého lidu. Pokud je jeho osudem stát se šelmou, nechť se tak stane. Postaví se svému osudu jako válečník.

Pozvedl pohár ke rtům a napil se. Ze zápachu tekutiny předpokládal, že nápoj bude chutnat odporně. Ale nebylo tomu tak. Ve skutečnosti nápoj nechutnal vůbec nijak. Jazyk ho brněl a patro mu znecitlivělo. Jako by mu hrdlem tekla ledová voda. Pil, dokud neucítil, že mu Vlčí kněz pohár jemně bere z rukou.

Začal se chvět po celém těle. Byla mu zima. Co se to děje? divil se. Je to předzvěst proměny ve wulfena? Stane se ze mne netvor? Zabijí mě? Pohlédl Ranekovi do očí, ale nic v nich neviděl. Ani účast, ani hrůzu, ani neklid. Měl lehkou závrať a zdálo se, že ho opouštějí síly. Srdce mu hlasitě bušilo jako zvon a cítil, že každou chvíli se jeho svaly začnou proměňovat.

JEDENÁCT

DUCH BESTIE

Znovu měl ten sen. Běžel temnou chodbou, nekonečným bludištěm pod mohutnou horou. Za ním běžela bestie. Byla velická a divoká a věděl, že pokud ho chytí, zahubí ho. Nohy měl jako z olova. Paty se mu lepily na podlahu, jako by byla natřená kolomazí. Jeho zpomalovala, ale jeho pronásledovatel se za ním hnál plnou rychlostí. Vytí bestie se rozléhalo setmělými místnostmi. Dýchala mu na krk. Odporné sliny jí odkapávaly z tlamy. Když se ohlédl, spatřil, že stvůra má jeho vlastní tvář, jen strašlivě změněnou, přesně jak v duchu předpokládal. Zvedl na obranu obě ruce, ale nebylo to k ničemu. Šelma po něm sekla ostrými drápy. Z drásaného masa se řinula krev. Rány ho bolely, jako by je způsobilo doruda rozžhavené železo. Probudil se, ústa doširoka otevřená a taktak se ovládl, aby nevykřikl.

Na okamžik uviděl jednoho z vlčích duchů, kteří do něj vstoupili v Morkaiově bráně, jak se vznášejí těsně mimo dosah. Ragnar se nadechl a duch se zatetelil a zmizel, zdánlivě byl nasát zpátky do plic. Halucinace, pomyslel si Ragnar. Jenom výtvor horečkou mučeného mozku.

Bolelo ho celé tělo, jako by jej natáhli na skřipec. Hlava mu třestila. Z dásní mu tekla krev, ruce měl v jednom ohni. Střídavě mu bylo horko a zima. Pot se z něj jen lil. Dělal mu potíže myslet. Jeho myšlenky se táhly jako med. Bolest mu skoro znemožňovala přemýšlet. Byl prochladlý. Prokřehlý. Naprosto bez citu.

Ragnar udiveně zíral na své ruce. Zamrkal, jestli se mu to nezdá. Jeho ruka se změnila. Byla širší a plošší. Svaly mu zmohutněly. Nehty zesílily a zostřily se. Celý svět vlastně najednou vypadal jinak. Oči se mu znovu zamžily. Bylo to ale lepší než šířavá bolest, kterou občas trpěl -jako by mu vrazili do očí rozžhavenou jehlu. Nasál vzduch. Zase ten podivný puch. Co to je? Potřásl hlavou. Neměl nejmenší tušení. Za poslední týden na jeho nos útočily vlny pachů tak silných, že ho málem zahubily.

Ke kůži se mu zespoda lepilo prostěradlo. Odtáhl se. Tření kůže o jemné hedvábí vnímal, jako by ho někdo brousil pilníkem. Jeho smysly se zostřily. Někde v dálce si někdo mumlal. Z vedlejší cely k němu doléhalo Svenovo oddechování. Ty zvuky mu připadaly strašně hlasité, jako by někdo řval. Znovu potřásl hlavou a čekal, až se jeho smysly zklidní.

Nezklidnily se. To ho ale nepřekvapilo. Někdy se upokojí. Někdy ne. Myslel si, že se možná nezklidnily jeho smysly, ale že se zvýšila jeho schopnost je potlačit. Nebyl si tím ale jist. Nebyl si jistý

vůbec ničím. Celou dobu mu bylo zle. Chtělo se mu zvracet, zároveň měl strašlivý hlad. Ta muka byla k nevydržení.

Projela jím vlna hněvu. Kousl se zevnitř do tváří a ucítil slanou chuť vlastní krve. V slepé zuřivosti bil pěstmi do zdi, dokud se na ní neobjevila krev. Jeho zbystřené smysly tu bolest téměř nemohly snést, ale přesto ho uklidňovala a vracela mu rozum.

Prsty se probíral propletenými pružnými řetízky kovového náramku. Nahmatal plíšek, na kterém byla vyryta jeho runa. Dostal jej od Vlčího kněze poté, co se napil z Wulfenova poháru. Každý aspirant dostal takový. Pokud to mohl posoudit, v náramku nebylo nic magického, i když na něm byla vyryta runa. Každý aspirant měl jinou. Ragnar si ji s Kjelem a ostatními porovnal. Runa na Ragnarově náramku měla tvar muže se dvěma vlnovkami nad hlavou. Vlnovky mohly být mraky, nebo také nemusely znamenat vůbec nic. Kjelova runa znázorňovala stylizovaného sokola. Protože jim trochu připomínal dvojhlavého orla, který byl vyobrazen všude okolo, považovali to za dobré znamení.

Jeho mysl přeskakovala z myšlenky na myšlenku. Přemýšlej, říkal si. Vzpomeň si! Jmenuješ se Ragnar. Jsi poslední z Hromových pěstí! Jsi lidská bytost. Ne nějaké tupé zvíře. Nejsi nemocný. Proměňuješ se. Neseš znamení Russovo. Znovu pohlédl na své ruce. Ano. Rozhodně byly chlupatější než včera. I na hrudi mu chlupů přibývalo. Na celém těle. Vrávoravě se zvedl a snažil se přemoci závrat'. Na okamžik stál, slabý a ochablý, třesoucí se. Pak ho najednou všechna slabost přešla a Ragnar pocítil neuvěřitelnou sílu, sílu dostatečnou na to, aby trhal ocel, aby se proboural kamennou zdí. Vyběhl z cely a rozběhl se chodbou rozhodnut najít něco, čím by utišil hlad, který mu hlodal v útrokách.

V chodbách bylo nepříjemné šero. Na tom ale nezáleželo. Jeho oči teď ve tmě viděly mnohem lépe. Vlastně je ani při hledání jídla nepotřeboval. Ucítil by čerstvé syrové maso i na několik set kroků. Minul cely, v nichž leželi ostatní. Nikdo z nich na tom nebyl lépe. Spíš na tom někteří byli ještě hůř. Všichni vypadali jinak.

Když míjel Kjelovu celu, uviděl ho ležet uvnitř. Oči měl doširoka vytřeštěné a v mdlém světle se mu leskly jako oči psa nebo vlka. Byly teď stejné jako Ranekovy nebo Hakonovy, jako oči všech, které Ragnar v Tesáku viděl. Ragnar tušil, že jeho oči vypadají zrovna tak. Kjelovo tělo bylo mohutnější a silnější. Rostl jako z vody, nabíral na váze i svalové hmotě. Stejně jako všichni ostatní. Část Ragnarovy mysli, která ještě fungovala, přemýšlela, jestli to je důvod, proč mu svět připadá jiný. Za poslední dny zmohutněl tak, že se díval z větší výšky. Celý jeho pohled na svět se změnil. Byl to pro něj zdroj mnoha překvapení a divů.

Jiná část jeho já se o to vůbec nestarala. Chtěla jen maso. Chtěla zahnat hlad, uhasit žízeň a pak se svalit na podlahu a spát. Byla rozhodnuta zabít kohokoliv, kdo by se jí v tom pokusil zabránit. Ragnarova lidská část se zachvěla. Věděl, že bestie v něm nabývá na síle, občas dokonce překrývá jeho vědomí, zatlačuje veškeré racionální myšlenky do pozadí. Pokoušel se s tím bojovat. Věděl, že čím častěji nad ním získá bestie moc, tím snáze se jí to podaří příště. Nakonec jej ovládne natrvalo a pak by Ragnarovi bylo lépe, kdyby byl mrtvý.

Přinutil se uvažovat. Bylo to, jako by měl dvě duše, jednu lidskou a druhou zvířecí. Ne, spíš jako by se jeho duše rozdělila na dvě části, jednu lidskou, druhou zvířecí, které teď vzájemně bojovaly o nadvládu. Ragnar už věděl, jak se mylili, když si mysleli, že mají vyhráno, protože se po napití z poháru nikdo z nich neproměnil ve wulfena. Ta proměna neprobíhala tak, jak ji Ranek líčil v příběhu. Nebyla to proměna okamžitá. Probíhala déle, pozvolna. Trvalo několik dní, než se objevila bestie a než se vnitřní změny projevíly navenek. Unáhli se když si mysleli, že vyhráli. Ranek a oba Železní kněží, jak jim říkal, to věděli.

Ragnar se nutil vzpomenout si, jak je chodbami Tesáku vedli do těchto cel. Připadalo mu zvláštní, že celá oblast byla oddělena železnými zamřížovanými dveřmi. Jako by to bylo vězení, ne místo pro aspiranty, kteří právě prošli vstupní zkouškou. A přesně to tohle místo bylo - blok bezpečných vězeňských cel. Byli zamčeni v těch stinných chodbách aby čelili změnám a aby se zde, jak se zdálo, zbláznili. Zpočátku si to neuvědomovali. Pak jim to začalo docházet. Potom se občas strhla rvačka, byli čím dál agresivnější a hladovější a ovládala je touha po mase.

Ragnar potřásl hlavou, jak se v něm vzedmul divoký hněv. Pouhá myšlenka na to, že se někdo pokouší zabránit mu v nalezení jídla, ho naplnila zuřivostí. Ať si to zkusí, říkal si. Rozdrásá mu maso na kost

holýma rukama a sní je. Počkat, zarazil se. Tohle není lidský způsob jednání Válečník má svou čest. Válečník se umí ovládat. Někde hluboko v něm posměšně zavyla bestie.

Dostal se do místnosti s jídlem. Na kamenné podlaze leželo pohozené krvavé tělo obrovského jelena. Měl štěstí Ostatní se ještě nevzbudili. Ne. Počkat! Co to bylo?

Ragnar najednou zbystřil, a uvědomil si za sebou zvuk lehkých kroků. Bosé nohy našlapovaly na kámen. Otočil se a spatřil, jak se k němu žene Strybjorn. Obličej měl zkřivený nenávistí a hladem, vypadal jinak, než jak jej Ragnar znal z Russviku. Měl hrubší rysy, drsnější, dokonce ještě brutálnější. Oči mu divoce plály. Zvětšil se mu nos, chřípí se mu rozšířilo. Byl vyšší, svalnatější, silný jako plně dorostlý válečník.

„Moje!“ vykřikl a skočil vpřed s prsty doširoka roztaženými. Na okamžik stál Ragnar jako přimražený. Jeho lidská část byla zděšená. Ani kdyby byl Strybjorn posedlý démonem, nevypadal by hůř. Jeho obličej měl proměněný, bestiální výraz, na který se nedalo pohlédnout. Byl brunátný vztekem. Vypadal, že je pevně rozhodnut Ragnara zabít. Jedné Ragnarově části to nevadilo. Druhá to vítala. Byla to příležitost dosáhnout konečné pomsty.

V posledním okamžiku Ragnar uskočil stranou. Strybjornovy drápy ho škrábly na žebrech. Objevila se krev. Její pach zaútočil na Ragnarovo chřípí a bestie ukrytá hluboko uvnitř se vzbourila. Náhle byl opět plný zuřivého hněvu a temného vzteku. Vědomí ustoupilo do pozadí a uvolnilo prostor touze trhat a rvát se. Mozek mu zaplnila zvířecí divokost. Jeho mysl tonula v hlubinách jako ztroskotaná dračí loď na rozbouraném moři.

Snažil se ovládnout, pokoušel se udržet na uzdě vlnu zvířecího vzrušení. Věděl, že má-li přežít tento souboj, bude potřebovat rozum stejně jako zvířecí prohnatost a divokost. Strybjorn znovu zaútočil. Tentokrát se Ragnar přikrčil a nechal ho přeletět nad svou hlavou. Když byl Strybjorn nad ním, Ragnar ho strhl a mrštil jím o zem. Strybjorn odlétl do kouta. Ragnar se stačil otočit, aby viděl, jak padá. Dopad byl sice tvrdý, ale přesto se Strybjornovi podařilo rotací jeho energii rozložit. Zvedl se ze země. Část Ragnarovy mysli si byla vědoma, že pokud souboj vyústí do logického konce, jeden z nich zemře nebo bude alespoň vážně zraněn. Bestie uvnitř vyla a skučela. Nic ji nezajímalo. Jen boj. Zabít nebo být zabita a pak, pokud přežije, nést následky. A část Ragnarova lidství prahla po tomtěž.

Ragnar si uvědomil, že tato bitva probíhá na mnoha úrovních: bojuje nejen se Strybjornem, ale i se sebou samým, s věcí, která se v něm skrývala. Věděl, že pokud se podvolí, bestie zesílí a nakonec jej přivede do zkázy stejně nevyhnutelně jako cokoliv, čím ho může zničit Strybjorn.

Ten už se sebral k dalšímu útoku. Vyrázil vpřed rychlými lehkými kroky s otevřenými ústy, zuby vyceněnými ve strašlivé grimase odhalující jeho tesáky. V té chvíli opravdu vypadal jako démon. Udeřil, prsty ohnuté. Jeho ruce se změnilly v trhající a drásající pařáty. Znovu vytryskla krev. Ragnar musel opět bojovat nejen s bolestí, ale i s téměř nezadržitelným přívalem nenávisti a hněvu, který ho nutil skočit na Strybjorna a zakousnout se mu do hrdla. V hlavě se mu mihlo Ranekovo varování. Poznal, že nenávist je skutečně jeho slabinou, která bestii uvnitř může pomoci k získání nadvlády nad jeho lidskou částí. Pokud se jí teď podvolí, přivede svoji duši do záhuby. Jeho pomsta za to nestojí. Počká a pokud bude moci, vykoná jí později.

Místo aby zaútočil se zvířecí zuřivostí, zaťal pěst a zasadil Strybjornovi ránu těsně nad srdce. Smrtihlav zavrával a Ragnar jej udeřil znovu, tentokrát do čelisti takovou silou, že se Strybjorn převrátil naznak a padl v bezvědomí na zem. Ragnar v sobě potlačil pokušení se na tělo vrhnout a trhat, drásat a hryzat. Cítil, že jeho přičetnost, jeho duše balancuje na hraně vysokého útesu, mlžné propasti, do které kdyby spadl, nikdy by se už nevrátil do světa lidí.

Věděl, že pokud se podvolí, ztratí svoje lidství, úplné a navždy. Pojídání lidského masa bylo nejzapovězenější tabu jeho lidí. Pokud by se toho dopustil, zostudil by sebe a bestie v něm by zvítězila na úkor jeho lidství. To nemohl připustit. A přesto to část jeho osobnosti chtěla udělat - vzdát se, podvolit se tomu těžkému břemeni rozumu a stát se více zvířetem než člověkem. Věděl, že má uvnitř zrádce, který se prostě chtěl vzdát, nechat vše plavat, skončit jednostranný souboj a vstoupit do světa, kde je vše prosté a jednoduché, kde není důvod starat se o čest a rozum. Část jeho já chtěla naplnit zapovězenou touhu a pít lidskou krev. A co hůř, uvědomil si, ta temná strana v něm byla odjakživa a čekala jen na Wulfenův pohár, který ji vytáhl na světlo a posílil. Ragnar si nebyl jist, zdají dokáže zabránit aby jej

pohltila - a zda to vůbec chce.

Několik úderů srdce tam stál a sváděl bitvu sám se sebou. Byl to boj stejně krutý a smrtelný jako boj se Strybjornem a jeho výsledek nebyl o nic méně důležitý. Snažil se ovládnout, hledal způsob, jak bestii spoutat. Přinutil se vzpomenout si na všechny povinnosti, kterým by nedostál, pokud by ji nechal zvítězit. Nikdy by neodhalil tajemství Hvězdných vlků. Nikdy by neporozuměl jejich magii. Pomalu se uklidňoval. Tep se mu zpomaloval. Donutil se soustředit na jídlo, které bylo příčinou jeho potyčky se Strybjornem.

Sklonil se a vyrvál prsty ohromný kus krvavého syrového masa. Strčil si je do úst a začal hladově vlhké studené maso přežvykovat. Rychle polkl a utrl si další kus. Byl rozhodnut sníst svůj díl dřívě, než se někdo pokusí mu v tom zabránit. Kousal a žvýkal, dokud svůj hlad neutišil. Pak se mu konečně alespoň z části vrátila přičetnost.

Přešel k prameni, ze kterého tekla do koryta studená voda. Nějakým působením magie koryto nikdy nepřeteklo. Když bylo plné, voda do něj přestala téct. Sklonil hlavu, aby se napil, a náhle ztuhl, když spatřil na hladině svůj odraz. Ten pohled nebyl uklidňující. Vlasy měl rozcuchané, oči mu divoce plály. Z koutků úst mu odkapávala krev a třísnila jeho oblečení a ruce. Jeho obličej byl vyzáblý jako obličej šílence. Otevřel ústa a spatřil, že jeho zuby jsou teď delší a silnější. Jeho špičáky připomínaly vlčí. Vypadal nestvůrně, brutálně. Takhle musí vypadat wulfen, když vyjde ze svého tmavého doupěte na lov, pomyslel si. Rychle ponořil ruce do vody a dal dlaně k sobě, aby se napil. Namlouval si, že to dělá proto, že má žízeň. Ve skrytu duše ovšem věděl, že chtěl rozčeřit odraz na vodě.

Ragnar už byl klidnější. Neměl tušení, kolik času uběhlo, jen vnímal, jak plyne. Zpočátku se snažil počítat dny nebo alespoň kolikrát se zažehla a zhasla světla pomoci značek, které si ryl do zdi. Věděl ale, že to nefunguje. Věděl, že mnohokrát dlouhou dobu ležel v deliriu nebo pohlcen zuřivým šílenstvím a nebyl schopen značku vyrýt.

Vstal a vydal se na cestu do krmicí jámy, jak si místo pro sebe nazval. Měl hlad, ale nebyl to ten spalující sžíravý hlad, který hrozil pozřít jeho duši. Bestie v něm byla stále přítomná, ale znala svoje hranice. Byla jeho součástí a on ji měl pod kontrolou. Jeho smysly už nebyly tak bolestivě přecitlivělé. Věděl, že jsou teď mnohem vyvinutější než předtím, ale už jim přivykl. Byl schopen přebírat a tříbit informace, které mu dodávaly, a rozumět jim. Byl to svým způsobem zázrak. Viděl věci ve tmě, mohl stopovat člověka podle jeho pachu a slyšet spadnout na zem peříčko.

A cítil se rychlejší a silnější než kdykoliv předtím. Nepochyboval o tom, že většina obyčejných lidí by v porovnání s ním byla v boji pomalá jako šneci. Také zmohutněl. Zvedl kamennou lavici, na které ve své cele spal, břemeno, které by mu během pobytu v Russviku přelomilo páteř. Cítil, že je schopen běžet celé míle, aniž by se unavil, a byl si jist, že je houževnatější, odolnější a zdravější. Za celý svůj život se necítil lépe.

Ovšem ne každý měl takové štěstí. Při vzpomínkách na některé události se otrásl. Bylo to jako nejasné vzpomínky z děsivé noční můry. Někteří z aspirantů zešileli. Vzpomněl si, jak si Blarak nárazem do zdi roztrhl lebku a někdo jiný chtěl sníst jeho vyhřezlý mozek. Byl šťastný, že se to nestalo jemu. Klidně se mu to mohlo přihodit, když propadal šílenství.

Otrásl se a přemýšlel, jestli už to skutečně má za sebou, jestli je opět vlastním pánem nebo jestli jej šílenství opustilo pouze dočasně. A v krmicí jámě už na něho čeká čerstvé maso.

Železní kněží vytáhli Ragnara z kovové rakve plné nějakých čidel. To bylo na poslední chvíli, pomyslel si. Déle by to určitě nevydržel. Kovové stěny ho chladně objímaly a vlákna čidel se kolem jeho těla kroutila jako klubka hadů. Když Železní kněží vyvolali svoji magii, pocítil podivné brnění, které ho přivádělo na samou hranici přičetnosti. Byl v této studené hrobce uvězněn několik hodin, dní nebo snad let? Neměl nejmenší tušení. Bestie v něm vyla a zuřila, zmučená vězněním, zoufale toužící po úniku - a tentokrát s ní Ragnar úplně souhlasil.

Věděl, že to vše má svůj účel, že jej Železní kněží testují a sledují, jak se jeho tělo přizpůsobuje změnám a jestli vše probíhá tak, jak má. Věděl, že vzorky krve, jež mu odebírají mosaznými jehlami, jsou posílány někam, kde je analyzují starodávné přístroje. Věděl, že Železní kněží zkoumají jeho reflexy pomocí vibrací, které mu opatrně pouštějí do těla. Ani vědomí, že všechno tohle utrpení, tohle testování

není navždy, nijak nezmírnilo klaustrofobii, kterou Ragnar trpěl. Jako by měl být rozdrčen. Jeho mysl křičela touhou po otevřené krajině tam ve vnějším světě.

A samozřejmě, pomyslel si hořce, nic z toho mi není k užítku. Magie Železným kněžím umožňovala předpovědět, co se s ním bude dít dál. Zdálo se, že jakmile se začaly projevovat změny, dokázali poznat, kdo z nich zešílí, kdo se promění a z koho se stane wulfen. Jenže jim to neřekli. Spokojili se s tím, že dali věcem volný průchod a výsledky zapsali do plesnivých knih vázaných v kůži. Zřejmě měli za to, že je dost aspirantů, ze kterých se dá vybrat, a pokud nějaký jedinec selhal, pak to nepochybně byla vůle bohů.

Potřásl hlavou a rozhlédl se po místnosti. Byla obrovská, zalitá světlem plamenných koulí. Všude kolem bzučely a hučely stroje. Vypadaly neskutečně staře a na několika místech byly rezavé. Ohromná klubka drátů připevněná k sobě měděnými prstenci a popsaná starobylými runami, spojovala stroj se strojem a vedla až k oltářům, u nichž seděli Železní kněží a modlili se a vyvolávali podivné elektrické duchy, které uctívali. Vzduch páchl ozonem, olejem a mazivem. Kolem činných strojů se tvořila světélkující aura, kterou se projevovала přítomnost duchů, jež kněží povolávali. Z místa, kde Ragnar stál, viděl Strybjorna připevněného pásy v ohromném měděném kruhu. Jeho ruce a nohy byly připoutány, jako by byl ukřižován. Kruh se vznášel uprostřed jiného kruhu a pomalu se otáčel, zprvu doleva, pak doprava, pak nahoru, až Strybjorn visel vzhůru nohama, a nakonec zpět do výchozí polohy. Jak se kruh otáčel, vedle se začal ve vzduchu objevovat obraz. Měl přibližně stejné proporce jako Strybjorn, jeho obrysy byly tvořeny světelnými liniemi. V některých oblastech, zejména kolem hlavy a hrudi, byly temně rudé; na většině ostatních míst měly barvu zelenou nebo žlutou. Ragnar

odhadoval, že jednotlivé barvy označují oblasti, kde probíhá nejvíc změn, ale stejně jako u každé nové věci, se kterou se zde setkal, si nebyl jist. Po chvíli váhání usoudil, že je jen jeden způsob, jak se přesvědčit.

„Co znamenají čáry na té zářící postavě?“ zeptal se a ukázal směrem ke Strybjornovi. Kněz se k němu otočil. Jeho tvář zakrývala bezvýrazná kovová maska. Dotkl se prstem jedné z run, které měl na kouscích železa zavěšené kolem krku, a zamyšleně si Ragnara změnil pohledem, jako by zvažoval, zda mu má zjevit jedno z tajemství svého řádu. Ragnar s lehkým šokem zjistil, že to jsou stejné runy jako ty, které viděl vytesány na zdech Železného chrámu na Ostrovech ohně. Je snad mezi oběma řády nějaká spojitost?

„Červené oblasti hologramu indikují místa aspirantova těla, kde dosud dochází k významným změnám v jeho vnitřní chemii. Oblasti žluté se buď již stabilizují, nebo v nich změna teprve začíná. Zelené oblasti jsou stabilní.“

Ragnar neměl nejmenší tušení, co znamená slovo „chemie“, ale poznal, že jeho úvaha byla vcelku správná. Překvapilo ho, že mu kněz odpověděl. V minulosti byli tito služebníci Russovi nemluvní a upjatí, ale třeba se už změna začíná projevovat. Tento kněz jej ještě zjevně nepovažoval za sobě rovného, ale také už ne za úplně bezcenného. Ragnarem projela krátká vlna vzrušení. Možná by se mohl podívat, jak probíhá proměna u něho, jestli jsou znamení příznivá. Ale možná bylo lepší nevědět, utopit se v nevědomosti do zuřivé zvířecosti, pokud to má být jeho osud. Rozhodl se zjistit, jestli je možné se to dozvědět.

Kněz se znovu zamyslel. Nakonec chladně odpověděl. Tentokrát si byl Ragnar jist, že v jeho řeči slyší přízvuk lidu z Ostrovů ohně.

„Tvoje proměna postupuje pomalu a kontrolovaně,“ řekl kněz.

„A to je zlé?“ zeptal se Ragnar se svíravým pocitem v žaludku.

„Ne. Obvykle je to příznivé znamení. Tělo, které se transformuje pomalým, stabilním způsobem, se obvykle genetickým štěpům přizpůsobí příznivě. K neúspěšné proměně a degradaci subjektu obvykle dochází při bouřlivém, nekontrolovatelném průběhu změn.“

„Takže přežiju.“

„To jsem neřekl. Vždy může dojít k nějaké chybě. Někdy se aspirant cítí v pořádku celé měsíce, zdá se, že proměna u něho už úspěšně skončila, a teprve pak dojde ke zvratu. Jindy je jeho stav zprvu kritický a pak se zlepší. Nic není definitivní. Ve všem je určité riziko a vůle Russova.“

Ragnar se zachvěl. Mohl vědět, jak mu kněz odpoví. Zdálo se, že pořad existuje možnost, že Ragnar

selže.

Týdny plynuly. Ragnar se už cítil mnohem lépe. Cítil se teď stejně, jako když se v dětství vyléčil z červené zimnice. Když mu bylo zle, zdálo se, že se jeho stav už nikdy nezlepší. Nyní, když už byl v pořádku, byl hluboce vděčný za pocit zdraví a síly, který měl. Vše bylo zářivější, barevnější. Vzduch lépe voněl. Jídlo chutnalo lépe. Dotyk podivné tkaniny na kůži už nebyl mučením, ale radostí.

Samozřejmě, tentokrát to asi nebude jen tím, že se cítím lépe, pomyslel si. Spíš je to důsledek toho, že jsem pil z Wulfenova poháru. Všechny jeho smysly teď byly mnohem ostřejší a nikdy se necítil silnější a zdravější. Železní kněží dali najevo, že jsou s jeho proměnou spokojeni, ačkoliv opět neopomněli přidat několik neurčitých varování, že se pořád ještě může něco pokazit.

Ragnar jejich výstrahy nepotřeboval. Pořád v sobě cítil čekající bestii, přestože se s její přítomností už celkem srovnal. Byla prostě jeho součástí, dávala mu v případě potřeby sílu a divokost a pomáhala mu porozumět všemu, které mu dodávaly smysly. Cítil se jako napůl člověk a napůl vlk, nebo spíš něco víc. Pouhý pohled na ostatní aspiranty mu prozradil, že ne všichni jsou na tom stejně. Možná se nepříznivě působí tak snadno jako on.

Kjel vypadal znepokojivě. V očích měl zvláštní divoký pohled a jeho tvář byla pohublá a napjatá. Neustále na Ragnara hleděl jako zvíře zahnané do kouta. Když ucítil, že se na něj Ragnar dívá, zavrčel a odplivl si, jako by ho chtěl varovat. Ragnar si všiml, že Kjelowi začíná ochlupení rašit všude po těle. Srst už pokrývala hřbet jeho rukou a vylézala i zpod límce a z rukávů jeho halen. I držení jeho těla se změnilo. Hrbil se, ruce měl spuštěné a jeho prsty byly zkroucené jako pařáty. Ragnar těžce nesl pohled na to, jak se z kdysi bystrého a veselého Kjela stává tvor podobný divokému zvířeti. Kjel se zatahal za náramek na zápěstí. Škrábal se kolem něj, dokud si kůži nerozede do krve. Bylo v něm něco, co Ragnarovi připomínalo vlka s prackou chycenou v železech.

Na druhé straně Sven jevil mnohem menší změny - snad proto, že v sobě měl divokost odjakživa. Šklebil se na Ragnara a odhaloval své nové vlčí tesáky. V očích se mu strašidelně odrážela záře ohnivých koulí. Pokud se Sven nějak změnil, pak jedině v tom, že zmohutněl a vystoupily mu svaly. Paže měl silné jako Ragnar stehna a jeho hrudník byl jako sud. Ragnar cítil, že Sven si proměnu užívá a s bestii, která v něm zuří, je v podstatě kamarád.

Uvědomil si něčí upřený spalující pohled. Otočil se a pohlédl na Strybjorna. Ten rozhodně uvolněně nevypadal. Smrťhlav byl napjatý jako plachetní lano ve větru. Bylo na něm něco divného. V jeho pohledu i v držení těla se zračilo šílenství. Strybjorn se na Ragnara díval, jako by se na něho chystal při sebemenší provokaci vrhnout.

Jeho oči připomínaly dvě černé propasti a Ragnar v nich až příliš lehce viděl číhající bestii.

Ragnar se cítil nesvůj z toho, že byl schopen vnímat nálady ostatních a snad částečně číst i jejich myšlenky. Třeba i to souvisí s proměnou. Možná teď jsou jako vlci ve smečce, schopní porozumět si navzájem i jinak než pomocí gest a slov. Možná odečítal myšlenky svých druhů z jejich postoje a pachu. Tak to asi bude, pomyslel si. Jejich náladu cítím. Kjelova podivnost zapáchala zvláště kysele. Strybjornův potlačovaný hněv páchl jako trouchnivějící dřevo. Svenova veselost měla pach piva. Věděl, že popis je nepřesný i pro něho samého, ale jiná slova pro své pocity nenašel. Ragnarův jazyk neobsahoval žádné pojmy pro popsání těchto vjemů, nedokázal vyjádřit jemné rozdíly mezi miliony změn pachů, které Ragnar pociťoval s každým úderem srdce.

Rozhlédl se po ostatních a srdce se mu zastavilo. Zbylo jich tak málo. Byl tam Nil a cizinec jménem Mikal. Jinak nikdo. Neměl tušení, co se s ostatními stalo. Ve svých vzpomínkách podobných horečnatým snům nacházel obrazy Železných kněží odnášejících aspiranty, ze kterých se stala monstra nebo kteří upadli do drmolivého šílenství, ale všechny ty výjevy byly velice nejasné. Věděl, že si nikdy nebude moci být jist, co se dělo během tohoto období jeho života, a svým způsobem tomu byl rád. Bylo mu jasné, že některé vzpomínky je lépe nemít.

Kovové dveře se se zasyčením rozevřely. Za nimi stál Ranek se všemi mystickými odznaky své hodnosti. Chvilku si je prohlížel a pak se s úšklebkem usmál. To, co pak řekl, vzbudilo v Ragnarově nitru záchrň strachu.

„Mnoho vás nezbylo. To tedy ne. A brzy vás bude ještě méně. Přišel čas na poslední zkoušku.“

DVANÁCT

POSLEDNÍ ZKOUŠKA

Ragnar se zachvěl. Stmívalo se, byla zima a on byl sám. Rozhlédl po mrazivé krajině titánských kopců a uvědomil si, jak lehce zde může zemřít. Poprvé za celé dlouhé měsíce se staral sám o sebe. Stovky mil okolo nebyl nikdo. Hromový jestřáb už mizel v dálce směrem k Tesáku, ztrácel se v šedých oblacích. Ragnar byl poslední, koho vysadili do zasněžené krajiny. Ostatní už byli rozptýlení někde daleko mezi osamělými vrcholy. Ragnar si neuvědomoval, kolik jich vlastně je, dokud se všichni nesešli na palubě lodi. Tehdy jich napočítal víc než dvacet. Aspiranti zřejmě byli svezeni i z jiných míst než z Russviku a udržováni v Tesáku odděleně. Neměl potuchy, proč tomu tak je, věděl jen, že to tak být musí. To bylo jediné vysvětlení, které měl. Rychle tu myšlenku zavrhl jako nepodstatnou. Teď byl čas soustředit se na to, jak přežít.

Ragnar se rozhlédl. Krajina kolem byla drsná a bezútěšná. Údolí bylo poseté ohromnými balvany, které je z velké části zakrývaly. Některé z mohutných skal byly porostlé lišejníkem, jenž naznačoval, že je i v této pusté divočině možné nalézt nějaký život. Mnoho balvanů bylo částečně zasypáno sněhem. Z nebe se začaly snášet velké sněhové vločky. Padaly lehce, pomalu, ale neúprosně. Ragnar chvíli pozoroval skličující okolí, pak potřásl hlavou, aby zahnal chmury, nadechl se chladného vzduchu a zkontroloval si vybavení.

Vše, co měl, byla šedá aspirantská halena a kožený opasek, na kterém byla upevněna pochva s dýkou. Nic víc. Nedostal s sebou žádné zásoby. Nic jiného mu pobyt na tomto smrtonosném místě neulehčí. Ragnar věděl, že jeho úkol je lehký jen na první pohled: má se vrátit do Tesáku a hlásit se u Hvězdných vlků. Pokud přežije, bude přijat jako pravý Hvězdný vlk. Pokud neuspěje, pravděpodobně zahyne. Bylo to prosté.

Není to tak špatné, pomyslel si. Jeho halena utkaná z jakéhosi podivného šedého materiálu zázračně hřála. A má svůj nůž. Samota v Šeru, v sněžných dálkách nahoře v Asaheimských horách, nebyla nijak uklidňující. Ale Tesák byl přinejmenším zřetelně vidět. Tyčil se nade všemi vrcholy na vzdáleném obzoru. Ale přesto něco uvnitř Ragnara křičelo, že jeho osud je zpečetěn. Může se stát až příliš mnoho věcí. I když ho halena hřála, Ragnar pochyboval, že to postačí, pokud přijde opravdová vánice a teplota prudce klesne. A vždycky je tu nebezpečí, že si ji během cesty roztrhne. Ragnar přemýšlel, jestli by si i pak zachovala svoje zázračné vlastnosti.

Ano, Tesák viděl před sebou, ale z pobytu mezi daleko nižšími horami v Russviku věděl, že může takřka v okamžiku padnout mlha, která sníží viditelnost na nulu. Okolní údolí byla jedno veliké ohromné bludiště a nebylo těžké se zde ztratit. A jak si opatří jídlo? Okolní krajina byla pustá jako pláně pekla. Pochyboval, že zde najde cokoliv jedlého. A pokud ano, bude to nejspíš považovat za potravu jeho samotného.

V těchto horách žily smečky rezavošedých vlků, trolové, noční slidiči nebo lidožraví domorodci, a co bylo nejhorší, lehce tu mohl narazit i na wulfena. Ani to, že teď věděl, co jsou zač, ho nezbavila strachu z nich.

Dobrá, pomyslel si. Bude dost času přemítat o potížích, až na nějaké narazím. Rozhodl se, že teď udělá lépe, když sebou hodí. Třeba se mu podaří najít nějakou jeskyni dříve, než se skutečně setmí.

Ragnar před sebou uviděl zakrslý strom. To ho povzbudilo a pozvedlo mu náladu. Stromek byl malý a pokroucený, ale rostl, pevně zavrtaný kořeny do kamení. Vzdušoval hoře a dokazoval, že i zde lze přežít. Pokud bude Ragnar šikovný, přežije také. Věděl, že dál po cestě narazí na další stromy. Už byl v horách dost dlouho na to, aby věděl, že stromy rostou jen do určité výše a nejvyšší vrcholky jsou s výjimkou lišejníků bez porostu.

Nabral plnou hrst sněhu a strčil si jej do úst. Alespoň mu nehrozí smrt žízní. Od Hakona věděl, že v

nevyčištěné vodě mohou být nemoci, ale o to se teď nestaral. Žízeň byla reálnější než skryté nebezpečí, a neměl čím rozdělat oheň ani kotlík na převaření vody.

Sníh mu zmrazil dásně a jazyk, ale po chvíli začal tát a Ragnar jej hltavě polykal. V ruce svíral odštěpek pazourku, který našel ve zrádné suti pokrývajícím svah. Přál si, aby měl váček, do kterého by ho mohl uložit, ale neměl jej, a tak ho nesl v sevřené dlani. Bude se hodit, řekl si. Předně, dalo se jím hodit po útočícím zvířeti. A při své síle ho tak mohl vážně zranit. Ta myšlenka mu na tváři vykouzila vlčí úsměv. Navíc se pazourkem dají vykřesat jiskry a rozdělat oheň.

Takže mám naději, pomyslel si s pohledem upřeným na vlhkou kůru stromu. Dřeva měl dostatek, ale bylo mokré a zmrzlé a Ragnar věděl, že za těchto podmínek z něj oheň nerozdělá.

Znovu se zachvěl a krátce se zamyslel, jak na tom jsou asi ostatní. Měli to v posledních několika dnech stejně těžké jako on? Deptalo je dlouhé plahočení sněhem a mrazem, pokusy sledovat stezky v údolích a vždy si udržovat Tesák v dohledu? Trásli se také v mrazivé sněžné bouři, když šli po úzkých a kluzkých římsách nad kamenitými roklemi? Měli nastražené uši, zda neuslyší křik tolik obávané bestie, wulfena? Pozorovali bázlívě let obrovského skalního orla, kroužícího na obloze a pátrajícího v nehostinné krajině po kořisti očima schopnými spatřit myš z výše tisíce stop? Přežívali také jen na jedlém mechu a vejcích uloupených z hnízd horských ptáků?

Ragnar se zachvěl. Bylo možné, že ostatní jsou už mrtví. On sám mohl během svého pochodu už mnohokrát zemřít, a to byl na cestě teprve několik dní. V těchto bouřích bičovaných horách hrozilo neustále nebezpečí kamenných sesuvů a lavin. Panoval tu vražedný mráz, ve kterém se člověka zmocňovala touha lehnout si a zemřít. Prošel úzké stezky, kde jediný chybný krok znamenal pád do propasti.

Třeba jeho druhy sežrala divá zvěř. Možná zešíleli. Možná se projevíly opožděné účinky proměny a oni sami se stali dravou zvěří a teď jsou mu na stopě, aby ho rozsápali na kusy.

Ze všech myšlenek, které mu nahlodávaly mysl, byla tahle nejhorší. Věděl, že se pořád ještě může něco pokazit. Železní kněží mu řekli, že ještě nejméně měsíc není nikdo z nich v bezpečí, a možná ani pak ne. Bestie, která ležela hluboko v jeho nitru, pořád mohla vyskočit a pozřít jeho duši. Možná byla právě tato drsná krajina to, co bestie ke svému probuzení potřebovala. Možná ho úplně pohltní. Nebylo to uklidňující pomýšlení.

Ragnar se přinutil klást nohu před nohu. Věděl, že brzy se bude muset poohlédnout po nějakém místě, kde by mohl strávit další noc. I s jeho proměněnými očima by noční cestování bylo nejspíš sebevražda. Stále hrozilo, že sejde z cesty, uklouzne mu noha na suti nebo spadne do nějaké jámy. Kromě toho teplota v noci ještě klesala a Ragnar netoužil zkoumat hranice tepelných vlastností své haleny víc, než bylo nezbytné. Jedna z věcí, kterou se Ragnar v Russviku naučil, byla, že přežití v těchto podmínkách především znamenalo nepokoušet zbytečně osud. Nejjistější bylo ponechat co nejméně věcí náhodě. Což znamená riskovat co nejméně. I při Ragnarově síle a schopnostech mohla za těchto drsných podmínek jeho život ukončit jediná drobná nehoda. I drobné poranění, podvrtnutý kotník, zlomenina, lehké onemocnění by stačily. Ragnar věděl, že i takovouto banalitu by provázela únava, zatemnění mysli, ztráta síly - i nejlepší válečník by se pak snadno mohl stát obětí nějakého jiného nebezpečí. Lehká poranění mohou postupně přerůst ve větší a nakonec zdolat i nejlepšího Hvězdného vlka. Ragnar rozhodně nehodlal padnout za oběť žádné nehodě, které může předejít. To se ovšem snadněji řekne, než udělá, povzdychl si v duchu.

Začal se ohlížet po nějakém místě k přespaní a objevil, že kousek od stromu je malá skulina s převisem, který ji chránil před nejprudším větrem a sněhem. Ragnar usoudil, že je to dobrý úkryt na přečkání noci. Začal ze stromu setřásat jehličí, trhal a sbíral větvičky a šišky na oheň a ulomil si také dlouhou větev, která mu poslouží jako hůl při chůzi i jako zbraň. Po delším úsilí se mu podařilo useknout i delší, rovnější a užší větev, kterou snad bude moci osekat a použít jako kopí.

Chvíli mu trvalo, než všechnu kořist posbíral a vrátil se na své noční útočiště. Po nějakém čase se vzdal pokusů rozdělat oheň křesáním jisker pazourkem a hřbetem dýky do hromádky jehličí. Jehličí bylo mokré a nemělo nejmenší chuť vzplát. Ale alespoň mě to udrželo vzhůru, což je v této ledové pustině dobré, pomyslel si Ragnar. Zmrzlý a unavený si nakonec ustlal z jehličí lože, aby se nějak izoloval od mrazivé skály, ulehl a usnul. Jeho poslední myšlenka byla, jestli se ještě probudí.

Zdálo se mu o vlčích. O nestvůrách, napůl lidech, napůl vlčích. Zdálo se mu, že ho vedou nekonečnými skalnatými roklemi ve stínu hor. Bylo mu zima. V mysli cítil přítomnost něčeho dalšího, bestie, která se v něm vzbudila, když se napil z Wulfenova poháru. Bestie odpovídala na vlčí volání. Najednou se přestala snažit ovládnout jeho mysl. Jako by si uvědomila, že spolu sdílí tělo, a pokud Ragnar zemře, zemře s ním. Byla stejně opatrná jako on a Ragnar poprvé spatřil i jinou možnost než jen neklidné příměří mezi sebou samým a svou divočejší částí.

Ve snu Ragnar spíše šel svému nepříteli důstojně vstříc, než by se před ním pokradmu plížil. Veden vlčím duchem, věděl, že v kamenitých údolích brzy najde kořist, že již brzy zaboří své tesáky do horkého krvavého masa.

Probudil se promrzlý až na kost. Byla tma. Nevěděl, jestli zvuk, který zaslechl, pocházel z říše snů nebo z drsného světa reality, která ho obklopovala. Nemusel však dlouho čekat, aby to zjistil. Zavytí se ozvalo znovu, hlasitější a z větší blízkosti. Znělo to jako kvílení démona bouří, svolávajícího své bratry. Výkřik nesnesitelného hladu, bolesti a únavy. Ragnar usoudil, že je to vytí jednoho z velkých asaheimských vlků. Zachvěl se. Věděl, že pokud jsou někde nablízku ještě další vlci, jeho život brzy skončí. Za předpokladu, že ho překvapí, měl by být schopen osamělého vlka přemoci, ale proti smečce nemá naději. Ragnar věděl, že vlčí smečka je schopna přemoci i trola, dokonce i sněžného draka. V žádném koutu Asaheimských pustin nebylo dravějších šelem.

Nastražil uši a nasál noční vítr. Něco ucítil, jemné zbytky kyselého pachu v poryvech větru. Instinktivně ten pach zařadil jako vlčí. Přikrčil se ve svém úkrytu a zvažoval, jaké má možnosti. Ve své situaci měl alespoň jednu výhodu. Byl po větru, mohl vlka cítit, ale on jeho ne. Vítr se samozřejmě může kdykoliv obrátit, ale s tím nemohl nic udělat, leda se modlit k Russovi. A v pachu toho vlka bylo ještě něco - nákaza, puch nemoci. Ragnar ještě neměl dost zkušeností, aby z pachu dokázal získat přesnější informace, ale doufal, že je šelma pouze nemocná a ne přenašeč nějaké morové nákazy.

Zkontroloval si zbraně. V levé ruce držel nůž, v pravé kopí. Obušek měl připravený opodál, aby jej mohl zvednout hned, jak vrhne kopí. Ragnar si nedělal žádné iluze; původně chtěl špici kopí vytvrdit v ohni, ten se mu ale nepodařilo rozdělat, takže neměl nejmenší tušení, jak účinná zbraň bude. Přesto to bylo lepší než nic. Škoda jen, že nemá štít, pomyslel si. Pokrčil rameny. Stejně tak by si mohl přát Ranekovy kouzelné zbraně. Obojí pro něho bylo stejně nedosažitelné.

Ztišil se. Chloupky na krku se mu naježily, když zaslechl lehké škrábání drápů o skálu a dusot nohou. Pak před sebou spatřil fenniského vlka. Byl už starý a navíc zraněný. Ragnar žasl nad tím, že je i přes tmou schopen rozeznat každý detail vlčího těla. Jeho srst byla bílá a línala, stará rána na boku byla zasažená snětí a páchla hnilobou. Vlk lehce kulhal na pravou přední nohu.

Ragnar zadržel dech. Vlk byl starý, možná vůdce smečky, který v boji podlehl mladšímu, silnějšímu vlkovi a byl vyhnán. Byl zjevně zesláblý strádáním, a přesto vypadal nebezpečně. V kohoutku byl stejně vysoký jako Ragnar a i ve svém zchátralém stavu musel být alespoň dvakrát těžší. Jeho tesáky byly jako dýky a v očích mu rudě plálo šílenství. Jak si ho Ragnar prohlížel, zdálo se, že si ho vlk poprvé všiml. Otevřel tlamu, táhle zavyl zuřivostí a nenávistí, a skočil.

Ragnar zareagoval podvědomě a napřáhl kopí přímo proti vlkově hrudi. Hrot se zabodl přesně a Ragnar jej veškerou svou silou zarazil do vlkova těla. Srst se rozevřela a z rány vytryskl proud krve. Jak se vlk kácel, ratiště kopí se zlomilo. Ragnar doufal, že hrot zůstane v ráně. Chystal se popadnout obušek, ale pak se rozhodl využít výhodu a vrhl se vpřed. Obrovský vlk zavrčel a chňapl po něm. Ragnar uskočil stranou, vyhnul se jeho tesákům a popadl šelmu za krk. Nepochyboval, že jedině její kousnutí by mu rozervalo hrdlo nebo utrhlo paži. Chtěl povalit vlka na zem. Věřil, že jeho nadlidské síly na to stačí. Zvíře vrčelo a zmítalo se ve snaze Ragnara setřást a ten rychle pochopil, že se ve své slepé sebedůvěře spletl.

Jako by se pokoušel udržet lavinu. Pod vlkovou srstí byly ocelové šlachy a svaly. Pach jeho dechu mučil Ragnarovo chřípí. Vlk byl starý a zkušený rváč. Převalil se a celou vahou přitlačil Ragnara k ostrým kamenům, které byly rozesté všude po údolí. Jako břitva ostré hrany Ragnarovi na tuctu míst rozdrásaly paže a ruce mu začaly klouzat vlastní krví. Váha vlčího těla mu znemožňovala nadechnout se. Brzy začal lapat po dechu a před očima se mu roztančily jiskřičky. Hluboko z vlkova hrdla se vydralo zavrčení.

Ragnar sevřel vlkův krk a celou svojí vahou se na něho pověsil, aby zvíře udržel. Vlk se otočil a chňapl po něm. Ohavné čelisti cvakly jako past na medvěda několik palců od Ragnarova nosu. Ragnar zalapal po dechu. Nějak se mu podařilo vytáhnout nůž a několikrát vši silou bodl zvíře do krku. Cloumal nožem ve vlčím hrdle. Cítil odpor svalstva, šlach a žil. Vytryskla krev. Ragnar vlkovi prořízl hrdlo. Teplá rudá tekutina stékala po šedých, studených kamenech. Ragnar vlka stále držel, zatímco kouřící krev proudila do chladné noci. Vlk sebou nepřestal házet a škubat, ale postupně slábl a nakonec znehybněl. Ragnar začal zvíře kucht.

Ragnar byl se svojí noční prací spokojen. Získal plášť z vlčí kůže. Je pravda, že oškrábaná kůže páchla, ale poslouží jako izolace od země. Syrové maso a vnitřnosti uhasily Ragnarův hlad a teplá krev ho osvěžila. A navíc, vlčí šlachy může použít k přivázání nože na konec kopí a tak je změnit ve skutečnou zbraň hned, jak najde vhodné ratiště. Z kusu kůže si vyrobil váček na pazourky. Z jiného pruhu kůže si vyrobil prak, takže mohl vrhat kameny na dálku. Cestou se cvičil, až dosáhl dokonalosti.

Ragnar se zkoumavě zadíval na oblohu. Její barva se mu nelíbila. Velké černé mraky zahalily Tesák a jižní část oblohy. Měl pocit, že slyší vzdálené burácení hromu. Nemohl však dělat nic jiného než přidat do kroku. Žvýkáje pruh vlčího masa lehce seběhl ze svahu.

Ragnar se prodíral lesem. Své kopí používal jako hůl. Byl s ním opravdu spokojen. Dlouhá větev byla silná, dýka pevně upevněná na jejím konci. Cítil se připraven na vše.

Tady v lese se mu líbilo mnohem víc. Rozhlížel se po hradbě borovic, lemujících stezku. Les se zdál být nekonečný, ale bylo zde tepleji a byl hluboko pod hranicí kamenité pustiny. Protékaly jím bystřiny napájené vodou z tajícího sněhu a deštěm z hor. Ptáci kolem prozpěvovali a štěbetali a nebylo těžké je zahlédnout. Ragnar si byl jist, že hladem ani žízni nezahyne.

Šplhal na stromy a vybíral hnízda. Nasbíraná vejce vysával. Voda z bystřiny byla chladná a osvěžující. Přál si jen, aby měl něco, v čem by ji mohl nést s sebou. Pokud by v lese zůstal, mohl zde přežít. Mohl by to vyzkoušet. Koneckonců do Tesáku se vrátit nemusel a Vlkům nedlužil nic kromě bolesti. Pochyboval, že by ho zde kdokoli našel, pokud by se rozhodl žít v osamění. Vlastně pochyboval, že by ho kdokoli vůbec hledal. Doposud se zdálo, že Vlci nestojí o nikoho, kdo nevyhoví jejich požadavkům, a svou dezerci by Ragnar dokázal, že je nesplňuje.

Během cesty stále více získával dojem, že žít zde by pro člověka nebylo těžké. Mohl by si postavit přístřešek, jak ho to naučili, alespoň dokud by si nenašel vhodnou jeskyni. Nasušil by si dřevo a mohl by rozdělat oheň. Mohl by zde prožít dlouhý život podle svého, ve svém vlastním království.

Ale uvnitř v srdci Ragnar věděl, že svojí výpravu nevzdá. Nebyla to jen věc jeho cti, přestože i ta zde hrála svou roli. Má tam v Tesáku nedokončenou práci, Strybjorna, pokud ten bastard ještě žije. Ale byla tu ještě jiná, důležitější věc. Ragnar nechtěl jen přežívat zde v horských lesích. Něco z Tesáku na něho volalo. Jako když smečka volá svého člena. Ragnar poznal, že tím, že pil z Wulfenova poháru, se změnil. Stal se zčásti vlkem na úkor muže. Jako by bestie v něm probudila kus vlka a ten vlk prahl po společnosti ostatních. Toužil po svém místě ve smečce. Toužil po dobytí vlastní pozice v její hierarchii.

A víc než to, Ragnar do Tesáku přitahovalo něco samo o sobě. I když od Raneka a Hakona a jim podobných nedostal nic než rány a bolest, věděl, že jsou mocní, nadlidští, jsou hodni úcty a své životní poslání považují za úctyhodné a dobré. A Ragnar chtěl to, co mají oni: jejich sebevědomí, hrdost, moc, magii. Chtěl se stát jedním z tajných pánů tohoto světa, a co víc, chtěl být hoden toho být jedním z nich. Dobře věděl, že cesta k tomu nevede přes život v tomto lese a horách bez ohledu na to, jak přitažlivá mu tato myšlenka připadala.

Ragnar poznal, že od té doby, co ho vybrali, se změnil, a nejen tím, že pil z Wulfenova poháru. Otevřel se předním celý nový svět, místo divočejší a rozlehlejší než cokoliv, co si doma na svém ostrově dokázal představit. Dělal věci, jaké před ním nikdo z jeho lidu: létal v nebeské lodi, prošel Morkaiovou bránou, viděl v mracích zahalenou špičku Tesáku. Začínal chápat, že svět není uspořádan tak, jak si myslel, a ve vesmíru se dějí věci větší a strašnější než klanové války a dlouhé cesty po moři. Pomalu si uvědomoval, že Hvězdní vlci mají důležité poslání a všechny ty zkoušky, které se zdály tak hrozné, byly pro tento účel nutné. Z vizí, které měl při průchodu Morkaiovou bránou, získal představu o mocné a strašlivé podstatě

jejich nepřátel z cizích světů a o osudu, který jej čeká, bude-li toho hoden. Ragnar věděl, že to, co viděl, nebyla náhoda. Byl si jist, že mu ta znalost byla zčásti dána starci, kteří ho zkoušeli, a cítil, že to, jak s touto znalostí naloží, může být další část zkoušky. Z toho, co vyprávěli ostatní aspiranti, vyrozuměl, že někteří prostě odmítli uvěřit tomu, že vize jsou skutečné, a jen nad nimi mávli rukou. Ragnar si byl jist, že dělají chybu.

Svým způsobem byl rád, že je zde, mezi tyčícími se horami. Věděl, že se dívá na divokou a děsivou krásu přírody na místě, které žádný člověk před ním nespatriil. Bylo to jako plavba bouřlivým oceánem nebo pohled na slunce zapadající za moře na konci těžkého dne u vesla. Dokonce cítil něco jako vděčnost k Hvězdným vlkům za to, že ho vysadili na místo, kde si může užít tajuplnou samotu tohoto kraje.

Potřásl hlavou a povzdechl si. Jeho dech se v ostrém vzduchu měnil v páru. Vrátil se do Tesáku. A doufal, že tam nedorazí poslední.

Mlha byla hustá a zrádná a vše zahalovala do šedého pláště. Skály kolem Ragnara se proměnily v přízraky. Stezka byla stěží viditelná na víc než několik kroků. Občas se mraky rozestoupily a Ragnar mohl nahlédnout dále, ale většinou ho obklopovala kalná beztvará hradba pohlcující zvuk a znemožňující jakýkoliv výhled.

Ragnar si vzpomněl na představu, kterou měl jeho lid o pekle - chladné mlžné místo, kde ve vyschlé a skalnaté krajině dlí stíny mrtvých. Tohle místo tomu popisu odpovídalo téměř přesně a chvílemi se zdálo, že Ragnar nevědomky zemřel a prošel branou do světa mrtvých. Naslouchal jemnému proudění vzduchu, nasával jej a vyhodnocoval jednotlivé pachy a modlil se, aby to nebyla pravda. Pokud ale opravdu zemřel, zdálo se, že i ve smrti byl přinejmenším schopen podržet si svou nově nabytou sílu. Přesto mu připadalo nespravedlivé dojít tak daleko a pak zemřít, aniž by si toho všiml.

Pustil tu myšlenku z hlavy jako výplod své přebujelé fantazie. Pořád žil. Krev mu kolovala v žilách. Trásl se mrazem. Na haleně mu jiskřila jinovatka. Cítil kapičky vody, které z ní vytřepával. Vše bylo skutečné. Možná tu skutečně zemře, ale zatím byl naživu. Děsivě se zašklebil.

Mlha byla nebezpečná, o tom Ragnar nepochyboval. Postupoval po hřbetu mezi dvěma vrcholy. Stezka byla obtížná. Na několika místech byla extrémně úzká a skála se mu drobila pod nohama. Často to byla jen římsa nad propastí, u které Ragnar ani netušil, jak je hluboká; věděl jen, že to nehodlá zjišťovat vlastním pádem. A nejhorší na tom bylo, že se stezka stále klikatila a zatáčela, takže neustále hrozilo, že mu najednou uhne pod nohama vlevo nebo vpravo a on vykročí do prázdna a zřítí se vstříc mlhou zahalené smrti.

Ragnar se píd' za pídí sunul po římse a tupý konec svého provizorního kopí používal ke zkoumání cesty před sebou. Netušil, zda jde správným směrem, jen věděl, že musí stále vpřed. Najednou se mlha na okamžik roztrhla a Ragnar se mohl rozhlédnout po okolí. Najednou měl pocit, jako by kroužil vysoko nad mraky. Hluboko pod ním se halila do mlhy údolí a hřebeny, ale vrcholky kolem vystupovaly nad mraky jako ostrovy z fenriského moře. Scvrklé slunce do mlhy vrhalo paprsky světla. Ragnar zhluboka vydechl, když se před ním vztyčil mocný kužel Tesáku, shlížející na něj se zlověstnou majestátností z vířivých šedých mraků. Byl to vskutku pohled neuvěřitelné krásy.

Ragnarovi připadalo, jako by kráčet nad mraky. Takhle nějak se musel cítit Russ, pomyslel si; byl to pocit hodný samotných bohů, nejpůsobivější pohled, jaký se mu kdy naskytl. Hluboce jej zasáhl. Srdce mu prudce bušilo v hrudi. Přepadla ho divoká radost. Prežije! Vrátil se vítězně do Tesáku, na své právoplatné místo mezi Vlky!

Pak se mraky znovu zatáhly jako obrovské vlny útočící na bouří pustošenou pláž. Mléčná vlhká mlha se nad ním zavřela. Vize zmizela. Ragnar potlačil záchvěv strachu a přitáhl si plášť z vlčí kůže kolem ramenou. Vykročil dál do království stínů.

Už nějakou dobu v temné šedi mlhy za sebou něco cítil. Nebyl si jist, co nebo kdo to je, ale věděl, že ho to sleduje.

Představil si spalující pohled, zabodávající se mu do zad jako dýka. Už nejméně po desáté během krátké chvíle se ohlédl přes rameno do mlhy. Neviděl však nic. Neustále věřil, byl si jistý, že zachytil

známý a zároveň podivně cizí, hořký, pach, který jím otrásl.

Věděl, že už není od Tesáku daleko. Po neklidné noci vysoko na hřebeni zahledí jeho nižší svahy vypínající se na protější straně údolí. V šeru nastávající noci zahlédl na úbočí pravidelné světelné obrazce, které ohlašovaly přítomnost lidských bytostí. Vybavil si obří struktury, které spatřil, když sem přiletěl. Nedělalo mu potíže spojit si tyto obrazce s oněmi ohromnými stroji. Nyní mu připadaly stejně přátelské jako kdysi děsivé a cizí.

Měl za sebou dlouhou cestu. Sedm těžkých dní z místa, kde ho vysadili, až sem, k této majestátní hoře. Byl unavený, hladový a zmrzlý, ale měl větší pocit triumfu než kdykoliv předtím. Při své cestě využil vše, co se při výcviku v Russviku naučil. Našel úkryt, jídlo a vodu. Zachoval si zdraví a přičetnost. Maximálně využil všechny své zostřené smysly. Dokázal přežít z ničeho, bez cizí pomoci až na Russovo požehnání. A po pravdě řečeno, nikdy se necítil lépe. Nyní se však třásl strachem z přítomnosti neznámého zla, slídícího po jeho stopě.

Ragnar soudil, že pokud se nic nestane, další jednodenní pochod jej přivede k jedné z předsunutých hlídek Hvězdných vlků. Původně hodlal dnes večer odpočívat a za úsvitu vyrazit, teď však cítil jen touhu jít dál a dál, dokud svítí úplněk. Vše, co mohl dělat, bylo nezačít utíkat jako zajíc hnáný liškou. Lidská logika mu napovídala, že nemá sebemenší důkaz o tom, že jej cokoliv sleduje, že má prostě nervy pocuchané dlouhým strádáním. Zvířecí instinkt mu však říkal něco jiného. Bestie v něm křičela, ať uteče nebo bojuje, ať ustoupí nebo se brání. A Ragnar se už naučil jí naslouchat.

Cítil, že útek by nebyl k ničemu. Běh neznámým členitým terénem by zcela jistě skončil úrazem, který by se mu stal nejspíše osudným, pokud by na něj něco zaútočilo. Nejlepší bude utábořit se a rozdělat oheň pomocí suchého listí a větviček, které si nesl ve váčku. Plameny snad to, co ho sleduje, vyděsí, ať už je to cokoliv. Možná ne. Přesto má smysl to zkusit.

Někde v jeho nitru se probudila bestie. Pozorovala a vyčkávala, její divoká zloba sílila. Představa, že je kořistí, se jí vůbec nelíbila. Byla raději lovcem. Chtěla se otočit a tomu, co je sledovalo, čelit zuby a drápy. Ragnar to zvláštním způsobem uklidňovalo. Musel s bestií souhlasit. Běh temnotou by ničemu nepomohl, stejně jako starosti a strach.

Jen by ho ochromil a vysával z něj energii. S divokým zabručením si Ragnar uvědomil, že se musí rozhodnout. Nedaleko leželo několik velkých balvanů, temnějších stínů v šeru.

U nich najde alespoň částečnou ochranu před větrem a živly. Zamířil k nim a rozhodl se, že rozdělá oheň. A bude čekat.

Ragnar rozdělával oheň. Jeho nos vnímal pach páleného dřeva. Žvýkal ořechy a bobule, které cestou nasbíral, a přál si, aby s sebou měl vodu ke svlažení hrdla. Zítra najdu potok, předsevzal si. Pokud ještě budu naživu.

Vyhýbal se přímému pohledu do plamenů, aby nepřišel o své zostřené noční vidění. Stále si uvědomoval ten pocit cizí přítomnosti. Pozorně naslouchal zvukům noci a věřil v chladném vzduchu. Chloupky v zátylku se mu naježily, když uslyšel zvuk oblázků kutálejících se dolů po suti, stržených pohybem něčeho těžkého, něčeho, co se k němu pokradmu blížilo. Ragnar sáhl po kopí a přikrčil se. Záda měl chráněná kamenem o polovinu vyšším, než byl on sám. Alespoň ho nic nemůže překvapit útokem zezadu. A bude-li muset, zemře tváří k nepříteli, jak ho to učil otec. Olízl si rty. Držel, ratiště a střídavě svíral a povoloval sevření.

Puch, který cítil už dříve, zesílil. Bylo v něm něco lidského a něco zvířecího. Ten pach připomínal Ragnarovu vlčí kůži. Nezřetelně zaslechl větvení nějaké velké šelmy. Jeho prsty pevněji sevřely ratiště kopí. Svaly měl napjaté k prasknutí. Přípravoval se na střet s neviditelným nepřítelem.

Strach mu svíral vnitřnosti. Po zádech mu přeběhl mráz, když ve světle ohně rozpoznal siluetu šelmy, která se k němu blížila. Byla vysoká, robustní a měla lidské tvary. Její tělo bylo pokryté rozdrásanými zbytky šedé haleny, která nevydržela tlak svalstva, jež měla chránit. Prsty měla zakončené dlouhými silnými drápy. Její hlava vypadala stále lidsky, ale byla porostlá chomáči srsti. V mohutné tlamě se leskly vlčí tesáky. Oči bestie hořely zuřivostí a hladem. Zračila se v nich překvapující inteligence. Šelma hluboce, divoce zavrčela. Ragnarovi ze rtů nechtě uniklo stejné zavrčení.

Byl to wulfen. Ragnar konečně uviděl, co ho pronásledovalo. Celou tu dobu to vlastně věděl a právě to

bylo zdrojem jeho strachu a neklidu. Bestie v něm wulfena poznala už dávno. Ragnar nepochyboval, že wulfen ho chce zabít a nakrmit se jeho masem. Bude to souboj na život a na smrt. Věděl, že pokud chce přežít, bude muset udeřit rychle a bez milosti. Pozvedl kopí a připravil se k smrtící ráně. Bestie v něm byla připravena vyrazit do boje.

Náhle však zaváhal. Nedokázal bodnout. Wulfen kdysi byl člověk jako on. Byl to aspirant, pil z Wulfenova poháru. Podstoupil stejnou proměnu, stejná muka jako Ragnar. Při samotném Russovi, vždyť Ragnarovi se lehce mohlo stát totéž, pokud by nad ním jeho bestie zvítězila. Bylo velmi pravděpodobné, že wulfen byl někdo, koho znal. Mohl by to být Kjel, Sven nebo i Strybjorn. Copak ho může jen tak zabít?

Zdálo se, že i wulfen přemýšlí podobně. Na chvíli se zastavil. Její oči přeskočily z Ragnara na oheň a zpět na Ragnara. Znovu zavrčel. Svaly se mu napjaly. Ragnar na jeho zápěstí spatřil odlesk stejného náramku, jaký měl na ruce on sám. S hrůzou zjistil, že je to opravdu někdo z jeho bývalých druhů. Ale který? přemítal. Přítel; nebo nepřítel?

V příštím okamžiku však ta otázka pozbyla smyslu. Wulfen vyrazil vpřed a Ragnar instinktivně zabodl kopí do jeho hrudi. Dlouhá čepel prošla žebry a vnořila se do srdce. Ratiště se prohnulo, pak pod wulfenovou váhou a prudkostí jeho skoku prasklo. Ragnar byl mrštěn proti balvanu za svými zády. Na okamžik zachytil pohled wulfenových očí. Vrátila se do nich lidská inteligence.

Znetvořené rty zašeptaly jediné slovo: „Ragnare“ a pak wulfen zemřel.

Ragnar se díval na mrtvé tělo naplněné směsicí hrůzy a triumfu. Zabil wulfena. Sám. Ale znal ho jako muže, dobrého přítele. Sehnul se, aby prozkoumal jeho náramek, aby zjistil, kdo to byl. Modlil se, aby to byl Strybjorn.

V mihotavém světle si prohlížel runu, vyleptanou do náramku. Bylo to znamení sokola. Temnou, chladnou noc prořízl Ragnarův výkřik, bolestný a vzteký zároveň. Zabil Kjela, svého posledního opravdového přítele.

TŘINÁCT

PŘIJETÍ

Ragnar ležel na operačním oltáři. Otevřel oči a spatřil masky Železných kněží. Matně slyšel vrčení jejich přístrojů, podivnou hudbu rituálních píští, která jej mrazila v duši, občasné výkřiky válečníků, jimž se jako břitva ostré kotoučové nože kněží zařezávaly do těl.

Stůl, na kterém Ragnar ležel, byl lepkavý jeho vlastní vysráženou krví. Její pach spolu s pachem různých chemikálií mu dráždil čich. Prsty měl sevřené kolem kovových madel. Zhluboka se nadechl a nutil se zachovat klid.

Od chvíle, co se vrátil do Tesáku, podstoupil mnohé lékařské rituály. Zkoumali ho pomocí nejrůznějších přístrojů. Železní kněží do něho zaváděli všelijaká čidla a kouzelné tyčinky, strkali mu hlavu do podivných helmic, připínali mu na končetiny vlákna, s jejichž pomocí ho sledovali a zkoumali. Krmili ho masem a napájeli pivem kaženým množstvím podivných léků, jejichž přítomnost mu prozradily jeho zostřené smysly, ale Ragnar předpokládal, že je to pro jeho dobro a nedělal si s tím starosti. Ne že by mu nějaké starosti pomohly. Byl plně vydán na milost Železným kněžím.

Ale byl alespoň naživu. Ne každý měl to štěstí. Sven se vrátil. Strybjorn také, stejně jako mnoho dalších, ale zdaleka ne všichni. Alespoň pět aspirantů - včetně Kjela - se z poslední zkoušky nevrátilo. Uběhl už měsíc a nezdálo se, že je pro ně ještě naděje.

Ragnar vypudil myšlenky na Kjela z hlavy. Nerad na to vzpomínal. Kjel byl ze všech Ragnarových druhů nejbližší tomu, aby ho Ragnar považoval za přítele. A teď byl pryč. Ragnar v poslední době mnohokrát před spaním ležel a přemýšlel, jak se asi Kjel musel cítit, když se vlekl nezměrnou divočinou, zatímco se jeho tělo měnilo v něco nelidského, zatímco jeho duši a vůli požírala bestie. Uvědomoval si to? Nebo brzy upadl do milosrdného zapomnění? Ragnar věděl, že na tyto otázky nikdy nenalezne

odpověď.

Železní kněží ho ujistili, že proměna způsobená nápojem z Wulfenova poháru už skončila, že jeho tělo už úplně přijalo tu magickou substanci, kterou nazývali canis helix, a že je připraven na další část procesu, který ho promění na jednoho z Vlků. Byl připraven pro věc, které říkali implantace genového štěpu.

Ragnar se znovu zhluboka nadechl a snažil se zůstat klidný. Bestii, zvířecí části jeho povahy, se to nelíbilo. Nenáviděla, když ji drželi na uzdě, lapenou v síti, jen jako předmět podřízený vůli jiných. To se jí nezamlouvalo ani trochu, ale nemohla s tím nic dělat. Ragnar nepatrně pootočil hlavu a uviděl přicházet jednoho z vyšších Železných kněží. Kněz držel v obou rukou skleněný kalich. Uvnitř byla kašovitá, masitá věc, pokrytá zvláštními uzlíky a vláknitou tkání. Zpěv kněží kolem oltáře zesiloval, stával se rytmičtější.

To je genový štěp, pochopil Ragnar. Vzpomínal, na věci, které ho před týdny učili. Byla to hlavní součást, jež ovládala vše ostatní a která dokončí jeho proměnu ve Hvězdného vlka. Umožní jeho tělu přijmout a ovládat množství implantátů, které mu Železní kněží vloží do těla. I když tak nevypadala, byla to posvátná věc. Tento odřezek krvavého masa byl zrozen z mnoha Vlků před Ragnarem, byl původně vyňat z masa samotného Russe. Přímou propojoval dávné časy s přítomností, boha s jeho vlastním lidem.

Pomyšlení na to, že zanedlouho se část Russova těla stane i Ragnarovou součástí, bylo ohromující. Ovšem část bohova těla byla v každém Vlkovi, což také vysvětlovalo mnohé z jejich nadlidských schopností. V podstatě byli všichni v pravém slova smyslu boží lid. A pokud vše půjde tak, jak má, připojí se k nim i Ragnar.

Železný kněz se přibližoval. Ragnar pocítil, jak mu paží proniká hrot jehly. Pro jeho přecitlivělé smysly to bylo jako rána mečem. Projela jím náhlá vlna agónie. Z místa, kde se jehla vnořila do masa, se mu žilami po celém těle rozléval umrtvující chlad. Uvolnil se. Svoje tělo vnímal, jako by byl mimo ně, jako něco vzdáleného. Jako by se jeho duše vznášela na ledovém oblaku a shlížela dolů na to, co se s ním dole děje.

Železný kněz se nad ním sklonil a řízl jej. Ragnar ucítil tlak špičky jeho nože na hrudi, cítil, jak se mu trhá kůže. Jeho maso se rozdělilo, vytryskla krev. Ragnar si pomyslel, že víc by ho nezranila ani rána sekerou, ale věděl, že to je nutná součást přijímání. Viděl, jak Železný kněz nad nádobou s genovým štěpem vykonává složitý rituál. Pak rukou v rukavici sáhl do nádoby a vytáhl masitou hmotu ven. Ragnar uslyšel podivný mlaskavý zvuk, jak mu kněz, vložil genový štěp do hrudi. Štěp okamžitě začal vrstvit do nervů, svalstva a šlach. Byl to zvláštní pocit, který Ragnar nikdy dřív nezažil. Jako by se mu v hrudním koši hemžilo něco živého. Představoval si, jak ze štěpu vyrážejí výhonky jako klíček ze semene a prorůstají jeho žilami a nervy. Ta představa mu vyplnila celou mysl. Pak se do něj zabodla další jehla, dožil se mu vlila pálivá bolest, rozptylující veškerý chlad, a jeho duše se propadla do černé propasti.

Ragnar klečel v meditační komnatě. Už se cítil lépe. Hrud' už neměl oteklou a sevřenou přítomností genového štěpu. Ačkoliv uběhlo teprve několik dní, jizvy z obřadu už pomalu bledly. Zůstala po nich jen na dotek slabě citlivá místa. Neustále si na ně sahal, jako když se člověk neustále jazykem dotýká vykotlaného zubu. Nemohl stále pochopit, že ty citlivé jizvy byly znamením přízně samotného Russe, a přesto tomu tak bylo. Za několik posledních dní pochopil dost, aby věděl, že tomu tak být musí.

Vytěsnil ty myšlenky z hlavy a soustředil se na Raneka. Vlčí kněz stál před aspiranty a naznačoval, aby začali s rituálem. Ragnar si pročistil mysl, jak ho to naučili, a začal odříkávat podivnou modlitbu. Cítil se uvolněně. Předklonil se a uchopil korunu vědomostí. Byla to tajemná, starobylá věc z mosazi a železa, připojená měděnými a skleněnými světélkujícími šňůrami ke strojům vědění. Ranek jim řekl, že koruny jsou propojeny s velkými stroji vědění, kde je uložena veškerá historie kapituly a mnohé ze starobylých tradic. Skrze korunu se může toto vědění vložit přímo do mozku, rychlostí daleko přesahující rychlost obyčejného učení. Ragnarovi celý postup připadal děsivý a kouzelný. Jakmile si korunu nasadil, kněží odříkali příslušné litanie a začal přijímat znalosti. Ne jen jako slova a vzpomínky, ale celé výjevy, zvuky a pocity. Ragnar věděl, že stroje jemně mění i jeho vzpomínky, ale nestaral se o to: byla to směšná cena za získání vědomostí. V několika málo dnech se toho už tolik naučil. Byla to ohromující zkušenost. Čím víc se toho dozvídal, tím víc Hvězdné vlky chápal, a čím víc věděl o kapitule, tím více toužil být její součástí, sloužit jí.

Už věděl, že svět je daleko větší a složitější místo, než si kdy myslel. Samozřejmě nebyl jen jeden svět.

Bylo jich mnohem víc. Fenris byl koule obíhající kolem Russova oka. Byl to jen jeden z mnoha světů, které se kolem této obrovské hvězdy pohybovaly prostorem. A co víc, Russovo oko bylo jen jednou z milionů hvězd, které tvořily galaxii a kolem nichž obíhaly obydlené planety. A nejpodivnější bylo, že ne všechny světy měly lidské obyvatele. Některé byly obydleny zelenými stvůrami, kterým se říká skřeti. Některé byly domovem pro vysoký, nádherný, ale naprosto cizí lid zvaný eldar. Celá část galaxie byla obydlena démony a jejich přísluhovači.

Značnou část lidských světů ovládalo impérium, kterému sloužili i Hvězdní vlci. Impériu vládl císař — Otec veškerenstva, chromý bůh, který dal život Russovi a jeho bratrům a jehož roztržitá tělesná schránka teď existovala ve velkém stroji na starobylém světě zvaném Terra. Císaři sloužilo ohromné množství kněží a soudců, nižších vládců a výběrčích daní. V jeho jménu se v obrovských lodích plavila vojska mezi hvězdami po celé galaxii. Všechny ostatní rasy a národy, o kterých se Ragnar dozvěděl, byli nepřátelé císaře a lidstva, schopní udělat cokoli, co by podkopalo jeho vládu a zničilo jeho říši. Po celé galaxii zuřily krvavé války mezi císařskými legiemi a jejich nepřáteli a přední linie mnoha těchto bitev tvořili Vlci.

Ragnar viděl založení kapituly Vlků před dávnými časy, když byl Otec veškerenstva mladý a chodil mezi lidmi. Viděl Russův příchod na Fenris a příjezd Otce veškerenstva, hledajícího svého syna. Viděl, jak si Russ z válečníků vybral čestnou stráž a nazval je Hvězdními vlky. Ragnar také viděl, že Otec veškerenstva měl mnoho silných synů - primarchů, kteří si založili vlastní kapituly, podobně jako Russ. Zjistil, že všichni válečníci, kteří v sobě mají genový štěp svých primarchů, se nazývají Hvězdná pěchota.

Ragnar viděl vznik impéria a následnou strašlivou válkou s arcikacířem Horem, která nově vzniklé impérium rozbila na kusy. V ní Otec veškerenstva zchroml a Horus zemřel. Viděl, že mnozí primarchové a jejich Hvězdní pěšáci následovali Hora v jeho pošetilosti a porušili přísahu k císaři a zradili jej. Viděl, jak odcházejí do podivné, zdeformované oblasti galaxie, zvané Oko hrůzy, kde se proměnili v nelidské zrůdy. Ragnar pochopil, že se mu dostalo poznání, které bylo před většinou lidstva drženo v tajnosti, a které nesmí nikdy být vyzraženo. Zachvěl se, když se dozvěděl o čtyřech mocných silách Chaosu, největších arcidénonech, kteří neustále pracovali na zničení říše lidí.

Byl to Khorne, Krvavý bůh, Pán zabíjení, jehož následovníci se se smíchem vrhají do bitev plni neuhasitelné žizně po krveprolévání. Tzeentch byl velký Přeměňovač - ten svoje přívržence měnil k nepoznání a prozrazoval jim nejtemnější taje čarodějnictví. Další byl Nurgle, Pán moru, jehož následovníci již rozšířili nemoci a nákazy i do nejvzdálenějších končin vesmíru. Slaneesh byl Padlý bůh nevyslovitelné rozkoše. Ragnar už věděl dost, aby pochopil, že viděl některé z jejich uctívaců ve svých vizích za Morkaiovou bránou. Co nejhorlivěji se modlil, aby se s nimi nikdy nesetkal doopravdy.

Dozvěděl se, jak Russ odešel na velikou výpravu za semeny stromu života, jež by císaře uzdravila. Poznal slavnou a vznešenou historii Vlků, zasahující až do dnešních dnů. Do jeho mysli se vlévaly další a další informace a ta je nasávala jako houba...

Viděl nezměrná, strašlivá vojska nepřátel všeho lidského, viděl, jak naléhávejte potřeba dobrých válečníků, kteří by se jim postavili. Pochopil, proč jsou výcvik a zkoušky aspirantů tak kruté a nelítostné. V těchto dobách temna si ti, kteří stáli mezi lidstvem a jeho nepřáteli, nemohli dovolit žádnou slabost.

Jeho mysl vyplnil zpěv a modlitby. Mnohým již rozuměl. Sloužily ke koncentraci mysli, k uchování víry stejně silné jako paže válečníka. Věděl, že stejně jako Železní kněží dělali svoji práci, jiní jsou tu zase od toho, aby mu pomohli s využíváním nových schopností, které denně získával.

Už lépe chápal, jaké pochody a změny probíhají v jeho těle. Byl k tomu vybaven potřebnými znalostmi. Věděl, že mu dali druhé srdce a zvětšili jeho svalovou hmotu, měl teď orgány, pomocí kterých mohl dýchat jedovatý vzduch a jíst otrávené jídlo, aniž by mu to ublížilo. Jeho smysly se ještě více zostřily a tělo bylo pružnější. Byl schopen se časem uzdravit z téměř každého zranění, které ho okamžitě nezabije, dokonce i bez lékařské pomoci. Naučil se základům ranhojičství, jak vypálit ránu, amputovat končetinu.

Většina Ragnarova těla byla zakuta v pružném kovovém krunýři. Vyčnívaly z něj plastocelové články, na které se nasazovalo brnění, jež všichni Hvězdní vlci nosili jako druhou kůži. Naplňoval ho úžas, když zjistil, že je najednou schopen všem pojmům rozumět a vše chápat. Moc výukových strojů byla skutečně veliká.

Do mysli mu proudily další a další vědomosti. Učil se o zbraních a zacházení s nimi. Učil se o taktice a

organizačních strukturách. Naučil se deset základních manévřů pro útok a čtyři způsoby účinné obrany. A během toho všeho se usmíval, jelikož centrum radosti v jeho mozku bylo jemně stimulováno složitými mechanismy starých strojů.

Dozvěděl se, jakým způsobem je kapitula organizována. Byla rozdělena do dvanácti velkých rot, které vedli mocní vojevůdci, podle jejichž jmen se rotý nazývaly. Existovala i třináctá rota, která patřila samotnému vůdci kapituly, a skládala se z kněží a ostatních druhů vojska. Viděl, v čem se bude muset zlepšit, aby v kapitule uspěl. Dozvěděl se, že pokud ho přijmou, bude začleněn do Krvavého spáru, části smečky jemu podobných mladíků, snažících se zkrotit svou vzpurnou bestii.

Pokud přežije, bude povýšen na Šedého lovce, potom na Dlouhého tesáka, zmoudří a stane se mocným.

Do Ragnarova mozku se stále vlévaly nekonečné záplavy znalostí. Jak se vzdělával, ctil kapitolu, Russe a císaře stále více.

„Zvedni ruku,“ poručil mu Železný kněz. Ragnar poslechl. Servomotory zavrněly. Kněz mlčky přikývl, obličej skrytý za maskou, a přitáhl spoj klíčem. Ragnar to ucítil. Byl to zvláštní vjem, ne přímo bolestivý, ale dával vědět, že se něco děje s Ragnarovým plastocelovým krunýřem. Znalosti, které měl vpáleny do mozku, mu řekly, že s přibývajícím časem, v nadcházejících měsících a letech, se rozpoznávání těchto vjemůlepší.

„Teď zahýbej prsty.“ Ragnar to udělal. Kněz opět cosi seřídil. Ragnar okamžitě pocítil, že vlastnosti jeho ruky se zlepšily. Cítil, že jeho paže jsou silnější, pružnější. Kněz zazpíval litanii pro duchy přístroje a znovu sklonil hlavu. Zdálo se, že je s prací hotov.

„Můžeš se postavit,“ řekl. Ragnar se zvedl z oltáře. Od těla se mu oddělily nejrůznější šňůry a přípojky a zmizely v posvátné kamenné desce. Nyní se mohl volně pohybovat. Usmál se a prohlížel si své nové tělo. Bylo celé pokryté plastocelí a keramitem, ale přesto se necítil nijak divně. Těžkou zbroj vůbec nevnímal. Spíše by se dalo říct, že se nikdy necítil lehčí, pohyblivější a silnější. Věděl, že servomotory v jeho zbroji pracují správně, pomáhají zvládat jeho váhu, umožňují mu pohyb. Železný kněz Ragnarův úsměv zjevně pochopil.

„Dávej si pár dní pozor - vůbec netušíš, jakou silou teď disponuješ.“

Ragnar se zatvářil nechápavě. Na kněžův pokyn přijel malý služební robot. V jeho hrudi se otevřela schránka a z ní se vysunula teleskopická ruka. Z jejího konce se odlepil kámen a vklouzl knězi přímo do dlaní. Ragnar v úžasu sledoval, jak kněz s robotem komunikuje, zjevně nějakým mystickým způsobem. Nepadlo mezi nimi ani slovo.

„Vezmi tento kámen,“ řekl kněz. „Neboj se, není to nic důležitého. Jen to poslouží k malé ukázkce.“

Ragnar vzal kámen a obdivoval se citlivosti svých rukou zakutých v plastoceli; cítil povrch kamene i přes její tloušťku schopnou zadržet ránu sekerou. Nebylo to však úplně stejné, jako by se kamene dotýkal holou rukou, spíše jako by měl tenké rukavice. Železný kněz měl pravdu. Bude chvíli trvat, než si zvykne.

„Rozdrť ten kámen.“

Ragnar se na něho nechápavě podíval. Věděl, že systém v jeho ruce je teoreticky schopen takový tlak vyvinout, ale přesto se jeho mozek té myšlence vzpíral. To není možné. Lidská bytost nemůže holou rukou drtit kameny.

„Udělej to.“

V kněžově hlase zazněl tón, který nebylo možno neuposlechnout. Ragnar sevřel pěst. Pocítil odpor a podvědomě stisk povolil. Kněz zopakoval příkaz. Ragnar znovu sevřel prsty. Ozval se praskot a kámen se rozpadl jako vaječná skořápka. Ragnar otevřel dlaň a uviděl v ní místo valounu několik drobných úlomků.

Zhluboka vydechl. Začal si uvědomovat, jakou silou byl vlastně obdařen.

„Toto jsou tvé osobní zbraně,“ řekl mu zbrojmistr. „Jsi za ně zodpovědný. Každá byla označena tvojí ranou, takže si je poznáš a my budeme schopni je poznat v případě tvé smrti.“

Ragnar zbraně uctivě převzal. Střelná zbraň, zvaná pistole byla podobná té, kterou Ranek zabil

mořského draka, jen menší. Dostal i rotomeč, zbraň, kterou měl seržant Hakon. Na opasku, společně s pouzdrém na pistoli, měl zavěšený zásobník na další malé, ale neméně účinné zbraně - mikrogranáty.

„Na ty dávej pozor," radil mu zbrojmistr. „Jsou nebezpečné pro hlupáka stejně jako pro nepřítele. Teď následuj servitora a hlas se ve výcvikové oblasti."

Ragnar se rozhlédl a spatřil Svena, Nilse, Strybjorna a ostatní, jak stojí opodál. Prohlíželi si své nové zbraně. Všichni se změnili. Byli těžší, mohutnější, vyšší. Až na pás vlasů uprostřed hlavy byli hladce vyholení. Všichni měli bmění.

Věděl, že stejný výraz pýchy a údivu, jaký mají ve tvářích, má on také. Vypadali, jako by právě dostali zbraně, o kterých vyprávějí legendy, což byla jistým způsobem pravda. Dlouze, tvrdě se zahleděl na Strybjorna. Je velmi pravděpodobné, pomyslel si, že se Smrtihlavovi během dalšího výcviku něco přihodí. Strybjorn zvedl hlavu a vrhl na Ragnara pohled, který jasně říkal, že stejným způsobem smýšlí o něm.

Zpětný ráz pistole kopl Ragnara do ruky. I přes jeho sílu a výzbroj byl náraz citelný. Zbraň mu v rukou poskakovala, jako by v nich držel hada.

Střela prolétla kolem terče, narazila do skalní stěny a provrtala do ní díru. Ragnar byl bez sebe blahem z pocitu síly, který mu zbraň dodávala, a zároveň otrávený vlastní neschopností zasáhnout terč. Nebylo to poprvé, kdy si uvědomil rozdíl mezi teoretickými znalostmi, které mu do _ mozku vštěpily stroje, a vlastní schopností něco prakticky vykonat.

O své zbrani věděl úplně vše. Věděl, jak funguje, Věděl, že střely mají vlastní pohon a jsou schopny provrtat díru skrz pancíř na několik set kroků. Věděl, jak velký je jeho zásobník. Teoreticky byl schopen zbraň rozložit, vyčistit a opravit. Věděl vše o technice střelení. Věděl, že se má při míření zklidnit a zároveň s výstřelem lehce vydechnout. Mezi teorií a praxí byl ovšem naneštěstí obrovský rozdíl.

„Netrap se tím, chlapče," řekl seržant Hengist, jejich instruktor střelby. „Zkoušej to dál a dál. Nakonec to přijde. Cvikem se dá zvládnout vše. A ty střelbu zvládnout musíš. Věř mi, kdysi jsem nedokázal trefit ani vrata od stodoly. A teď..."

Jediným plynulým pohybem vytáhl Hengist svou zbraň, bez míření a soustředění, spíše jako by se jen prodloužila jeho vlastní paže, a stiskl spoušť. Tři střely se v rychlém sledu za sebou zabořily do srdce figuríny sloužící jako terč. Ragnar jen užasle zíral. „U vás to vypadá tak jednoduše, seržante," řekl.

„Nikdy nic není tak lehké, jak se zdá, chlapče. To, že složité věci děláš s lehkostí, je znamení mistrovství."

Ragnar přikývl. Rád poslouchal Hengistovo vyprávění, rád se učil od ostříleného veterána. To bylo na jeho novém postavení to nejlepší. On ani ostatní nebyli ještě plně přijati, ale alespoň už se k nim nechovali jako k odpadu. Měli už svoji hodnotu. V budoucnu se pravděpodobně stanou členy kapituly. Bylo ovšem možné, že Hengist je prostě příjemnější než ostatní z Hvězdné pěchoty. Jedna z věcí, které Ragnar pochopil hned na začátku, byla, že tihle děsiví a obávaní válečníci mají různé povahy. Byli to pořád lidé, stejně jako jeho sousedé doma. Bývalí sousedé v bývalém domově, opravil se. V jiném, velmi vzdáleném životě.

Nevěděl, proč ho to překvapuje. Možná to je tím, že si zvykl pohlížet na všechny Hvězdné vlky stejně. Ostatně všichni si byli podobní. Byli mnohem vyšší a silnější než obyčejní smrtelníci a měli ty podivné vlčí oči a děsivé tesáky. Všichni se chovali svým způsobem divoce a drsně. A samozřejmě měli všichni šedou zbroj, díky níž někdy vypadali spíš jako stroje než lidé. Nicméně Ragnar si začal uvědomovat, že jsou to lidé jako on. Vážil si jich, protože věděl, že prošli stejným peklem jako on a k tomu přežili roky strašlivých válek.

„Zkus to znovu, chlapče," vyzval ho Hengist, nikoliv nevlídně. „A tentokrát tolik nepřemýšlej o tom, co děláš. Prostě to udělej. Cvič to třeba tisíckrát, ale nepolevuj. Jednou bude tvůj život a možná i životy tvých druhů záviset na tvé přesnosti. Je to tak, jako že byl Russ opilec."

Ragnar přikývl a znovu pozvedl zbraň. Ohlédl se, aby se podíval, jestli jej Hengist sleduje, ale ten už procházel řadou nováčků a tiše si povídal se Svenem. Ragnar zavřel jedno oko, zhluboka se nadechl a s výdechem stiskl spoušť. Střela prolétla kolem terče a zavrtala se do skály.

Ragnar si otráveně povzdechl. Čeká ho ještě spousta práce.

Ragnar se prodíral houštím. Vzduch byl vlhký a teplý. Do obličejů ho šlehaly zelené výhonky kapradin. Po nohou mu chřápaly masožravé rostliny. Sklonil se před popínavým úponkem, uklouzl, padl na kolena a překulil se hniječím listím do úkrytu za vývratem nějakého titánského stromu.

V podrostu před sebou zaslechl nějaký šramot. Setřel si z obličejů výtrusy rostlin, přes hlaveň pistole se rozhlédl a vystřelil. Střela proletěla skrz listí a zanechala barevnou skvrnu na skrčené postavě Svena. „Mám tě," zařval Ragnar.

Sven hekl, stiskl si spínač na hrudi, aby deaktivoval komunikační systém, a teatrálně padl na zem. Ragnar se spokojeně usmál. Tohle je třetí z Červeného družstva, kterého během tohoto cvičení zasáhl. Ještě jeden a jeho četa vyhraje. Vyřadí všechny členy týmu protivníků. Bavilo ho to. Měl to zvláštní místo rád a tento druh cvičení se mu líbil. Byli v obrovské jeskyni ukryté hluboko v útrokách Tesáku, plné cizí květeny a stromů. Cvičily se tu základy boje v džungli a zdejší prostředí bylo plně kontrolované: teplota a vlhkost vzduchu byly pečlivě nastaveny tak, aby vše bylo jako v reálných podmínkách.

Ragnar byl sám se sebou spokojený. Jeho střelba se pravidelným cvičením výrazně zlepšila, přesně jak předpovídal seržant Hengist.

„Mám tě," zabručel si pro sebe. Věděl, že vše, co zbývá, je najít posledního zbývajícího člena Červeného družstva, Strybjorna.

„A já jsem dostal tebe, Ragnare," ozvalo se za jeho zády. Ragnar se okamžitě otočil, ale už bylo pozdě. Strybjorn tam stál se zbraní namířenou na něho. Stiskl spoušť. Náraz střely Ragnara odhodil. Jeho zbroj se zbarvila. Ragnar chvíli zvažoval možnost ignorovat zásah a vystřelit na Strybjorna, ale jeho smysl pro čest mu to nedovolil. Kromě toho věděl, že seržant Hengist je sleduje pomocí létajících strojů s kamerami, které se vznášely v jeskyni. Otráveně stiskl spínač na hrudi a odpojil se z komunikační sítě.

V duchu zaklel. Vyčistit brnění mu zabere celou noc. Přesto byl rád, že po něm Strybjorn vystřelil jen barvou, a ne opravdovou municí.

Přemýšlel, jestli by Smrtihlav vystřelil tak rychle, i kdyby měl nabito ostrými náboji. Ragnar si byl jist, že on sám by to udělal.

Ragnar zíral na Vrotwulfovou mrtvolu. Nebyl na ni hezký pohled. Celá zadní část hlavy chyběla. Vrotwulfův kavelec v jeho aspirantské cele i zeď za ním byly potřísněny krví a zbytky mozku.

„Russovy kosti," zaklel Ragnar. Všechno se to seběhlo tak rychle. Vrotwulf seděl na kavalci, smál se, vtipkoval a čistil si zbraň. Najednou se ozvala rána a jeho hlava explodovala. Mladík byl okamžitě mrtvý, nestačil ani vykřiknout.

Přiběhl Sven a prohlédl si tělo. Pak ze země zvedl pistoli. „Blázen," zamumlal. „Nevyndal zásobník."

Ragnar se sklonil nad zbraní. „A neměl ji zajištěnou," dodal. Podívali se jeden na druhého. Ragnar tušil, že oba myslí na stejnou věc. Smrt jim při výcviku stále dýchala na paty a nedbalost byla jednou z nejčastějších příčin. Začal si uvědomovat její příznaky. Částečně to bylo i tím, jak snadno získávali znalosti. Všichni nováčci měli potřebné vědomosti, ale neměli čas je vstřebat. Přesně věděli, jak čistit zbraň, ale ještě se nenaučili, že tato práce vyžaduje plné soustředění. Tak tomu bylo s většinou jejich znalostí. Rozdíl mezi teorií a praxí byl obrovský.

„Předpokládám, že by měl někdo jít a oznámit to." Významně se podíval na Ragnara. Doufal, že se nabídne.

„Tak jdi," odsekl Ragnar. Sven zabručel, odhalil své tesáky, ale neprotestoval. Za poslední týdny s Ragnarem mnohokrát bojoval o postavení ve smečce a Ragnar zatím vždy vyšel jako vítěz. Ostatní se už naučili nevyzývat ho ani na prostý souboj vůle, ani na pěstní zápas. Ragnar se vrátil k meditacím nad mrtvolou. Pomodlil se k Russovi.

Dobrá, pomyslel si, učíme se dávat si pozor tím nepříjemnějším způsobem. Zajímalo by mne, kolik nás ještě zemře, než výcvik skončí.

Pokud věděl, nakonec zemřeli jen dva další. Nováček jménem Logi se vyhodil do vzduchu útočným granátem při ostrých střelbách. Jiný nováček, Hrald, jednoho dne při jídle prostě padl mrtev k zemi a jeho tělo odvezli servitoři na vozíku Železným mnichům k pitvě. Nikdo přesně nevěděl, co se stalo, ale

povídalo se, že jeho tělo nepřijalo genový štěp nebo některý z implantovaných orgánů. Ragnar nevěděl přesně, jak by se něco takového mohlo stát, ale jeho nové znalosti mu říkaly, že se to občas přihodí. Lidské tělo se prostě vzepře změně a raději zahyne, než by se spojilo s cizorodou tkání. Nebylo to povzbudivé pomyšlení, ale ani on, ani ostatní s tím nemohli nic dělat -jen občas v noci přemýšlet, zda to nepotká i je. Po několika dnech to Ragnar prostě pustil z hlavy. Nezemřel, a uvažovat o tom, co kdyby, mu připadalo jako zbytečné mrhání energií.

Navíc se toho ještě musel tolik naučit a udělat, a to mu zabíralo všechnen čas. Každý den za úsvitu vstoupil do jedné z meditačních komnat, kde odříkal litanie, které mu byly vloženy do mozku předešlého dne. Po třech hodinách rozjímání nad mystériem víry a ostření bojového ducha snědl sytou snídaní. Zatímco jeho tělo odpočívalo, připojil se k některému ze strojů a do hlavy mu proudily další a další znalosti společně s bezmezným obdivem k Russovi a císaři. Kolem poledne se ztuhlý, ale neunavený odpojil od těch tajemných strojů a odešel do zbrojnice. Po zbytek dne podle rozvrhu buď cvičil, trénoval boj beze zbraně nebo střelbu z přidělené zbraně. Vždy jednou za několik dní ho poslali do jednoho z obrovských sálů s umělým podnebím simulujícím různá prostředí, a cvičil se v boji a technikách přežití ve zvolených podmínkách. Ragnar pokaždé věděl, co se bude následující dny dít, neboť mu vždy předem do mozku vložili potřebné informace.

Po cvičení se shromáždili v jídelně k večeři a po ní následovalo další sezení, buď s výukovými stroji, nebo s Železnými kněžími. Věci, které se teď učili, byly především technického rázu - zabývali se údržbou zbraní a zbroje nebo orgány, které jim byly implantovány. Den končil několikahodinovou meditací v meditační místnosti a potom byl čas na spánek. Ragnar vždy padl na lůžko úplně vyčerpaný.

Každý sedmý den se shromáždili v Komnatě aspirantů, kde k nim Ranek prvně mluvil. Tam jim obvykle sám Vlčí kněz kázal, vyprávěl staré příběhy o slávě kapituly a povzbuzoval jejich srdce a mysl vyprávěním o činech jejich předchůdců. Pak se vypravili do bludiště Tesáku a navštěvovali místa, jež dosud neznali. Tam jim vysvětlovali, jak pracují zařízení, která jim ukazovali, a jaký mají účel. Rovněž navštěvovali slavná místa z historie kapituly.

Ragnar s úctou procházel dějiště slavných bitev z dávných dob, kdy byl samotný Tesák napaden silami Chaosu.

V údivu hleděl na startující kosmické lodě, které -jak teď věděl - proletí skrz vzdušný obal planety a připojí se k dalším plavidlům, jež překonávají nepředstavitelné vzdálenosti mezi hvězdami. Žasl nad gigantickými samočinnými továrnami, kde se vyráběly zbraně a munice Hvězdných vlků ze samotných kostí planety, z hluboko dolovaných kovů, minerálů a ropy.

Dny se měnily v týdny a týdny v měsíce a Ragnar se cítil ve svém novém postavení stále lépe. Znal už mnoho lidí z Tesáku jménem a viděl, že pomalu, jak se učí, zlepšuje se a přežívá, ho začínají brát jako jednoho z nich. Stále více se sžíval s rytmem tohoto místa a uvědomoval si, že je vlastně víceméně prázdné, neboť většina Hvězdných vlků je neustále na cestách po galaxii ve službách císaře.

Už věděl více i o struktuře kapituly, jak se dělí na množství velkých rot, ozbrojených jednotek mocných velitelů. Jen velmi vzácně byla v Tesáku najednou přítomna více než jedna taková rota. Někdy se nakrátko vrátily k přezbrojení a doplnění zásob a nahrazení ztrát utržených v bitvě rekruty povolanými z řad nováčků. Ragnar věděl, že Tesákem protéká nepřetržitý proud aspirantů a že jednoho dne bude i on vybrán, aby se připojil k jedné z rot a letěl s ní ke hvězdám.

Viděl už přicházet mnoho nováčků z Russviku a dalších podobných míst, roztroušených po Asaheimu, připravených projít Moraiovou bránou. Začínal rozeznávat ty, kteří přišli před ním. Občas v meditačních místnostech zahlédl i pravé Hvězdné vlky. Ostřílení válečníci se vraceli ze svých neuvěřitelných dobrodružství a užívali si volna před návratem k povinnostem. Tehdy si nepřál nic než připojit se k nim a vyrazit do velkých bitev v dálavách vesmíru, ale hluboko v srdci věděl, že ten den přijde až za dlouhý čas. Častokrát hovořil se staršími aspiranty a pochopil, že mohou uplynout ještě roky, než ho pošlou, aby se připojil ke svým zkušenějším bratřím. Možná je to dobře, říkal si. Má alespoň dost času na vylepšení svých schopností, aby se neznectil, až ten velký den přijde.

Jeho nenávist ke Strybjornovi se proměnila v tupou bolest, která ho hlodala, ale i přesto se Smrtihlav stal součástí Ragnarova nového života stejně jako Sven a Nils a ostatní. Všichni cvičili společně a všichni si uvědomovali, že tvoří jednu skupinu a budou vysláni spolu, až nastane čas. Pořád ještě nebyli plně

začlenění do Krvavého spáru ani nebyli zařazeni k žádnému veliteli, ale věděli, že ten den jednou přijde. Už neměli pochybnosti, jestli jsou dost dobří nebo zda získají hodnotu. Byli si jisti, že je to jen otázka času.

Ranek na ně shlížel z pódia. V jeho zjizvené tváři se zračila pycha, která se odrážela v Ragnarově srdci a v obličejích všech aspirantů.

„Vedli jste si dobře," řekl jim. „Naučili jste se, co bylo třeba, přežili jste zkoušky, které přežije jen málokdo. Máte právo být na sebe hrdí.

Ale nebuďte příliš pyšní, neboť vše, co jste se zde naučili, by vaši mysl mělo přivést k jedné veliké pravdě. Život Hvězdného vlka je jedna velká zkouška a je mnoho cest, které vedou na scestí. Mohou se z vás stát zbabělci, můžete neplnit své povinnosti, můžete upadnout do hříchu. Je možné, že někde hluboko ve vašem nitru dřímá malý kousek pochyb nebo nenávisti..."

Představuji si to jen, nebo se Vlčí kněz dívá přímo na mě? pomyslel si Ragnar.

„...nebo se můžete nakazit slabostí a skrze ni vás posedne démonický nepřítel a pokříví vaši duši. Nikdy nesmíme zapomenout na to, co se stalo některým z předchůdců naší kapituly v dávných časech - a mnozí z nich byli mocní mužové, někdy mnohem lepší válečníci, než jsme my. Nikdy nesmíme zapomenout na to, že bitvy, které v této válce vedeme, probíhají i na duchovní úrovni, nejen na fyzické. Naše víra v Russe a Otce veškerenstva vám budiž štítem.

A nikdy nesmíme zapomenout na účel našeho dlouhého života plného trýzně a zkoušek. Ještě se uvidí, jsme-li hodni stát po boku našeho vůdce, až přijdou poslední dny a síly Chaosu se přivalí jako draci, aby pohltily vesmír, a konec všeho bude na dosah. Protože v těch dnech budou vyvolení stát Russovi po boku a povedou válku proti zlu; ti rozhodnou o osudu všeho. To mějte na paměti, až jednou v budoucnu přijde čas položit život za své druhy a svou kapitolu. Pokud toho budete hodni, dostane se vám odměny a cti bojovat s největšími z hrdinů všech nejslavnějších bitev. Žádný válečník nemůže od života žádat víc.

Dostalo se vám pocty složit slib u posvátného Russova oltáře a vstoupit do řad Vlků. Přistupte, poklekněte před oltářem a přísahajte, že budete navždy sloužit této kapitule celým svým tělem, myslí a duší až za hrob."

Když Ragnar přistoupil k přísaze, považoval to za největší poctu, jaké se mu v životě dostalo.

Ragnar a Sven si přitukli rohy plnými piva. Ragnar pozvedl roh ke rtům a nalil si pěnivý mok do úst. Rty si otřel hřbetem obrněné ruky a dlouze říhl. Byl opilý a dobře to věděl. Tohle pivo muselo být opravdu silné, když na něho mělo takový vliv, i přes schopnosti jeho těla neutralizovat jedy. Možná to byl základ pověsti o těch, kteří zemřeli, protože se napili piva bohů. Ale na tom teď nezáleželo.

Rozhlédl se po síni. Byla plná lidí, jako by se celý Tesák shromáždil k oslavě přijetí. Dlouhé stoly ji zaplňovaly od jednoho konce k druhému. Pro nově přijaté byla vyhrazena zvláštní lavice. Bytosti - napůl lidé, napůl stroje - je zásobovaly nekonečným přívalem piva a tácy čerstvé zvěřiny přímo z rožňů. Před Ragnarem ležely na stole podnosy s hromadami chleba, másla a sýra. Pomyslel si, že nikdy neokusil lepší jídlo. Snad to bylo kvůli jeho zostřeným smyslům, snad bylo mnohem lepšího původu, než na jaké byl Ragnar zvyklý.

„Ještě jeden, Ragnare," pobídl ho Sven. V obličejí byl brunátný veselím a pitím. „Pak si dáme páku."

„Dobrá!" Ragnar do sebe obrátil ještě jeden roh a ucítil Ranekův upřený pohled. Pozvedl roh a připil Vlčímu knězi na zdraví. Ranek připitek srdečně opakoval a obrněné postavy, které ho obklopovaly, se k němu přidaly. Najednou začali shromáždění Vlci zpívat oplzlou pijáckou písničku. Ragnar se připojil, ačkoliv neznal slova, hulákal do melodie a dělal přestávky jen na to, aby se mohl napít nebo si nacist do úst jídlo.

To jediné, co mu kazilo radost, byla Strybjornova přítomnost v síni. Však už s tebou brzy zúčtuju, pomyslel si. Odkládal svoji pomstu až příliš dlouho. Jakmile si to ve své opilosti uvědomil, večer pro něho ztratil lesk, pivo mu zhořklo a písne pozbyly jiskry.

ČTRNÁCT

V POLI

Ragnar se díval za startujícím Hromovým jestřábem a pevně přitom tiskl jílec rotomeče. Lod' nabrala nad horami rychlost a výfukové plyny za ní oslnivě plály. O několik sekund později se ozvala hromová rána a lod' zmizela. Ragnar se ohlédl po ostatních.

Nikdo ve smečce nevypadal nervózně ani vyděšeně, což bylo vzhledem k tomu, že smečka Krvavých spárů vyrážela na svou první misi, povzbudivé. Všichni se dívali na seržanta Hengista v očekávání dalších rozkazů. Ragnar se na něho také podíval, ale starý Hvězdný vlk se zdál být ponořen ve vlastních myšlenkách, takže se Ragnar raději vrátil k pozorování okolí.

Místo, kde se smečka vylodila, vyhlíželo ponuře. Nebylo sice tak divoké jako hory, které museli překročit před přijetím, přesto byla krajina dost nevládná na to, aby to nutilo člověka k zamyšlení. Stáli na mýtině v lese, v protáhlém údolí. Všude kolem nich se k obloze tyčily sněhem pokryté vrcholky mohutných hor. Ragnar zaslechl zurčení potůčku. Musí to být ten, který zahlédli ze vzduchu. Stékal z horských srázů do jezera pod horami.

Lesy kolem byly temné a pochmurné. Ragnar cítil borovice a jiné houževnaté a vytrvalé stromy, které v těchto výškách rostly. Slyšel šramot malých zvířat v podrostu a zpěv ptáků v korunách. Paprsky ranního slunce se prodíraly skrz oblaka a prozařovaly mlžné ráno. V dálce zahlédl nahromaděné černé bouřkové mraky a pomyslel si, že před příchodem noci se určitě strhne bouře. To ho však neznepokojovalo. Dávno přivykl věčně proměnlivému horskému počasí. Nebo si to alespoň myslel. V jeho hlavě slabě zaznívaly opatrné hlasy, které říkaly, že si žádný muž nemůže na zdejší podmínky úplně zvyknout a že ten, kdo si to myslí, je hlupák předem určený k brzkému spočinutí v hrobě. Vždy se vyplatilo mít se před přírodními živly na pozoru.

Pokud to mohl posoudit, bezprostředně jim nehrozilo žádné nebezpečí, ale to vůbec nic neznamenalo. Naučil se počítat s tím, že se situace může vždycky zkomplikovat. Kdo ví, zda na ně někdo nenachystal léčku? Možná právě to se stalo předchozí smečce.

Ragnar se rozhlédl kolem skrze zaměřovač své pistole a hledal nějaký cíl. Až na několik veverek sbírajících oříšky u paty jednoho ze stromů nic neobjevil. Nic nenasvědčovalo, že by zde byly přítomny temné síly. Možná smečka prostě zabloudila nebo se někde zdržela, nebo se jim pokazilo komunikační zařízení. Ragnar se sám pro sebe usmál. Nevěřil, že je to správné vysvětlení. Smečka Krvavých spárů pod vedením zkušeného seržanta nemohla v Asaheimských horách zabloudit. Měli buzoly, poziční zaměřovače a všechno to zázračné vybavení, které Ragnara stále ještě naplňovalo úžasem. Je sice pravda, že radiální bouře mohla poškodit radiomajáky a komunikační síť a magnetické aberace mohly narušit funkci kompasů, ale šance, že selže všechno najednou, nebyla příliš velká. A že by navíc ještě padla mlha, která by znemožňovala vizuální pozorování? Bylo to vůbec možné? Faktem zůstávalo, že smečka měla zpoždění a na místo setkání s Hromovým jestřábem nedorazila. Něco se bezpochyby stát muselo a prošetřit to bylo úkolem pro Hengista a jeho smečku.

Ragnar se podíval na seržanta. Ten pátral po stopách, které by vedly z mýtiny. Ragnar pochyboval, že Hengist nějaké najde - bylo to už přes týden a za tu dobu musel vše smýt déšť. Na druhé straně, když nebudou hledat, nezjistí vůbec nic.

Ostatní čekali, až se budou moci dát do plnění svého prvního úkolu, stejně nedočkavě jako Ragnar. Byl jich tucet, všichni, kteří přežili ze skupiny, s níž Ragnar do Tesáku přišel. Strybjorn, Sven a Nils, dále zvláštní mladík jménem Lars, o kterém se říkalo, že je předurčen k tomu, aby se jednou stal runovým knězem. Dále tam byli Snori, Wulf a Kezan a několik dalších, které Ragnar neznal tak dobře. Všichni byli rádi, že se dostali ven, a všichni toužili blýsknout se před seržantem Hengistem.

Ragnar byl rád, že je vede právě Hengist. Přítomnost starého válečníka mu dodávala jistoty. Vyzařovaly z něho moudrost a sebeovládání, které ostatním chyběly. Možná to vše přijde s jizvami a časem, pomyslel si Ragnar. Hengist měl kolem sebe jakousi auru smutku, trpkost člověka, který přežil sám sebe. Ragnar věděl, že stejně jako většina instruktorů v Tesáku a ve vesnicích, jako je Russvik, byl

Hengist poslední, kdo přežil ze své smečky. Všichni přátelé, se kterými prošel výcvikem a po jejichž boku bojoval, byli pryč, mrtví. Hengist dožíval své dny v osamění. Ragnar se rozhlédl po svých družích. Je docela možné, že někdo z nich skončí stejně. Modlil se k Russovi, aby to nebyl on sám.

Znovu a znovu se seržant zastavoval a četl údaje na malém lokátoru, který držel v pravé ruce. Ragnar si uvědomil, že seržant nehledá jen stopy, ale zvažuje všechny možnosti a logické důsledky, rozhoduje se, kterou stezkou se ztracená smečka vydala na poslední známou pozici.

Asi po pěti minutách seržant spokojeně potřásl hlavou a pokynul jim, aby ho následovali. Vykročili po stezce, kterou seržant vybral. Když vešli do stínu stromů, někde v dálce zakřičel pták. Ragnar jeho hlas nepoznal, ale bylo v něm něco zneklidňujícího. Zachvěl se v předtuše neštěstí. Ohlédl se a viděl, že Lars podle všeho jeho pocity sdílí. Hubený, asketický obličej měl stažený nervozitou a vrhal kolem sebe divoké pohledy. Ragnar se odvrátil. Lars působil divně i mezi těmi, kteří prošli proměnou skrze Wulfenův pohár.

Ragnarova zbroj jemně předla, jak cílevědomě stoupal do kopce. Servomotory a gyrostabilizátory tvrdě pracovaly, aby ho na strmém svahu udržely, jeho okované boty se zarývaly do země a vytrhávaly z ní obrovské drny. Hvězdní vlci postupovali vpřed. Ragnara osvěžoval studený čistý vzduch a krása okolní krajiny. Jeho posílené svalstvo necítilo nejmenší únavu. Zdálo se, že většinu námahy za něho odvede brnění a že pokud bude chtít, nemusí se vůbec zastavovat k odpočinku.

Před sebou slyšel bručet Svena. Vypadalo to, že canis helix jeho mysl podivně poznamenal. Často si povídal sám se sebou, mručel a obecně šířil chmurnou náladu. Tak už to chodí, řekl si Ragnar a pokrčil rameny. Na to, aby dnes přišel o svou dobrou náladu, Svenova nevrlost nestačila. Jistě, pomyslel si, probuzení bestie poznamenalo každého. Dobře věděl, že i on sám se stal popudlivějším, mnohem snáze se nechal vyprovokovat maličkostmi. Kdykoliv mu někdo odporoval nebo se na něho vytahoval, cítil Ragnar touhu se na něj vrhnout a dokázat mu svou nadřazenost hrubou silou. A co bylo nejhorší, občas cítil neodolatelné puzení rozervat mu hrdlo vlastními zuby. V takových chvílích potřeboval veškeré sebeovládání a duševní rovnováhu, kterou mu dodával zpěv litaní, aby svou bestii zkontroloval. Nejhorší bylo, že si tyto záchvaty stěží uvědomoval, dokud neodezněly. Ve chvíli, kdy se ho zmocnily, mu připadaly naprosto přirozené. A to byly jen věci, kterých si byl vědom. Často přemýšlel, jestli se na něm projevují i nějaké hlubší změny, o nichž nemá ani tušení. Věděl, že u některých jeho druhů tomu tak je.

Sven si zjevně neuvědomoval, že trpí samomluvou. Nils netušil, že neustále větfí, jako by pátral po přítomnosti nepřátel. Strybjorn byl teď ještě tišší, hrozivější a zadumanější. Vypadalo to, že za schopnosti, které získali, museli všichni nějakým způsobem zaplatit. Nebylo to příjemné pomyšlení. Říkali mu, že se časem všichni změnám přizpůsobí, ale Ragnar tomu příliš nevěřil.

Aby se zbavil skličujících myšlenek, začal přemýšlet o jejich úkolu. Předchozí smečka byla sem na toto odlehlé místo vyslána, aby prozkoumala roj meteoritů, který nedávno do hor dopadl. Přestože to byl v těchto končinách jev naprosto běžný, musela se taková událost vždycky prozkoumat, neboť se občas stávalo, že se nepřátelé pokusili dostat na planetu právě pod rouškou meteoritického deště. Ragnar sice netušil, co by tu pohledávali, ale dobře věděl, že Hvězdní vlci nedělají nic bezdůvodně.

Pak si vzpomněl na hrůznou moc, kterou nepřátelé lidstva vládli, a uznal, že kapitula má k ostražitosti dobrý důvod. V těchto odlehlých končinách se mohlo uhnízdít ledacos. Například se tu mohli usadit špehové a postupně odhalit všechna tajemství Tesáku, než dojde k otevřené invazi. Ragnar věděl, že se takové věci v minulosti staly a že se lehce mohou stát i nyní.

Jejich jednotka měla za úkol najít ty z minulé hlídky, kteří snad ještě přežili, a poskytnout jim všemožnou podporu. Pokud nepřežil nikdo, měli nalézt jejich ostatky, získat zpět genový štěp a zjistit, co je zabilo. Za předpokladu, že se sami rovněž neztratí. I to bylo možné, usoudil Ragnar. Koneckonců, jednotka, po které pátrali, byla stejně početná a vyzbrojená jako ta jejich.

Rozdíl je ovšem v tom, pomyslel si Ragnar, že my jsme připraveni. V duchu se usmál. Mariňák je připraven vždy. Každá jejich akce byla organizována, jako by při ní šlo o život. Koneckonců, dříve, nebo později o něj obvykle doopravdy šlo.

Té noci se utábořili ne kvůli tomu, že by si potřebovali odpočinout, ale aby mohli lépe sledovat stopy a

ve tmě nic nepřehlédli. Už se přiblížili poslední známé pozici těch, které hledali. Ragnar pochopil, proč je nevysadili přímo na místě a nechali je tam místo toho dojít pěšky. Nacházeli se totiž v dlouhém a úzkém údolí, bez jediného vhodného místa pro přistání. Jediná rozumná možnost, jak se sem dostat, byla po svých. Navíc cestou nacházeli stopy po ztracené smečce - tuby od jídla, stezky vykleté v porostu rotomeči. To vše byly ve své podstatě známky neopatrnosti a přílišné sebedůvěry. Hengistova skupina se snažila nezanechávat za sebou žádné stopy. Ragnar sice nevěděl, čeho se seržant obává, ale zjevně nemínil riskovat.

Oheň nezapálili. Na strategických místech kolem tábora byly rozmístěny hlídky. Veškerá komunikace probíhala po přímých kódovaných linkách komnetu, které bylo velice nesnadné odposlouchávat. Ragnar si stále ještě zvykal na to, že pomocí malé kuličky v uchu a další v hrdle je schopen na dálku mluvit s kýmkoliv ze svého spáru, aniž by na něho musel křičet, ale rozhodně tuto možnost oceňoval. Hlídka je takto mohla varovat před blížícím se nebezpečím naprosto neslyšně a nepozorovatelně. Pokud by někdo plánoval nečekaný útok, narazil by na připravenou obranu.

Ragnar pohlédl na Svena. Samomluva ho už přešla a zase se choval jako dřív. Vysával pastu z tuby a šklebil se u toho. „Zajímalo by mě, jestli ten psí trus ládují přímo do tuby, nebo to předtím ještě promíchají s kočičíma zvratkama," poznamenal smutně. Ragnar věděl, jak to Sven myslí. Polní přiděly byly určité výživné a obsahovaly všechno, co válečník v poli potřebuje k životu, ale jako opravdové jídlo nechutnaly.

„Jestli už nebudeš, dej to sem," ozval se Nils. Ragnar nikdy nepochopil, jak někdo tak vychrtlý toho může tolik sníst. Totéž si zřejmě myslel i Sven.

„Ty toho chceš víc?" podivil se.

„Vždyť je to dobré. Mně to chutná."

Sven se na něho nevěřičně podíval. Ragnar zaregistroval, že se navzdory svým nelichotivým poznámkám nechce s tubou rozloučit.

„Je něco, co ti nechutná?" zeptal se Nilse.

„Nevím. Ještě jsem nic takového nenašel. A řekl bych, že se svým novým žaludkem můžu jíst prakticky všechno."

To byla pravda. Učili je o všech těch ‚enzymech‘ a ‚žlázách‘, které jim přidali do těla spolu se štěpem. Pokud by to bylo nutné, dokázali by strávit i dřevo a jedy na ně neměly žádné účinky. Ragnar byl ovšem rád, že ani jedno z toho ještě nikdy nemusel vyzkoušet prakticky.

„Jednou jsem ho viděl jíst trs větviček," připojil se Strybjorn.

„Byli na nich pěkní tuční slimáci," vysvětlil Nils s blaženým výrazem ve tváři. Ragnar nevěděl, jestli to myslí vážně, nebo se jen snaží ostatní ještě více znechutit. „Každopádně nevím, proč se Sven pořád stará o to, co jím. Nikdy jsem neviděl nikoho spořádat tolik jídla, jako spořádá on."

Sven se ušklíbl. „Jo, ale to bylo opravdové jídlo. Zvěřina a chléb, sýr a pivo. Ne tady ta... hmota."

„Pro kousek sýra bych zabil," prohlásil Lars. Ragnar ho úplně chápal. Jen pouhé povídání o jídle mu vhnálo sliny do úst. Jídlo z tuby najednou chutnalo ještě hůř než předtím.

„Pojďte spát," řekl jim seržant Hengist. „Kdo ví, možná budete mít brzy příležitost něco ulovit."

Ragnar pozoroval svítání nad horami. Blížil se konec jeho hlídky a on se necítil ani v nejmenším unavený. Nádherná rozbřesku mu brala dech. Napřed byly hory jen stěží viditelné. Jejich obrysy byly jako okraj rozeklané díry v plášti noci. Jak svítalo, byly vidět stále víc, ale pořád ještě byly ploché jako malba na skále. Světla stále přibývalo a hory získávaly na plastičnosti a hloubce, členily se, až se nakonec zjaskřily v záři slunce jako nově zrozené.

Z lesů pod nimi stoupala pára, jako by se v horách rodily z ranního světla mraky. Nebo jako by nějaký čaroděj les začaroval, osvětlil jej nějakou tajemnou magií vytvářející pouze dým bez ohně. Ragnar věděl, že je to jinak, že se mlha brzy zvedne a jako duch se rozplyne ve sluneční záři. Přesto si zrod nového dne vychutnával a poslouchal zpěv ptactva vítajícího slunce.

Zdálky slyšel, jak se Sven s Nilsem znovu hádají o jídle. Sven obviňoval ostatní členy Krvavého spáru, že mu v noci ukradli jeho tuby.

Scházeli dolů svahem k podivné, jaksi pokřivené části lesa. Všichni mlčeli a byli velice obezřetní.

Sledovali stopu. Najednou se pod nimi otevřel průhled do spodní části hvozdů. Les tu vypadal daleko temnější a hustější, propletenější. Stromy byly pokryté skvrnami a vypadaly nezdravě. Seržant Hengist je důkladně prozkoumal magnokulárem.

„Vypadá to tu jinak," řekl. „Tohle v Urlekově hlášení nebylo."

„Ty stromy vypadají, jako by byly nakaženy morem," zašeptal Ragnar.

„To neříkej," zhroutil se naoko Sven. „Nils je bude chtít ochutnat."

Opravdu to vypadalo, že jsou stromy napadeny nějakou zhoubnou nákazou. Jsou zakrslé a pokřivené, pomyslel si Ragnar, úplně jako nemocní lidé. Jako by nám přímo před očima hnily a umíraly. U pat stromů rostly zvláštní světélkující houby, jejich matná záře byla patrná i v mlžném světle pronikajícím korunami stromů. Ragnar nikdy nic podobného neviděl.

Rozhlédl se. Lars se znovu zašklebil a Ragnar chápal proč. Ani on se necítil příliš dobře. Zavánělo to tu nebezpečím. Celé místo páchlo rozkladem a hnilobou a vzduch sice lehce, ale přesto zřetelně a znepokojivě chutnal po něčem, z čeho se všem ježily vlasy v zátylku. Seržant Hengist měl zřejmě stejný pocit. Zapnul širokopásmový vysílač, aby poslal hlášení na Tesák. Ozval se jen praskot statické elektřiny a nějaké další rušení. Ragnara se na okamžik zmocnil pocit, že rušení má něco společného s nemocnými stromy, ale vzápětí tu myšlenku zavrhl jako směšnou. To přece není možné! Někde hluboko do mozku mu ovšem výukové stroje uložily znalosti o tom, že se stávají i mnohem podivnější věci.

Ragnar čekal, jak Hengist rozhodne. Mohl je odvést zpět do větší nadmořské výšky a doufat, že se tak dostanou z dosahu rušení, nebo jim mohl rozkázat pokračovat ve stávajícím směru. Hengist chvíli váhal, ale pak dal rozkaz k dalšímu pochodu. Vypadalo to, že budou pokračovat ve své misi.

Stáli na poslední známé pozici ztracené smečky. Byl to poslední bod, na kterém je důmyslný vyhledávací systém Tesáku zaznamenal. Ragnar pochopil proč. Stezka skrz nemocný les končila v skalním masivu. Jediná cesta vpřed veda do jeskyně, jejíž ústí se šklebilo před nimi.

Seržant Hengist dal Ragnarovi pokyn, aby šel napřed a vchod prozkoumal. Ragnar si připravil zbraně a rychle, ale opatrně vyrazil vpřed, jako by jeskyně byla dračí tlama, která se za ním může každou chvíli zavřít. Jak se k ní blížil, puch sílil a Ragnar byl stále nervóznější. Cítil, že se v černé tmě skrývá něco, co by se mu vůbec nelíbilo, náznak hniloby překonávající vše, s čím se setkali v lese kolem.

Opatrně postupoval kupředu a napínal zrak v šeru. Neviděl nic až na stezku vedoucí do temnoty pod horou. Stále měl pocit, jako by zíral do chřtánu nějaké obrovské nestvůry.

+Vidíš něco?+ Hengist použil komnet.

„Jen chodbu," odpověděl Ragnar. „Co dál?"

+Jdeme dovnitř,+ prohlásil Hengist.

Ragnar se bál, že právě tohle Hengist řekne.

PATNÁCT

V TEMNOTĚ

Ragnar mžoural do šera jeskyně. Jeho ramenní svítilna ředila styžskou tmou v jeskyni ostrým paprskem světla. Zatím osvětlovala pouze studenou a vlhkou stěnu jeskyně, ale Ragnar věděl, že se to může kdykoliv změnit. Stěny se ve světle svítilny třpytily jako pokryté perletí. Ale něco nebylo v pořádku. Všechny jeho rozšířené a vylepšené smysly to Ragnarovi potvrzovaly. Na prahu jeskyně se zastavil a naslouchal dalším pokynům, ale kromě praskotu statické elektřiny nic neslyšel. Někáká síla, snad záření z okolních skal, rušila příjem. To nebylo dobré. Ve všech cvičných misích, kterých se Ragnar účastnil, byl největší důraz kladen na to, že základem funkčnosti jednotky je komunikace.

„Co je to?" zeptal se Sven, který šel vpředu. Ragnar viděl, že se zastavil, sehnul se a prohlížel si něco, co našel ve vlhkém písku. Ragnar zatím monitoroval prostor před ním pro případ, že by ze tmy něco zaútočilo. Předešel Svena a zaujal postavení, z něhož mohl palbou pokrýt celou hrubě tesanou chodbu.

Přítom zachytil letmý odlesk věci, kterou jeho bratr ve zbrani studoval. V písku se v záři modrobílého paprsku Svenovy svítilny leskl keramit. Patrně kus prsního plátu. Ragnar okamžitě napadlo, že by se fragment znaku na keramitu dal snadno doplnit do tvaru vlčí hlavy.

Ragnar tu myšlenku vyhnal z hlavy a upřel svou pozornost do chodby. Věděl, že teď se musí soustředit. Tohle vypadalo zle. Jen velice málo přírodních sil dokázalo rozbít keramitovou zbroj. Ragnar odhadoval, že by to nedokázal ani sesuv kamení, a určitě neexistovalo zvíře, které by dokázalo zabít toho, kdo zbroj nosil. Pokud byl její vlastník skutečně zabit a neležel zraněný nebo uvězněný někde v temných chodbách před nimi.

To vedlo k další zneklidňující myšlence. Ragnar uvažoval, jestli toho, komu zbroj patřila, znal. Byl to někdo ze starších Krvavých spárů, přijatý do kapituly dávno před ním? Mnohé z nich v Tesáku potkával. Ragnar začal potichu recitovat jednu z prastarých litaní, která mu vyvstala v mysli. Litanie byly jako jeho starší přítel, připomínaly mu, že se má na chvíli zastavit, soustředit se na své okolí a nenechat se rozptylovat vzpomínkami. Na tomto temném místě se všechny rady starších instruktorů zdály být velice moudré.

Ragnar zkusil odhadem určit, jak dlouho už jdou. Připadalo mu, jako by v podzemí urazili už celé míle. Podle krokoměru ušli přesně pět celých sedm říšských kilometrů, ale to mu nedávalo žádnou představu o tom, jak hluboko do podzemí pronikli. Chodby se kroutily jako opilý had -mohly vést až do samotných útrob Fenrisu nebo jen několik set kroků od místa, ze kterého vyšli. Určit to bylo nemožné.

Ragnar si však byl jist jinou věcí. Pach toho místa se mu nezamlouval. V chladném, vlhkém vzduchu bylo cítit rozklad a také něco, co ho nutilo vycenit tesáky a vrhnout se na první věc, kterou uvidí. Bylo to něco nepřírozeného a bestie v něm se instinktivně bouřila a protestovala. Jen přítomnost bratrů ve zbrani mu dávala špetku jistoty.

„Keramitové brnění," řekl Hengist chladným, věcným hlasem. „Čistý řez. Vypadá to, že na ně někdo použil ostří z magické oceli. Zvláštní." Hengist mluvil stejným nevzrušeným tónem, kterým v učebnách Tesáku popisoval nejnovější model automaticky řízené střely.

„Nevěděl jsem, že kočovníci mají výhňe na zpracování magické oceli," poznamenal Sven.

„Možná nemají," odpověděl Hengist.

„Jak to myslíš?"

„Uvidíme. Pojďme dál. Ragnare, zdá se, že jsi převzal vedoucí pozici. Tak už tam zůstaň."

„Rozkaz, seržante."

Ragnar vykročil vpřed do všepohlcující temnoty.

„Vypadá to tu jako v nějakém skladu," poznamenal Ragnar, zatímco se rozhlíželi po prostorné jeskyni. Před nimi se vypínaly hrubě otesané stěny šedozelené barvy, které nahoře mizely ve tmě. Skvrny od rud je pokrývaly jako stará krev. Ragnar pochyboval, že by jeskyně byla pouze dílem přírody. Červený písek pod jejich botami tu byl sušší a za chůze křupal. Podivná zvířata s netopýřími křídly se snažila uhýbat před kužely světla jejich lamp. Dvanáct svítilen vrhalo po okolí dlouhé stíny. Jemné vrnění servomotorů a šustění netopýřích křídel byly jediné zvuky, které se tu ozývaly. Všude kolem stěn stály hliněné nádoby. Ragnar přistoupil k nejbližší z nich a uvažoval, jestli má zkusit zvednout víko. Hengist prošel kolem něho a udeřil do ní pěstí. Na Ragnarův nos okamžitě zaútočil puch hnijícího starého zrní a plísňe.

„Vypadá to, že máš pravdu," řekl Hengist. Ragnar se ohlédl po zbytku smečky postupující napříč jeskyní. Na tomhle místě je něco velmi zvláštního, pomyslel si. Některé části jeskyně byly přírodní a jiné vypadaly jako dílo lidských rukou. Ragnar by přísahal, že zahlédl kus plastocelového nosníku téměř celého zasazeného ve skále. Oznámil to seržantovi.

„Podívej se na to," řekl Hengist. Ragnar se poohlédl po úchytech ve stěně a začal lézt nahoru. Okamžitě ucítil odporný puch výkalů. Zřejmě pocházel z hnízd těch netopýřovitých tvorů. Za chvíli už byl nahoře, nad hnízdy. Zbytek smečky byl hluboko pod ním, ozářený míhajícím se kuželem jeho svítilny.

Když se dostal až ke stropu, vůbec ho nepřekvapilo, že jeho původní předpoklad byl správný. Strop podíraly plastocelové nosníky, nyní částečně zkorodované. Znalosti z výukových strojů mu napověděly, že nosníky musejí být nezměrně staré. Trvalo celá tisíciletí, než začala plastocel korodovat. Sestoupil

zpátky na zem a podal Hengistovi hlášení o svém nálezu.

„Takže to vypadá, že jsme našli jedno z míst Prastarých," řekl Hengist. „A zřejmě nejsme první."

Ragnar se na něho tázavě podíval.

„Lidé žijí na Fenrisu už dlouho. Byli tu už před Russem a impériem. Předpokládá se, že původní obyvatelstvo se v těchto jeskyních skrývalo během Věku pohromy."

Ragnar mlčky přikývl. To dávalo smysl. Jeskyně skýtala dokonalý úkryt před zimou, bouřemi, meteoritickými dešti. A tato část Asaheimu byla tektonicky stabilní. Zůstávalo samozřejmě otázkou, proč byly jeskyně opuštěny. Ragnar se na to Hengista zeptal.

Seržant se zašklebil a potřásl hlavou. „Dnes už jsou to jen pověsti, ale říká se, že ve skále byla nějaká síla, která vyvolávala mutace, a obyvatelé jeskyní se stávali náchylnějšími k vlivům Chaosu. Někdo tvrdí, že k tomu došlo přirozenou cestou, jim, že to byl důsledek používání některých prastarých zapovězených zbraní. Pravdu dnes už nikdo nezjistí. Víme jen, že všechna jeskynní města byla postupně opuštěna a že sám Russ všem zakázal se tu usazovat."

„Vypadá to, že Russova nařízení někdo neuposlechl," poznamenal Ragnar.

„Ano," souhlasil Hengist. „Vždycky se najde někdo, kdo dělá zakázané věci prostě jen proto, že jsou zakázané. Je to součást lidské pošetilosti."

Ragnar ke svému překvapení zjistil, že postoj obyvatel jeskyně zčásti chápe. Když už nic jiného, poskytovala jim dokonalý úkryt před drsným asaheimským počasím. Věděl, že často je momentální potřeba silnější než starobylé tabu. Nahlas však neřekl nic. Napadlo ho, že ta myšlenka nepochází z jeho hlavy, že mu ji podsunulo něco zvenčí, ale okamžitě ten nápad zavrhl jako iracionální.

„Měli bychom raději jít, jestli chceme najít nějaké stopy po našich ztracených bratřích," řekl Hengist.

Ragnar před sebou slyšel neustálé odkapávání vlhkosti, která se srážela na stropě jeskyně a padala do nějakého podzemního jezírka. Zahnul za roh a ke svému překvapení před sebou spatřil matnou nažloutlou zář. Rychle zhasl svítilnu a dal ostatním z Krvavého spáru rukou znamení, aby vyčkali. Přikrčil se a pomalu se blížil ke zdroji světla.

Chodba se zužovala a mírně stoupala. Ragnar se jednou rukou snažil udržet rovnováhu, v druhé držel odjištěnou pistoli. Pak zvedl hlavu nad úroveň chodby a naskytl se mu podivný výhled.

Zjistil, že se dívá z okna vysekaného vysoko ve stěně a vedoucího do další jeskynní prostory. Hluboko pod sebou viděl velké jezero. Na jeho olejnatém povrchu se jako uvězněná mlhovina převalovaly světlé rasy. Od nich pocházelo to zvláštní zelenavě žluté světlo. Hladinu čerily kapky, které jako sliny skapávaly z mohutných stalaktitů rozesetých po stropě. Skoro to vypadalo, jako by byli všichni zaživa pozřeni nějakou titánskou nestvůrou. Jako by hora byla živá a posouvala si je hlouběji do žaludku, kde je stráví. Ta představa Ragnarem otřásla. Svah pokrytý sutí a pískem vedl přímo dolů do jezera.

Ragnar se otočil a dal znamení Svenovi a Strybjornovi, aby ho následovali. Oba jeho druhové prošli kolem něho, a zatímco je kryl ze svého postavení, prolezli oknem a opatrně sestupovali dolů k vodní hladině. Ragnar celou scénu s napětím pozoroval. Napůl očekával, že se z vody vynoří hlava nějaké nestvůry a vrhne se na ně, ale nic takového se nestalo. Dál slyšel jen kapání vody a šramot kroků na kluzkém skalnatém povrchu. Jen občas se ozval sykot a vrčení stabilizátorů, když suť pod tíhou brnění Hvězdných pěšáků povolila.

Sven se Strybjornem se na chvíli zastavili a rozhlíželi se po okolí, potom dali Ragnarovi signál, že je všechno v pořádku. Jeden po druhém se zbytek Krvavého spáru přesouval po svahu jeskynního domu dolů. Seržant Hengist skupinu uzavíral. Jakmile byli všichni uvnitř, následoval je i Ragnar.

„Je to beznadějně," mumlal si Sven. „Nikdy je nenajdeme." Naštvaně si odplivl do jezera. „Tedy pokud tu vůbec jsou."

Hengistovy bystré uši zaslechly i ten nejjemnější šepot. „Budeme hledat, dokud nezjistíme, jaký osud naše Vlčí bratry potkal," zavrčel. „Je to naše povinnost."

„Jo," řekl Sven. „To je pravda." Bezmyšlenkovitě kopl do kusu skály. Balvan obloukem s tupým zvukem dopadl na hladinu a zmizel pod vodou. „Stejně je to prašivé místo. Pořád mám dojem, že narazíme na doupě trola."

Pokud šlo o Ragnara, trola nebo nějakou jinou nestvůru by docela uvítal. Alespoň by to uvolnilo

nesnesitelné napětí a pomohlo by mu to zapomenout na divný pocit, z kterého mu běhal po zádech mráz. Cítil, že je sledují nepřátelské oči. Možná za to mohla jen jeho obrazotvornost, ale silně o tom pochyboval.

„Je to jako nějaké zatracené moře," zavrčel Sven se stopou ironie v hlase. „Možná si k večeri chytíme nějakou rybu." „Nejedl bych nic, co by pocházelo z téhle odporné vody," opáčil Lars. „Ani bych se jí nenapil."

Ragnar s ním souhlasil. Naježení a jeho zářící hladině bylo něco velice zneklidňujícího. Protější břeh byl v nedohlednu. Ragnarovy obavy ani v nejmenším neslábly, stejně jako očekávání, že hladinu každou chvíli rozčeří hlava nějaké obludy. Uvažoval, jestli mají mořští draci nějaké jeskynní příbuzné. Každou chvíli se přistíhl, jak vrhá nervózní pohledy na vodní hladinu a za sebe, jestli se k němu něco neplíží zezadu. Věděl, že ostatní přes všechnu snahu zachovat si klidnou hlavu cítí totéž.

Všichni museli myslet na ztracené druhy, kteří tu možná zahynuli. Ragnar měl neustále dojem, že za sebou slyší nezřetelné kroky, ale když se otočil, neviděl nic než temný, nezměrný prostor jeskyně posetý balvany. Překvapilo ho, když spatřil, že se seržant Hengist přesouvá od jednoho muže k druhému, u každého se na chvíli zastavuje a šeptem udílí povely. Když dorazil k němu, tiše řekl: „Zhasni světlo. Počkáme tu na to, co nás sleduje, ať už je to cokoliv."

Ragnar přikývl a zhasl. Jeho instinkty tedy nelhaly. To poznání ho alespoň trochu uspokojilo.

Ragnarovy oči se rychle přizpůsobily šeru. Mdlá záře hladiny jezera jeskyni dostatečně osvětlovala. V dálce viděl světla vzdalujícího se zbytku smečky. Slyšel jejich slábnoucí kroky. Útroby mu sevřel strach a vzrušení. Věděl, že při sebemenších potížích se ostatní okamžitě vrátí, ale nebyl si jistý, jestli by stihli přijít včas.

Přítomnost seržanta Hengista, který se krčil opodál, ho uklidňovala. Hengist byl zkušený, v bitvách zakalený válečník a Ragnar si ho doopravdy vážil. Ve chvíli, kdy se schylovalo k jeho první skutečné bitvě, to pro něho bylo velice důležité. Přinutil se soustředit se na naučené litanie a očistit si tak mysl od strachu, starostí a všech ostatních emocí, které by mohly snížit jeho šanci na přežití. Modlil se k Russovi a Otci veškerenstva, aby zpevnili jeho paži a zostrili jeho zrak a provedli ho nastávajícím bojem. Jeho smysly přijímaly různé vjemy signalizující plnou bojovou pohotovost jeho zbraní a brnění. Ragnar byl na nadcházející boj připraven.

Pokud vůbec k nějakému boji dojde. Ragnar si tím pořád ještě nebyl jist. Jeho smysly dosud nezaznamenaly nic, co by potvrdovalo, že je něco sleduje. Možná se Hengist spletl. Ve skutečnosti ale věděl, že je to jen jeho zbožné přání. Hengistovy smysly byly daleko vycvičenější než jeho vlastní, seržant měl mnohem více zkušeností, léta praxe ve vyhodnocování, co jeho vjemy znamenají. Nebylo pravděpodobné, že se mýlí. Navíc i Ragnarovy smysly signalizovaly nebezpečí, na nějaké hlubší úrovni ho varovaly před blížící se hrozbou. Někde hluboko v jeho mysli sebou neklidně pohnula bestie, reagující na pocit ohrožení. Ragnar byl najednou rád, že je s ním, byl vděčný za všechny implantáty a výcvik, kterých se mu v Tesáku dostalo. Cítil se silný a mocný. Žádný obyčejný smrtelník by v boji s ním neměl šanci. Opatrnější část jeho mysli mu ale připomněla, že tady už zmizela smečka jeho bratří, stejně schopných a vyzbrojených jako on. Pochyby se vrátily s dvojnásobnou silou.

Hengistovo gesto, které Ragnar zachytil koutkem oka, ho upozornilo, že seržant něco zahlédl. O chvíli později Ragnar zaslechl tiché našlapování bosých nohou v jemném písku - a poznal, že se jejich velitel nemýlí.

Pevně uchopil zbraně a připravil se k boji. Jeho tělo se napnulo a ztuhlo jako natažená pružina; Ragnar byl připraven v mžiku vyrazit do akce. Cítil, že i seržant skrytý opodál se připravil. Opatrně vyhlédl z úkrytu. Do jeskyně se valila vlna temných humanoidních postav, tiše, pokradmu, jako když příliv šplhá vzhůru pláží.

Když si uvědomil jejich množství, srdce se mu zastavilo.

Musely jich být stovky. Porazit je všechny bylo očividně nemožné. Ragnar potřásl hlavou, poručil svoji duši Russovi a císaři a připravil se na smrt. Pak zahlédl, že se Hengist přesouvá, a něco zasvištělo vzduchem. Vzápětí jeskyni ozářil záblesk a něco s ohlušující detonací vybuchlo uprostřed postupujícího

zástupu.

Ragnar měl okamžik na to, aby si uvědomil, že seržant použil granát — a pak ve světle exploze uviděl hrůznou scénu, která se mu navěky vyleptala do mozku. V tom jediném záblesku pekelného ohně poprvé zahlédl obyvatele podzemních prostor Fenrisu. Podle popisů, které slyšel, to museli být noční slídiči.

Byli příšerní. V hrubých obrysech se podobali lidem, ale jejich těla byla pokřivená, jakoby opičí. Obrovské kulaté oči vévodící jejich obličejům se vyvinuly v orgány schopné zachytit sebeslabší světlo. Kůži měli sinale bílou jako malomocní, na různých místech posetou bizarními stigmaty mutace a zhoubných nemocí. Ragnar si vzpomněl na nemocný les u ústí jeskyně. Napadlo ho, že ti tvorové jsou postižení nákazou stejně jako stromy venku.

Nejhorší však bylo pomýšlení, že ti tvorové byli kdysi lidmi. Oni, nebo alespoň jejich předkové, se ve své podstatě nelišili od Ragnarova rodu. Jak dlouho trvalo, než se takhle změnili? uvažoval Ragnar. Kolik eonů muselo uplynout, aby pod zemí degenerovali v takové zrůdy? Dědila se stigmata mutace z generace na generaci, projevovala se víc a hůř spolu s tím, jak se zdejší obyvatelé stále více odcizovali lidskému rodu? Nebo se vše stalo náraz jako důsledek nějaké strašlivé magie, která dlela hluboko v temném světě pod horami?

Ne že by to teď bylo důležité. Ragnar viděl, že se noční slídiči už vzpamatovali z paniky, která je po výbuchu zachvátila. Rozběhli se po okolí a začali hledat jeho příčinu. V tom okamžiku Hengist hodil druhý granát. Pravěkou temnotu znovu prozářil záblesk exploze. Znetvoření obyvatelé temnot znovu umírali. Vzduchem létaly kusy masa a ti, kteří přežili, byli zaliti stříkající krví. Oslepeni nezvyklým světlem se stáhli, znetvořenými pažemi si zakrývali a mnuli oči.

Pach krve spolu s napětím z čekání probudily bestii v Ragnarově mysli. Zvedl se z úkrytu a začal rozesávat smrt. Střelu za střelou posílal do řad pronásledovatelů. Byli pevně semknuti, takže každá našla cíl. Některé střely prošly těly a zabíjely i v dalších řadách. Výkřiky bolesti se mísily se zuřivým řevem.

Jakkoliv byli noční slídiči znetvoření, odvaha jim nechyběla. Bud' to, nebo byli neskonale hloupí. Ragnar věděl, že jeho lid by se už v panice rozprchl, alespoň dokud by trval déšť nadpřirozené smrti, který je skrápěl. Zrůdní obyvatelé podzemí však necouvli. Měli tužší, nebo spíš šílenější kořínky. Ragnar si velice rychle uvědomil, že otevřená palba byla chyba. Záblesky z hlavně a zářící stopy střel nepříteli odhalily jeho pozici. Nemohli si nevšimnout, kde se skrývá. S ohlušujícím řevem se rozběhli k němu.

Ragnar odpověděl vlčím zavytím, které jako ozvěna zaznělo i z hrdel ostatních členů Krvavého spáru spěchajících mu na pomoc. Ragnar nepřestával mačkat spoušť. Šílenstvím zachvácená horda mutantů se na něho valila jako příboj a ohnivé střely decimovaly jejich řady. Hlavy explodovaly, hrudníky se trhaly na kusy. Noční slídiči neměli brnění, která by je chránila. Jejich jedinou předností byla početní převaha a šílená, divoká odvaha.

Hengist házel ze svého úkrytu jeden granát za druhým a každý z nich si vybral mezi nočními slídiči krvavou daň. Ragnarovi připadalo, jako by řady nepřátel probírala nějaká obří ruka a trhala je jako květiny na louce.

Noční slídiči už byli blízko. Ragnar rozeznával detaily jejich tváří a těl. Rozsah mutace ho šokoval. Někteří z těch ubohých tvorů byli pokryti srstí, jiným rostly na hlavách rohy, někteří měli kopyta a pařáty. Jejich strašlivě rozšklebená ústa byla plná žralocích zubů. Byly to stvůry z nejstrašnějších nočních můr. Jako by se otevřely brány pekel a z nich se na světlo světa vyvalila horda blekotajících znetvořených bestií.

Jedna část Ragnarovy mysli přemítala, nakolik se on a noční slídiči ve skutečnosti liší. I on měl koneckonců tělo částečně pokryté srstí, měl vlčí zuby, jeho oči se změnily. Rychle takové myšlenky zahnal. S probíhajícím bojem nijak nesouvisely a nebezpečně hraničily s kacírstvím. Změny jeho těla byly znamením příbuznosti s Russem, stigmatem požehnání a náklonnosti císaře. Byly výsledkem prastarého mystického procesu, jehož kořeny sahaly hluboko do Temného věku civilizace. Mutace nočních slídičů však byla úplně jiného původu. Možná to byla stigmata Chaosu, možná znetvořená těla odrážela pokřivení jejich duší.

Noční slídiči už byli skoro u něho. Ragnar vyskočil na skálu, za kterou se dosud skrýval. Nepřítel jeho palbu neopětoval, nepotřeboval se tedy krýt. V přímém boji získá vyvýšeným postavením dočasnou výhodu. Mentálním povelům zapnul ramenní svítilnu na maximální intenzitu, takže musela oslepotovat

každého nočního slídiče, který na něho pohlédl. Aktivoval rotomeč. Ten v jeho ruce ožil, ozubená čepel se roztočila na plný výkon. Ragnar se hlasitě zasmál. Válečné šílenství ho zcela ovládlo. Bestie v něm zavyla a zaškubala řetězy.

A pak už byli noční slídiči všude kolem. Hengist hodil do davu poslední granát a také aktivoval rotomeč. Ragnar shlédł dolů na moře znetvořených tváří. Dlouze, hněvivě zavyl a pak skočil mezi ně jako do rozbouřených vln příboje.

První ránu rotomečem zasadil dříve, než stačil dopadnout. Jeho čepel projela masem jako rozžhavený nůž máslem. Rotomeč zavyl a Ragnara v nose zaštipal pach spálených kostí. Rotomeč v okamžiku čistě oddělil paži od těla. Z pahýlu vytryskla krev. Ragnar odsekl něčí hlavu řezem vedeným přes krční obratel a odřízl temeno další hlavy za ní. Přitom neustále střílel z pistole do masy tel, tak nahuštěných, že nemohl minout. V uších mu zněly výkřiky a jekot obětí a probouzely v něm ještě větší zuřivost a násobily sílu jeho paží.

Noční slídiči se brzy vzpamatovali z prvního šoku a vrhli se na něho. Byli ozbrojeni pouze hrubými sekerami, kamennými palicemi a oštěpy. Divoce na Ragnara zaútočili, ale jejich rány neškodně klouzaly po hladkém keramitovém povrchu. Neznamenaly pro něj víc než déšť, který by mu bubnoval do pláštěnky. Obtěžovalo to, ale rozhodně mu to nemohlo ublížit.

Ragnar rozséval mezi nepřáteli smrt jako běsnící vichřice. Na chvíli měl pocit, že ho nemůže nic zastavit. Byl nezranitelný, neporazitelný bůh smrti, žnec kosící životy svých nepřátel. Takhle nějak se musel cítit Russ po svém zbožštění. Hlasitě výskal a rozdával rány, cítil, jak pod jeho údery praskají kosti. Dupnutím nohy drtil údy a hlavy nepřátel na krvavou kaši. Dlouze a jásavě zavyl a ozvěnou mu odpověděli jeho druhové prahnoucí po krvi. Ragnar cítil, že je vůbec nepotřebuje, že je schopen zničit a zabít všechny noční slídiče sám. Nezáleželo na jejich počtu ani na jejich odvaze. Neexistoval způsob, jak by se na něho mohli dostat. Tenhle boj byl jednostranný.

Pak se mu do hrudi zakousla bolest. V příštím okamžiku uviděl sekeru zaťatou ve svém tvrzeném keramitovém plátu. Byla ze surového železa, a přesto prošla skrz jeden z nejtvrdších materiálů, který byl v dílnách Tesáku vyroben. Jak je to možné? Pak si všiml run rudě světélkujících na hlavici sekery a rázem pochopil. Bylo to dílo černé magie.

Na okamžik ho zachvátila panika. Skoro cítil, jak se síla černé magie rozlévá jeho tělem jako jed. Věděl o takových temných zbraních, příběhy o jejich moci mu byly vštípeny do mozku výukovými stroji. Bývaly vybaveny smrtící magií, kterou do nich vložili jejich démoničtí stvořitelé. Kdo ví, jak mocná byla tato zbraň?

Zůstal stát jako přimražený a noční slídiči toho okamžitě využili. Vrhli se na něho a zasypali ho deštěm ran. Uder kamenné palice ho zbavil pistole. Po zásahu sekerou se mu na čele otevřela krvácející rána. Noční slídiči mu chňapali po nohách a pažích. Divoce ječeli radostí, přesvědčení, že jim jejich kořist nemůže uniknout.

„Ve jménu císaře, bojuj, chlapče!“ zaslechl seržantův výkřik. Ta slova ho probrala ze strnulosti a Ragnar si uvědomil, že vůbec nezáleží na tom, jestli je, nebo není otrávený nebo očarováný. Pokud se ihned nezačne bránit, v několika okamžicích zemře pod ranami nepřátel. S výkřikem zvedl paže. Servomotory zavylý námahou. Setřásl ze sebe zrůdy jako slaměné figurky. Rotomeč teď držel v obou rukou a kroužil jím kolem sebe. Paže, hlavy a kusy těl, vše, co mu stálo v cestě, létalo vzduchem.

Koutkem oka zahlédl náčelníka nočních slídičů, nebo snad jejich šamana, jak se chystá hodit další magickou sekeru. Zuřivě zavrčel a mocným obloukem se po něm ohnal. Rotomeč rozťal šamanovi lebku v půli, prošel jeho krkem, hrudí, vnitřnostmi a nezastavil se ani o kyčle. Jediným úderem rozsekl Ragnar šamana na dvě půlky. Na zem se vyvalily vnitřnosti. Pak Ragnar zjistil, že má kolem sebe prázdnou. Uchopil sekeru, která mu stále vězela v hrudi, vyrval ji a odhodil, jak nejdál mohl.

Rozhlédl se. Hengist se otočil a znovu se vrhl do bitevní vřavy. Než mohl udeřit, noční slídiči zavylí zděšením. Z druhé strany na ně zaútočil zbytek Krvavého spáru.

To bylo na noční slídiče příliš. Dali se na útěk. V jeskyni po nich zůstala jen zem posetá mrtvolami.

ŠESTNÁCT

CHRÁM CHAOSU

Ragnar se rozhlížel po místě zkázy. Nemohl se dopočítat mrtvých nočních slídičů. Pouze odhadoval, že jich může být dobrá stovka. Ve tmě se občas zablýsklo, jak jeho druhové stříleli na prchající zrůdy. Připojil by se k nim, ale víc ho zajímalo, co dělá seržant.

Hengist se sehnul nad tělem mrtvého šamana a prohlížel si vrhací sekeru, aniž by se jí přitom dotkl. Ragnar přistoupil blíž.

„Co je to zač, seržante?" zeptal se.

„Zbraň, které se dotkly síly Chasu," odpověděl Hengist.

„To jsem si myslel. Jedna taková mi během boje prošla brněním."

„Cože? Ukaž, podívám se na to." Hengist se k němu otočil a prohlédl si místo, kde sekera prot'ala keramit. Sklonil se k ráně a zavětral.

„Žádná krev," řekl. „Ostří neproniklo k masu. Měl jsi štěstí."

„Štěstí?"

„Taková zbraň může být otrávená. Někdy v nich bývá samotná nákaza Chaosu. To samo stačí k tomu, aby člověk zešilel." Poklepal na Ragnarův údržbový opasek. „Raději na to použij opravný tmel. Měl by ti udržet brnění pohromadě, alespoň dokud se nevrátíme do Tesáku."

Ragnar udělal, co mu Hengist řekl, a rozmazal rychle tuhnoucí pastu do děr v brnění. Chvilí počkal, až spoje zatvrdnou.

„Co teď?" zeptal se.

„Půjďme dál."

Smečka Krvavých spárů pokračovala dál do podzemí. Čím byli hlouběji, tím více si Ragnar všimal známek toho, že jeskyně jsou obydlené.

Tu a tam jim pod nohama praskaly kosti, volně se povalující v chodbě. Při bližším ohledání zjistili, že jsou to kosti buď lidské nebo něčeho člověku velmi podobného.

„Čím se zdejší obyvatelé živí?" zeptal se Sven.

„Ty nedokážeš myslet na nic jiného než na jídlo, co?" zasmál se Nils.

„Myslíš když zrovna nepožirají jeden druhého?" dodal Strybjorn.

Ragnar přikývl. I on si lámal si hlavu s tím, jak tady mohou noční slídiči přežít. Pokud nejí obrovské šváby, kteří občas prchali před jejich světly. Možná se živili netopýry nebo odpudivě světélkujícími houbami, které tu a tam pokrývaly stěny. Nebo podnikali nájezdy na povrch. Strybjornova slova v Ragnarově mysli vyvolala představu válcících mutantských klanů, které po bitvě hodují na mase padlých nepřátel.

Ale co se stalo se ztracenou smečkou? Copak je někdo rozlouskal a vydlobal z jejich brnění jako mořské kraby? A jestli ano, jak k tomu došlo? Bylo nepravděpodobné, že by noční slídiči dokázali porazit plně vybavenou a připravenou smečku Krvavých spárů. U Russe, vždyť on a Hengist sami zničili snad celý malý kmen v podstatě bez pomoci ostatních. Zbraně nočních slídičů byly primitivní a jejich taktika příliš prostá, než aby si poradili s celou jednotkou.

A proč sem vůbec ztracená smečka chodila -jejich úkolem přece bylo provést rutinní průzkum oblasti zasažené rojem meteoritů. Vlákalo je sem něco? Čeká stejný osud i Ragnara a jeho druhy? Ragnar toužil po odpovědích, ale nemohl je nalézt.

Nu což, řekl si, pravdu bezpochyby brzy poznáme.

„Vypadá to, že všichni utekli," poznamenal Lars.

„Máš pravdu," přisvědčil Ragnar, když letným pohledem přelétl vnitřek jeskyně. Všude se povalovaly hrnce, pánve, malé kamenné figurky, náhrdelníky z kůstek a kožené vaky plné nejrůznějšího harampádí, jako by je tu někdo pohodil a zmizel. Ragnar zavětral. Ucítil pach nočních slídičů, čerstvý a silný. Některé z pachových stop byly mírně odlišné. Nejspíše ženy a děti, pomyslel si Ragnar.

„Museli vědět, že přicházíme," řekl Sven a zkrivil obličej do děsivého úšklebku. „Možná je varovali ti, co přežili."

„Nebo jen chtěli uklidit ženy a děti do bezpečí, než nás tu zavalí," prohodil Lars.

Sven vycenil zuby a zavrčel. Larsův tón se mu nelíbil. Hengist se postavil mezi ně, aby zabránil hrozící hádce. Lars se Svenem se okamžitě stáhl.

„Nemyslím, že se to stane," řekl Hengist. „Ne, řekl bych, že tu jde o něco jiného."

„O co?" zeptal se Ragnar.

„To kdybych věděl, zatraceně. Ale ať je to cokoliv, určitě to nebude nic příjemného."

Ragnar s ním v duchu souhlasil. Stejně jako seržant a ostatní, i on ve vzduchu cítil ještě něco, cítil, že se shromažďují neznámé síly, aby se jim postavily. V těchto slujích hluboko pod horami se skrývala moc. Tím si byl Ragnar jistý. A byl si jistý i tím, že je to moc silná, stará a zlá. Rozhodl se říct nahlas to, na co už mysleli všichni.

„Možná bychom se měli vrátit, seržante."

„Ještě ne," zavrtil hlavou Hengist. „Ještě jsme nenašli to, co hledáme."

„A já pochybuju, že to najdeme," zamumlal Sven.

Pokud jsme ovšem nepřišli hledat smrt, pomyslel si Ragnar.

„Co to bylo?" řekl Lars. Ragnar se na něho podíval. Nebylo třeba ptát se, o čem světlovlasý válečník mluví. Slyšel to také. Odněkud z dálky k nim doléhal tlukot obrovského bubnu. Jeho úder se nesly zemi jako pulz nějakého gigantického srdce.

„To jsou naši podzemní přátelé. Dávají znamení svým kamarádům, že se bude brzy podávat večere. Dnes se budou servírovat křehcí mladí Vlci," řekl Sven co nejpřesvědčivěji.

Nils potřásl hlavou. „Jídlo. Pořád myslí jen na jídlo," opáčil posměšně.

Chodba se svažovala. Byla osvětlena obrovskými fluorescenčními houbami, pokrývajících vlhký povrch a stěny a vrhajícími bledé nazelenalé světlo. Ragnar cítil na jazyku jejich výtrusy a jejich pach téměř překryl všechny ostatní. Byl nasládlý a mdlý, chutnal po hnilobě a rozkladu. Bylo v něm přítomno něco, co mu připomínalo pach mrtvých těl. Tu a tam objevili stružku zeleného slizu stékající mezi houbami a mizející v děrách velikosti lidské hlavy. Ragnarovi se v mysli vybavil obraz hnusných slimákovitých tvorů, kterého se nemohl zbavit. Možná že právě oni byli potravou nočních slídiců.

Věděl, že vedle vedou chodby souběžné s tou, ve které se nacházeli. Cítil, že jsou plné nočních slídiců. Tu a tam je zahlédl, jak rychle mizí v ústí bočních chodeb, ale mutanti si teď zachovávali odstup a nikdy se nepřiblížili na dostřel. Buď se už poučili, nebo čekali na něco, co věděli, že přijde.

Ragnar by vsadil spíše na tu druhou možnost. Hengist postupoval tvrdohlavě stále vpřed, sledoval stopu, kterou zřejmě viděl jen on sám. Ragnar nevěděl, jestli je to tím, že Hengistovy smysly byly vycvičenější, že měl víc zkušeností, nebo na něho padlo šílenství a vedl je vstříc smrti. O podobných věcech slychal ve svém dřívějším životě na ostrovech. Muži zaslechli volání démona, zvedli se od stolu a šli vstříc svému osudu, aby našli smrt v trolím doupěti. Ragnar neviděl důvod, proč by se to nemohlo stát Hvězdnému vlkovi, i když se se svým podezřením raději nikomu nesvěřil.

Ohlédl se přes rameno. Daleko vzadu zahlédl slabý svit očí. Přidal do kroku, aby se příliš nevzdálil od své smečky.

Najednou stezka skončila. Před nimi se přes obrovskou propast klenul kamenný most. Ragnar se zastavil na jejím okraji. Někde hluboko pod ním tekla voda. Sven sebral kamínek a hodil jej dolů. Oba počítali, ale dopad kamene ani jeden nezaslechl.

Na druhé straně chodba pokračovala. Viděli ji i na tu vzdálenost. Ragnar rozeznával reliéfy démoních hlav vytesané do kamene. Zdálo se, že je Hengistův instinkt vedl správným směrem a že skutečně našli, co hledali.

Seržant se otočil a pohlédl na smečku. Jeho zestárlý, vráscitý obličej byl ve světle lamp bledý. Oči mu horečnatě planuly.

„Jak jsem předpokládal," řekl. „Chrám Chaosu."

„Možná bychom se měli vrátit a hlásit to," řekl Lars. Hengist se beze slova otočil, připravil si zbraň a zamířil k mostu. Na jeho okraji se zastavil. Věděl, že není povinností vůdce vystavovat se zbytečně nebezpečí. Na okamžik se zamyslel a pak řekl: „Ragnare, jdi napřed a proved' průzkum. Bud' opatrný. Most nemusí být bezpečný."

Jako kdybys mi to musel připomínat, pomyslel si Ragnar, když vykročil kupředu. Za sebou v dálce zaslechl šelest, jakoby od hemžícího se davu.

Most byl široký právě pro jednoho Vlka a táhl se několik set kroků přes propast. Kámen pod Ragnarovým nohama vypadal pevně, ale Ragnar nechtěl zbytečně riskovat. Postupoval opatrně, pokládal lehce jednu nohu před druhou a postupně na ni přenášel celou váhu. Pro svoji rychlost a hbitost nesměl zapomínat na svou hmotnost. Také by tu mohly být nastraženy pasti nebo propadliště. Ragnar věděl, že když šlo o zplozence Chaosu, nebylo nic vyloučeno. Kámen sice vypadal pevně, ale jestliže hrozila sebenepatrnější možnost, že se uvolní a on se propadne dolů do propasti, chtěl být připravený. Má-li tady zemřít, dal by přednost smrti v bitvě. Byl to pro něho jako pro válečníka jediný přijatelný způsob.

Odkud se ale ta myšlenka na smrt vzala? napadlo ho. Bestie v jeho nitru byla čím dál nepokojnější. Pocházelo to z toho, co je skryto v chrámu? Cítil, že tam něco je, stejně jistě, jako cítil studený pot na svém čele. Něco se v pravidelných intervalech z chrámu rozlévalo jako signál z nějakého přízračného majáku. Ragnar se pomodlil k Russovi a císaři za klid v duši a postoupil o další krok. Jeho okované boty na úzkém chodníku vířily prach.

Chodba se před ním rozšiřovala a prodlužovala. Uvědomil si její nezměrnost. Stejně jako byl most delší, než se na první pohled zdálo, bylo ústí do chodby širší a vyšší. Uznal, že vytvoření tohoto prokletého místa si muselo vyžádat nelidskou námahu. Celá stavba nesla známky stáří. Dlažba byla ohlazená tisíci nohou. Muselo to být staré stovky, tisíce let.

Jeho oči se nechaly ošálit temnotou a vzdáleností. Najednou si začal uvědomovat, jak ho klamou. Odhadoval, že klenutý průchod zhruba desetkrát převyšuje stojícího muže a že každý kvádr je přinejmenším stejně velký jako on sám. Odporné hlavy vytesané do stěn byly dost velké, aby najednou polkly vzrostlého muže. Umělecká díla, která zde byla vytvořena, byla svým způsobem úžasná. Hlavy vypadaly jako hlavy živých tvorů, chystajících se každou chvíli vylézt z kamene. Ragnar napůl čekal, že rozšklebené tlamy po něm chňapnou a pozřou jej.

Zdálo se mu, jako by se z hlavy v obloukové vazbě ozývalo tiché mumlání, ale nebyl si jist. Na chvíli se zastavil a nahlédl dovnitř. To, co spatřil, mu vyrazilo dech.

Shlížel dolů z vrcholu mramorového schodiště vedoucího do síně vytesané v samém srdci hory. Na vzdálenějším konci zahlédl mohutnou sochu, která mohla zpodobňovat jedině nějakého démona. Vypadala, jako by byla vytesaná z křišťálu a vyložená kostmi. Každou šupinu její kůže tvořil drahokam. Barvy na jejím povrchu hrály a neustále se měnily, neustále se míchaly a přesouvaly. Socha mohla být tak pětkrát vyšší než člověk, ale obklopovala ji taková aura moci, že se zdála být mnohem větší. Oči jí ohnivě planuly. Záře jejího povrchu nějakým způsobem znemožňovala přímý pohled a mámila oči. Zdálo se, že se socha každým okamžikem promění nebo nějakým kouzlem ožije.

Z ramenou jí jako plášť visela složená kovová křídla. Její hlava se podobala ptačí. Socha napřahovala obludné drápy v podivně lidském a nanejvýš hroživém gestu. Působila dojmem něčeho zvířecího a božského zároveň, bytosti mnohem mocnější a mnohem hrůznější než člověk. Z jejího nitra pulzovaly vlny temné moci jako hrůzný tep srdce pomateného boha. Ragnar bez ptaní věděl, že socha představuje Tzeentche, velkého Přeměňovače, démonického pána padlé magie. Jeho implantované znalosti ho o tom ujistily.

Z magického vyzařování modly ho brněla pokožka po celém těle.

Socha Ragnara natolik fascinovala, že od ní nedokázal několik úderů srdce odtrhnout oči, aby prozkoumal i zbytek síně. Ta byla stejně odporně impozantní jako socha. Ze zdí šlehalý různobarevné plameny a ozařovaly i ty nejvzdálenější kouty. Podle toho, jak plápolaly, a podle dráždivého zápachu Ragnar usoudil, že jsou to výtrysky přírodního plynu.

Jejich světlo ozařovalo příšernou podívanou. Všude po podlaze se válely ohavně zmutované mrtvoly,

nafouklé a pokřivené, ale stále na nich bylo možné poznat, že to kdysi byli lidé. Jako by někdo jejich maso roztavil a přeformoval do nových fantastických tvarů. Hlavy byly nafouklé jako balony, dvakrát větší než obvykle. Prsty se spojily do jediné ploutve. Z břich vyhrželé vnitřnosti jako úponky rdousily své dřívější majitele. V některých případech byly zuby přeměněny na kly. Z kůže rašila srst. U jiných kůže zprůhledněla a odhalovala vnitřní orgány. Jeden z ubožáků se svlékl z kůže jako had a nyní bylo vidět jeho jasně rudé maso a síť žil. Byl příšerným příkladem Tzeentchovy pravé moci.

Konečně Ragnar poznal osud ztracené smečky. Na obrovské konstrukci vytvořené z kostí visely jejich zbraně a brnění. Z Ragnarova hrdla se vydralo zavytí hrůzy a vzteku. Socha se v mihotavém osvětlení tryskajícího plynu potměšile usmála.

Ragnar se otočil a pokynul svým druhům, aby ho následovali. Přišli mnohem rychleji než on.

„U Russel“ zamumlal Sven. „Odporné místo.“

„Chrám Tzeentche,“ řekl Hengist. „Velkého Přeměňovače. Jednoho ze čtyř nepřátel Otce veškerenstva.“

„Musíme ten chrám zničit,“ prohlásil Strybjorn.

„Výborný nápad. A nechceš nám prozradit jak?“ zeptal se ho Lars.

„Granáty,“ nadhodil Nils.

„To nepomůže,“ namítl Hengist. „Pokud se nemýlím, celé místo je naplněno černou magií. Budeme potřebovat mocnější zbraně než granáty. Musíme oznámit kapitulaci, co jsme našli.“

„Myslím, že budeš mít úplně jiné starosti, falešný mariňáku,“ ozval se za nimi studený, posměšný hlas.

Ragnar vzhlédl. Před Tzeentchovým oltářem se objevila postava. Nevěděl, jak se tam dostala. Nikoho neviděl do chrámu vstupovat. Ragnar visel pohledem na neznámém mluvčím. Bylo těžké odtrhnout od něho oči.

Cizincův oděv jako by parodoval Hvězdnou pěchotu. Jeho zbroj byla objemná a zdála se být už velmi stará; některé části byly odstraněny a nahrazeny jinými, přeměněny a opraveny. Brnění měl pokryté pásy ze zlata a černé oceli. Z jeho masivní rohaté, složitě zdobené helmy planuly rudé oči. Postava držela v každé ruce pistoli stejně zastaralého typu, jako byl zbytek zbroje.

Ragnar si všiml, že cizincovo brnění bylo neuvěřitelným způsobem vyšperkované. Po celém povrchu se ve světle plynových hořáků třpytily drahokamy a vykládané hlavy démonů. Snad to byl jen světelný klam, ale některé hlavy jako by se na Ragnara dívaly, mrkaly a šklebily se. Nemohly být vyrobeny ze žádného přirozeného kovu. Ze znalosti získaných v Tesáku Ragnar pochopil, že se dívá na vojáka Chaosu.

„To ty jsi falešný mariňák,“ odpověděl Hengist. „Tví lidé zradili přísahu císaři a lidství.“

„To tvůj senilní bůh nedostal danému slovu. Byl příliš slabý. A lidstvo samo se ukázalo nehodné naší vlády.“ Hlas postavy byl zabarven arogancí, snad i nudou.

„Vlády démonů a jejich uctíváčů. Vlády těch, kteří klečí před naším nejúhlavnějším nepřítelem. Jste lůza, horší než lůza.“

„A ty budeš mít spoustu času litovat svých slov, až budeš kňučet a škemrat o milost před tím, kdo brzy pozře tvoji duši. A věř mi, tvé žadonění vyslyšeno nebude.“

„Až si vezmu tvoji hlavu a tvé tělo shodím do propasti, nebudeš už mluvit tak zpupně.“

Voják Chaosu se zasmál. Nezní to příliš příjemně, pomyslel si Ragnar. Ten smích překypoval falešným sebevědomím. Nikdo by se neměl takto smát tváří v tvář plně vyzbrojené Vlčí smečce. Válečník ve zlatomodré zbroji však zřejmě četl jeho myšlenky.

„Ty a tvá ňafající štěňata to nikdy nedokážete.“

„Skutečně? I ten nejslabší z Krvavého spáru je lepší a věrnější válečník než ty, zrádče.“ Hengist si odplivl na špinavou chrámovou podlahu.

„Připouštím, že jsou užiteční v boji s nevzdělanými, pověřivými podlidmi, ale, jak vidíš, já jsem vyzbrojen nejméně stejně dobře jako vy.“ Voják-čaroděj se rozmáchl v teatrálním gestu. „Možná bych měl své zbraně odložit a bojovat jen s kopím. Pak bys možná měl naději. Ale i tak by to pro mě bylo příliš snadné. Mohu se bít holýma rukama.“

„Odvážná slova na někoho, kdo se skrývá v temnotách pod světem!“ vložil se mezi ně Ragnar. Cítil, jak ho ovládá zloba.

„Tobě nemusím nic dokazovat, otroku falešného boha. Už deset tisíc let se nepřátelé třesou před

Madokovým jménem."

„Leda tak slabomyslní blázni, kteří se zaleknou planého naparování."

„Tvé žvanění mne unavuje, mladíku, a jelikož jste mi poskytli dost času, abych stačil přivolat své bratry, myslím, že můžeme začít s masakrem."

Zatímco Madok mluvil, dveře v boční stěně chrámu se odsunuly a dovnitř vběhli další válečníci Chaosu. Hengist pozvedl zbraň, ale Madok byl rychlejší. Obě jeho pistole vylétly do vzduchu a začaly pálit. Střely zazvonily o Hengistův pancíř. Seržant jen taktak stačil uskočit do chodby. Dva ze smečky už neměli takové štěstí a dávka střel vojáků Chaosu přeřízla jejich těla v půli.

Ragnar následoval Hengistova příkladu a odklidil se z palebné linie. Strybjorn, Sven a několik dalších drželi pozici a střelbu vraceli. Jejich střely prolétly chrámem, ale nějaká síla je vždy odklonila a neškodně vybuchovaly v pilířích chrámu. Ragnar se podíval na Hengista a čekal na rozkaz. Seržant přeběhl chodbu a skulil se za Ragnara.

„Musí jich tu být celá četa, možná víc. Smečka Krvavých spárů se proti nim nemůže udržet. Musíme to hlásit kapitule. Vezmi Svena, Strybjorna, Nilse a Larse a odved' je zpátky na povrch, jak nejrychleji to jde."

Ragnar chtěl odporovat. Bestie v něm byla silná. Z pachu krve se mu zjezily chloupky na zátylku, toužil zabít. A navíc mu připadalo nefér nechat si upřít právo na hrdinskou smrt. Hengist zřejmě Ragnarovým pocitům rozuměl.

„Život Hvězdného pěšáka někdy není lehký," řekl. „Teď vem ostatní a jdi." Křikl na muže, kteří měli jít s Ragnarem, aby se stáhli. Ragnar viděl Krakiho a Volgarda, jak krácejí vstříc palbě vojáků Chaosu. Viděl rovněž, že vojáci Chaosu unikají zranění, přestože se pohybovali přes nechráněný prostor chrámu pomalu a lhostejně jako stroje. Slyšel jejich nelidský, bezstarostný smích. Opravdu je chrání nějaká temná síla, pomyslel si Ragnar. Náhle si uvědomil, že by měl skutečně odejít co nejrychleji.

SEDMNÁCT

ÚSTUP

„Jdeme!" vykřikl Ragnar a vyrazil po kamenném mostě pryč z chrámu. Nemusel se ohlížet, aby zjistil, jestli ho ostatní následují. Cítil jejich přítomnost, cítil jejich pach strachu a nenávisti. Odhadoval, že stejně jako on jsou zklamaní a vzteklí, protože museli odejít z boje proti zrádcům, proti silám Chaosu. Ragnar v duchu zaklel. Jak to, že vůbec mohlo dojít k takovému rouhání a pošpinění svaté půdy Fenrisu?

Přemýšlel, jak dlouho už se prokleté síly Chaosu pod povrchem Asaheimu skrývají. Odhadoval, že přišly pod pláštěm posledního meteorického deště, ale část jeho mysli křičela, že tu mohou být už měsíce, roky, snad i desítky let. Nemožné! Ragnar takovou myšlenku zamítl. A teď, když narazí na takovéhle hnízdo zmijí, musí prchat!

Ne že se to úplně obejde bez boje, pomyslel si Ragnar. Cesta před nimi byla zahrazena nočními slídiči vedenými šamanem s runovou zbraní. Zrůda na Ragnara ukázala dlouhou holí s lebkou na konci. Kolem jejího vrcholu se začala s praskotem sbírat rudá záře. Proti Ragnarovi vylétl blesk všespalující magické energie. Hvězdný vlk sotva stačil uskočit. Ohnivá koule narazila do skály v místě, kde před chvílí stál. Ragnar instinktivně pozvedl zbraň a vystřelil. Všechn ten čas, který strávil výcvikem, rozhodně nebyl promarněný. Střela neomylně zasáhla cíl.

Šamanova hlava vybuchla jako medúza pod úderem kovářského kladiva.

Noční slídiči strašlivě zaječeli a rozběhli se k mostu. Zuřivě mávali sekerami a kyji a vykřikovali Tzeentchovo jméno. Ragnar si s jejich počtem ani zbraněmi velké starosti nedělal. Hrozilo však nebezpečí, že jim noční slídiči budou bránit v ústupu tak dlouho, dokud je zezadu nenapadnou vojáci Chaosu. A Ragnar byl rozhodnut hlášení seržanta Hengista kapitule doručit.

„Granáty!" zakřičel. „Teď!"

Vlci jako jeden muž vytáhli z opasků granáty a začali je házet do přivalu nočních slídičů. Série explozí trhala dav na kusy a zabíjela. Všude létaly kusy masa a proudy krve stříkaly vzduchem. Útok nočních slídičů se rozpadl čirou hrůzou ze strašlivých jatek, která granáty působily. Celá masa útočníků se na okamžik zachvěla.

„Perte to do nich!“ Vlci házeli granáty s dvojnásobnou zuřivostí. Další a další noční slídiči padali. Vzduch byl prosycen pachem krve. Pak si Ragnar uvědomil, že dělají velkou chybu. Tolik výbuchů najednou muselo oslabit most. Obrovské kusy kamene se začaly odlamovat a padat do hlubiny. Ragnarovi bylo jasné, že pokud se odsud rychle nedostanou, celý most se zřítí a oni skončí na dně propasti.

Náhle odněkud přilétla střela a urazila kus mostu kousek od Ragnarovy paže. Ohlédl se, aby zjistil, jestli na ně někdo nestřílí z chrámu, ale viděl jen Hengistovy lidi bránící své postavení. Podíval se zpět do davu nočních slídičů a našel to, co hledal. Několik mutantů mělo pistole. Některé z nich měly známé tvary, stejné jako jeho vlastní zbraň. Bezpochyby patřily Hvězdným vlkům, jejichž těla teď visela v chrámu. Jiné vypadaly stejně archaicky jako Madokovy zbraně. Ragnar odhadoval, že se sem musely dostat zároveň s kacíři. Ne že by na tom záleželo, pokud se jeho mužům nepodaří rychle překročit most.

Rozhlédl se, aby zjistil, jestli si i ostatní všimli hrozícího nebezpečí. Z jejich pachů a držení těla poznal, že ano. Nemusel jim přikazovat, aby s házením granátů přestali. S nezávislostí pravých Vlků se tak rozhodli sami. Stále však zasypávali nepřítele palbou. Žádná střela neminula cíl. Ragnar pochopil, že zbývá jenom jedna cesta.

„Vpřed!“ zakřičel. „Musíme prorazit!“ Sám se rozběhl proti mase slídičů. Cítil, jak se most pod jeho kroky otřásá a chvěje. Do jeho zborcení zbývalo sotva několik úderů srdce. Do propasti se řítily další a další kameny. Trhlina mezi stále ještě pevnou částí mostu a římsou na druhé straně se stále rozšiřovala. Běžel a přitom uvažoval, jestli ho jeho svaly dokážou přes tu vzdálenost přenést. Nu, pomyslel si, je jen jediný způsob, jak to zjistit.

Každým krokem se přibližoval k průrvě. Srdce mu divoce bilo napětím a vzrušením. Bude si muset přesně rozvrhnout kroky. Jediná chyba a Ragnar se propadne dolů do náruče smrti. Pokud skočí příliš brzy, nemusí doskočit až na druhou stranu propasti. Pevně sevřel pistoli a meč, doběhl tak blízko k okraji, jak si troufl, a skočil.

Okamžitě a zřetelně si uvědomil nesmírnou hloubku pod sebou. Vlasy mu rval vítr. Všechno jako by se zpomalilo. Viděl ostře každý detail na tvářích mutantů před sebou. Každý bolák, každý vřed v jejich znetvořených tvářích, mohl spočítat všechny póry na jejich kůži. Nikdy si nic neuvědomoval tak ostře. Všechny jeho nadlidské smysly jej pozvedly na novou úroveň vědomí, která ho naplnila úžasem. Byl tak blízko smrti, a přesto se nikdy necítil tak živý.

Vyrazil ze sebe mocný válečný pokřik. Ještě ve vzduchu namířil zbraň a vypálil dávku na nočního slídiče stojícího na okraji srázu. Mutant se chytil za břicho a skácel se do temné hlubiny. Ragnar znovu vystřelil. Další nepřítel padl. Pak s pocitem ulehčení ucítil pod nohama pevnou zem.

Zhoupl se v kolenou a vykřikl svoji výzvu shromážděné hordě nočních slídičů. Je živ a oni teď zaplatí! Ted' poznají zlobu Hvězdného vlka! S vyjícím rotomečem se rozběhl vpřed a snažil se proklestit volný prostor v semknutých řadách protivníků dříve, než dopadnou jeho druhové. Věděl, že pokud by přistáli přímo ve zmítajícím se davu, mohli by ztratit rovnováhu a spadnout dolů do tmy.

Jeho rotomeč trhal maso a tříštil kosti. Ragnar držel spoušť stále stisknutou, protože teď nemohl neminout.

Prosekával si cestu nočními slídiči jako loď prodírající se přes rozbouřené moře. Změnil se na živý stroj zkázy, vír smrti točící se a vířící masou mutantů. Za sebou slyšel své bratry, rovněž rozsévající smrt. Výhled mu brzy zamlžil rudý opar kapiček krve tryskající z míst, kde se jeho rotomeč setkal s masem a řezal šlachy a žíly. Křik umírajících byl ohlušující i přes tlumiče v uších. Hluboko v Ragnarově duši ukrytá bestie povzbuzená krveprolitím zesílila.

Ragnar teď bojoval čistě instinktivně. Nepotřeboval myslet. Vlady se ujala bestie. Reflexy, nervy a svaly pracovaly v dokonalé harmonii. Na každou hrozbu, kterou jeho zostřené smysly vycítily, odpověděl rychlostí myšlenky. V té chvíli byly jeho bojové schopnosti daleko za hranicemi kteréhokoliv smrtelníka. Nic ho nemohlo zastavit. Za ním postupovali ostatní, tak snadno jako sekera zatínající se do shnilého

dřeva.

Divoké pohledy, široce rozevřená ústa. Jeden sek a zmizely z dohledu. Znetvořená těla se poddávala Ragnarově čepeli. Od brnění mu odskakovaly kamenné palice. Přikrčil se před kamenem vystřeleným z praku. Jeho citlivým smyslem se letící kámen zdál tak pomalý, že měl Ragnar celou věčnost na to, aby se mu vyhnul. Otočil hlavu. Zaslechl vykřikl mutanta, který stál letícímu kameni v cestě. Ragnar rychlým pohybem rozdrtil hlavu prakovníka a dál si klestil cestu ke svobodě.

Vzduchem prolétl proud čarodějné energie, zářivý rudomodrý had, mířící přímo k němu. Jak se blížil, Ragnar ucítil ozón a hořkou pachut' v ústech. Pokusil se uhnout stranou. Přeskočil vedle stojícího mutanta, ale ohnivá koule změnila směr. Snažil se krýt zbraní, ale proud magické energie byl rychlejší a zasáhl ho naplno do prsního plátu.

Ragnarovo tělo bylo okamžitě zaplaveno nezměrnou agónií. Každé jeho nervové zakončení křičelo bolestí. Ragnar cítil, jak se jeho brnění nafukuje a roztéká. Zajiskřilo se a všechny systémy přestávaly fungovat. Zatmělo se mu před očima a v uších mu praskala statická elektřina. Nápor energie způsobil vibrace v servomotorech a křeče v údech. Ragnar měl dojem, že se mu uvaří oči. Cítil pach spálených vlasů. Motal se jako opilý, obklopený nachovým oblakem ohně.

Veškerou silou vůle se soustředil a začal pátrat po protivníkovi. Zatnul zuby. V ústech ucítil železitou chuť vlastní krve. Vzhlédl a uviděl chechtajícího se nelidského šamana, divoce poskakujícího na zářícím disku, který se vznášel vysoko nad hlavami davu až u stropu jeskyně. Další zatracená magie, zaklel Ragnar. Z lebky na konci hole v šamanových spárech znovu vytryskl proud energie. Ragnar se zoufale snažil pozvednout pistoli, ale oči se mu zalily slzami bolesti. Viděl stále hůř. Před očima mu tančily černé a rudé mžítka a jazyk měl přilepený k vyschlému patru. Věděl, že v příštím okamžiku zemře.

Najednou šamanovu hrud' roztrhla střela a srazila ho dolů z již padajícího disku. Šaman doširoka roztáhl ruce. Proud energie pohasl a zmizel. Ještě v pádu zasáhla šamana další střela a na chvíli ho zastavila ve vzduchu. Prošla okem a skrz lebku. Temeno šamanovy hlavy se rozletělo ve spršce kousků mozku a krvavých úlomků kostí. Ragnar se snažil najít toho, kdo šamana zabil, a ke svému překvapení zjistil, že to byl Strybjorn. Jeho zapříisáhlý nepřítel mu kývl na pozdrav a dál se věnoval dorážejícím mutantům.

Ragnar bojoval ve stavu podobném závratí. Automatické systémy již kontrolovaly všechny funkce jeho zbroje a na periferním vidění zazářily nekončící řady údajů o probíhající kontrole. Koutkem oka zachytil granát letící směrem k němu. Podle jeho dráhy jej nemohl hodit nikdo z jeho smečky, granát tedy musel pocházet z kořisti, kterou noční slidiči získali od mrtvých mariňáků. Jedna věc však byla jistá. Ať hodil granát kdokoliv, nezáleželo mu na životech svých spolubojovníků. Ragnar byl obklopen vyjícími mutanty, kteří zemřou, pokud granát vybuchne kdekoli poblíž. Věděl, že jeho napůl ochromená zbroj přímý zásah granátu nevydrží. Slyšel, jak jeho servomotory namáhavě supí, a blikající červené údaje sdělovaly vlastní tísnivé zprávy. Měl jedinou šanci; záleželo na tom, na jaký čas byla nastavena časová rozbuška. Když se granát přiblížil, odpálkoval ho plochou částí čepele. Doufal, že úder nezpůsobí explozi. V jednom okamžiku měl pocit, že mu náraz granátu vyvrátil rameno z kloubů. Granát však nevybuchl a vrátil se zpátky do davu mutantů. V příštím okamžiku explodoval a rozprášil kousky zrůd do širokého okolí.

Ragnar se rozběhl vpřed. Noční slidiči vycítili jeho slabost a rojili se kolem. Bili kamennými palicemi do prasklin jeho poničeného brnění. Na kamennou podlahu odpadávaly kusy keramitu. Ragnar rozdrtil čísi lebku pažbou pistole. Vrazil špičku rotomeče do hrudi nejbližšího stojícího mutanta a rozpáral jej rychlým pohybem odshora dolů. Když noční slidiči spatřili odhodlaný výraz v jeho tváři, začali ustupovat. To Ragnarovi umožnilo roztočit rotomeč dokola v divokém víru smrti. Sekal údy, hlavy, půlil těla. Hnal se davem jako tornádo a najednou si uvědomil, že má kolem sebe prázdno. Všechny zrůdy zmizely.

Ragnar těžce oddychoval a lapal po dechu. Ohlédl se zpět. Sven, Nils, Lars a Strybjorn se probíjeli davem mutantů za ním. Zdálo se, že plavou v moři syrového masa a tryskající krve. Noční slidiči padali jako obilí pod kosou žence. Hvězdní vlci Krvavého spáru bojovali nelidsky, byli nezranitelní, nezadržitelní. Ale pak Ragnar zpozoroval další granát, tentokrát mířící na Strybjorna a Svena. Vykřikl, viděl, jak se oba snaží reagovat, ale instinktivně poznal, že varování přišlo pozdě.

Sven jen taktak dokázal odskočit stranou. Ponořil se do davu mutantů. Vyl a bil kolem sebe. Strybjorn

byl o zlomek sekundy pomalejší. Svíralo ho několik nočních slídičů a snažili se ho povalit na zem, aby ho mohli zasáhnout do hlavy. Na poslední chvíli se s mocným výkřikem vrhl stranou a pokusil se granát odpálkovat. Skoro se mu to podařilo, ale granát při doteku jeho meče vybuchl. Tlaková vlna ho odhodila jako hadrovou panenku.

Ragnar na okamžik zůstal ochromený, přemožený protichůdnými emocemi. Vypadalo to, že jeho nenáviděný nepřítel zemřel, že exploze připravila Ragnara o pomstu. Ale to na tom nebylo to nejhorší. Ragnarovi najednou připadlo, že jeho pomsta je v porovnání s hrozbou vojáků Chaosu a padlého boha, kterého uctívali, bezvýznamná. Oni představovali hrozbu pro celé lidstvo a Strybjorn padl v bitvě na jeho obranu. Víc než to, zachránil Ragnarovi život před šamanovou magií a Ragnar neměl čím svůj dluh splatit. Zavyl zuřivostí, bolestí a pocitem marnosti. Najednou si uvědomil, že i přes svoji hloupou nenávist nechtěl, aby Strybjorn zemřel takhle, že si snad vůbec Strybjornovu smrt nepřál. V porovnání s hrůzami zde pod horami se jejich staré klanové spory zdály dětinské a směšné.

Všiml si, že se Sven otočil a snažil se dostat skrz masu mutantů k místu, kam Strybjorn dopadl. Náhle se Strybjorn vynořil z moře těl a vrávoravě se postavil na nohy. Měl rozbité brnění, dírami bylo vidět vnitřní mechanismy. Chyběla mu kůže na pŕlce tváře a zející rána obnažovala čelist a zuby. Jedna paže mu bezvládně visela a tekla z ní krev, ale Strybjorn přesto bojoval, prodíral se davem mutantů a cestou zabíjel vše, na co narazil. U Russe, je to mocný válečník, prolétlo Ragnarovi hlavou. Ochromení pominulo. Vrhł se do boje a prosekával se Svenovi a Strybjornovi naproti.

Za chvíli pročistil cestu a byli volní. Chytil vrávorajícího Strybjorna za paži a podepřel ho. Ještě se ohlédl na Nilse a Svena a vykřikl: „Granáty!”

Sven se strašlivě zašklebil a začal do davu nočních slídičů házet jeden granát za druhým. Vzápětí se k němu připojil i Nils. Od stěn jeskyně se odrážel ohlušující rachot explozí. Vzduch byl prozářen jejich výbuchy. To bylo na mutanty příliš. Bez vedení mrtvého šamana se postupně dávali na ústup a prchali směrem k propasti. Tlak zadních řad je srážel do hlubin. Ragnar slyšel jejich výkřiky, jak padali do věčné temnoty.

Rychle vytáhl z opasku medikit. Věděl, že pokud chce Strybjornovi zachránit život, musí jednat rychle. Byl to závod o každou minutu a za chvíli je začnou pronásledovat válečníci Chaosu. Podíval se na Svena, dřepícího vedle něho. Jeho zbroj byla potřísněna krví a mozky.

„Dobrý boj,” zachrčel Sven. Ragnar přikývl. Přemýšlel, za jak dlouho je dostihnou vojáci Chaosu. Bylo nutné varovat kapitulou před tím, co zde našli, ale přesto nechtěl nechat Strybjorna zde, zraněného a samotného, napospas blížící se hrůze. Vzpomněl si na starce u Morkaiovy brány. Řekli mu, že jeho nenávist je i jeho slabost, brána pro zlo do jeho duše. Pochopil, že měli pravdu a že je jen jeden způsob, jak se své nenávisti zbavit. Rychle se rozhodl a modlil se, aby se rozhodl správně.

„Svene, ty s Larsem a Nilsem a ostatními vypadnete odtud. Běžte na povrch, tak daleko, dokud nezačne fungovat vysílač, a pošlete zprávu kapitule.”

Sven se místo odpovědi zvedl a rozeplnul si přezky helmy. Helma s tupým úderem padla do vlhkého písku a odhalila Svenův zuřivostí stažený obličej. Hvězdný vlk v mdlém světle Ragnarovy lampy vypadal jako démon. „Máme tě nechat tady se Strybjornem? Abyste získali všechnu slávu pro sebe?” Sven divoce zavrtěl hlavou. „Zbláznil ses? Kdo si myslíš, že jsem?”

I přes zoufalou naléhavost situace nemohl Ragnar potlačit smích. Položil ruku na Svenovo rameno. „Vezmi si helmu a jdi, pitomče, nebo ti vlastními zuby rozsápu hrdlo. Copak ti nedošlo, že oznámit kapitulou, co jsme zde našli, je mnohem důležitější než tvoje hrdinská smrt?”

„To říkáš ty. A přitom tady zůstáváš.” Svenovy oči se stáhly do dvou úzkých štěrbin a jeho hlas zněl hrozivě.

„Strybjorn mi zachránil život a já ho tady nenechám.”

„Jdi. Zůstanu já!” Svenovy oči planuly bitevní horečkou. Nervózně přejížděl prsty po čepeli rotomeče.

Ragnar ztratil trpělivost. „Nebudu to už opakovat,” zařval. „Jdi. Hned. Nebo tě vlastnoručně zabiju!” Jejich pohledy se setkaly. Zuby se obnažily. Ve vzduchu visel pach zloby a konfrontace. Ragnar cítil, jak se mu ježí chloupky na zátylku. O okamžik později Sven podle všeho vycítil Ragnarovo odhodlání. Nějakým instinktem, jako vlk, který ustupuje před vůdcem smečky, se stáhl.

„Dobře.” Zvedl helmu a očistil ji od písku a zaschlé krve. „Jdu. Ale příště to budu já, kdo zůstane u

zraněných."

Ragnar na něj vycenil zuby. „To je fér," řekl. Sven odvrátil pohled a vyštěkl rozkazy k Nilsovi a Larsovi.

„Tak, vy dva tam, slyšeli jste slovo hrdiny. Jdeme. A žádné námitky, nebo vám vyříznu srdce a před vašimi očima je sním."

„Pořád myslí na jídlo," zamumlal Nils. Vztyčil palec a pokynul Ragnarovi. Pak šel.

„Ještě se uvidíme," řekl Lars. „Vím to."

„Modlím se k Russovi, abys měl pravdu," odpověděl Ragnar a hleděl za trojicí mizející ve tmě.

Ragnar vytáhl sprej se syntetickou tkání a postříkal Strybjornovi obličej. Pěna začala okamžitě obalovat obnaženou kost a zuby. Nevypadalo to zrovna krásně, ale alespoň to zakryje zranění a udrží je sterilní. Pak vzal tmel a začal opravovat trhliny v Strybjornově pancíři. Nejprve pospojoval kabely, potom stáhl kusy keramitu k sobě a přetřel spoj tmelem. Nakonec, když se přesvědčil, že všechno je na svém místě, píchl Strybjornovi dávku silného stimulantu. Strybjornovy oči se doširoka rozevřely. Zavyl bolestí a vztekem.

„Pořád jsi tu, Hromová pěsti - překvapuješ mě." Jeho hlas byl zuřivý a drsný, podbarvený bolestí rozlévajícím se po celém těle.

„Zachránil jsi mi život. Splácím svůj dluh."

„Nepotřebuji tvoji pomoc," zasyčel Strybjorn skrz sevřené zuby a pokusil se vstát. Dokázal se zvednout na kolena, ale pak zavravoral. Ragnar se sehnul, podvlékl mu svoji paži pod ramenem a podepřel ho. Rotomeč měl v pochvě a pistoli držel v levé ruce. Z trhlín v Strybjornově zbroji tekly pramínky krve a třísnily Ragnarovu paži.

„Raději bychom měli jít. Je jen otázkou času, než noční slídiči znovu seberou odvahu. Nebo než jim ji dodají vojáci Chaosu."

Strybjorn se i přes bolest zatvářil zamyšleně. „Zajímalo by mě, co dělá Hengist a ostatní."

Ragnar nastražil uši. Zdálo se, že Hengistovi lidé jsou už mrtví, nebo hůř, že je zajali. Ragnar doufal, že zborcený most na chvíli síly Chaosu zdrží, ale předpokládal, že to nebude na dlouho.

Strybjorn se o Ragnara opřel a společně vykročili do tmy.

Ragnar se snažil jít zpět po stopách, které zanechali cestou sem. Nebylo to snadné. Zachytil sice pachy Vlků, ale byly natolik překryté štiplavým pachem mutantů, že bylo téměř nemožné je sledovat. Ragnar si uvědomil, že byli zavlečeni do léčky, vpuštění hlouběji do nitra hory, zatímco se noční slídiči shromažďovali všude kolem. Dovolili jim dojít až do chrámu a oni šli, jako živá oběť velkému Přeměňovači. To nebyla veselá představa.

Ragnarova lampa prozařovala tmu. Sklonil se a našel stopy, které dokazovaly nedávnou přítomnost jejich smečky. To ho povzbudilo. Hekání zpovzdálí mu napovědělo, že Strybjorn na tom není příliš dobře. Otočil se k němu. Jeho kůže začínala mít žlutavý nádech, který si Ragnar v minulém životě spojoval se smrtí. Doufal, že Strybjornovi jeho nadlidská síla pomůže překonat nejhorší. Horečně uvažoval, jak zjistit, kde přesně je Strybjorn zraněn. Může mít nějaká vnitřní zranění, která Ragnar nedokázal lokalizovat a k jejichž ošetření stejně nemá vybavení. Možné bylo cokoliv. Často se stávalo, že válečníci nezemřeli na zjevná zranění. Ragnar jako chlapec slýchal o mužích, kteří v bitvě utřili lehké zranění hlavy, bojovali dál a pak zakopli o kámen a v okamžiku vítězství padli mrtví k zemi. Možná se to přihodí i Strybjornovi.

„Jdi dál beze mě, Hromová pěsti," zachrčel Strybjorn. Jeho slova zněla ze zmrzačených úst zvláště.

„Počkám tady. Pokud nás někdo pronásleduje, zdržím ho."

„Půjdeš se mnou, i kdybych tě měl omráčit a nést tě na zádech. Už jsme se dostali dost daleko. Vzmуж se a vydrž i zbytek cesty."

Jejich pohledy se setkaly. Stejně jako předtím ve Svenově, i v Strybjornově pohledu se objevil odpor a stejně jako Sven se i Strybjorn nakonec podvolil. Kdyby byl plně při síle, asi by se nepodrobil, ale teď byl zesláblý a neměl vůli Ragnarovi vzdorovat.

„Vyhrál jsi. Jdeme." Strybjornovy servomotory zasípaly a z popraskaných trubek na batohu se vyvalila

pára, ale Smrtihlav se váhavě belhal tunelem vpřed.

Ragnar přemýšlel, jak ho má udržet na nohou.

Ragnar si ulehčeně oddychl. Poznal tohle místo. Před sebou měl velké podzemní jezero. Nikdy by ho nenapadlo, jakou mu pohled na jeho prohnílé vody udělá radost, ale bylo tomu tak. Ani břehy jeho domovského ostrova by ho nepotěšily víc. Nezáleželo na tom, jak odporné místo to bylo, byl to orientační bod a to, že k němu dorazil, znamenalo, že jde správným směrem.

V několika předešlých hodinách málem propadl obavám, že zabloudili. Na zpáteční cestě vypadala jejich trasa jinak. Ragnar chápal, proč tomu tak je. Bylo to prostě tím, že šli opačným směrem, viděli chodby a jeskyně jinak než předtím. A jako by to nestačilo, začínal být unavený. Kromě Strybjorna byl sám. To zkreslovalo jeho vnímání. Všechno se mu zdálo neznámé, hrozivé a nebezpečné. Potřásl hlavou a připomněl si, že tomu tak doopravdy je.

„Tohle je jezero mrtvých?“ zeptal se Strybjorn trhaně. Ragnar si uvědomil, že jeho společník blouzní. „Už jsme konečně tam?“

„Ne,“ odvětil Ragnar. „Tohle je jen to smradlavé, Chaosem pošpiněné jezero, do kterého Sven spadl, když jsme šli sem.“ Ragnar se pokusil usmát, ale vzmohl se jen na vyčerpaný škleb.

„To jsi ty, Hromová pěst. Takže jsem tě zabil a ty jsi zabil mě a společně jsme vstoupili do pekla.“

Ragnar se zachvěl. Na chvíli mu to přišlo docela pravděpodobné. Hlavou se mu honily nejrůznější představy. Třeba má Strybjorn pravdu. Třeba jejich těla leží v ruinách jeho vesnice. Třeba byl jeho odchod do Russviku a celý proces proměny ve Vlka jen halucinace, poslední sen vyvolaný ve smrtelné agónii umírajícím mozkiem, když se propadal do náručí smrti. Třeba jsou opravdu mrtví. Vzájemně se zabili a společně vstoupili do pekla.

Ragnar se snažil udržet si zdravý rozum. Zhluboka dýchal shnilý vzduch. Cítil pach stojaté vody, plísně a hub. Viděl stopy zaschlé krve v místech, kde prve leželi mrtví noční slídiči. Někdo je odtáhl, nejspíše aby je snědl. Cítil na prstech chladivé keramitové rukavice a pažbu pistole v levé ruce. Pozoroval okolí smysly ostřejšími, než má kterýkoliv obyčejný smrtelník.

Ne, řekl sám sobě, nejsem mrtev. Ani Strybjorn. Alespoň zatím ne. Jsme Hvězdní vlci, povolání Russem, a nevzdáme se.

Vytáhl další ampulku sedativa a přitiskl ji k Strybjornovu ventilku. Látka se se zasyčením vlila do Strybjornova těla. Strybjorn hlasitě zaklel, potřásl hlavou, rozhlédl se a jeho vpadlé oči se naplnily bolestí, ale už v nich nebyl plamen horečky.

„Pojďme dál,“ řekl. Ragnar přikývl na souhlas. V dálce uslyšel pronásledovatele.

„Co to bylo?“ zeptal se Strybjorn. Ragnar byl překvapený, že Smrtihlav vůbec něco slyšel. Za poslední hodinu mu stoupla horečka, stěží byl schopen stát na nohou.

„Nic zvláštního,“ odsekl Ragnar. Lhal. Byl to zvuk kovových bot dusajících v chodbě za nimi. Zvuk se tvrdě odrážel od skály. Bylo těžké odhadnout vzdálenost, která je od zdroje hluku dělila, ale Ragnar nevěřil, že je to daleko.

Kdokoliv je pronásledoval, byl si jist sám sebou. Nenamáhal se skrývat. Spěchal.

Ragnar zaklel. Uvědomil si, že jsou v dlouhé síni, kde zkoumal starobylé nosníky. Zdálo se, že od té chvíle uběhly dny, týdny. Pokud si Ragnar pamatoval, povrch už nebyl daleko. Skoro to dokázali. Skoro. Utěšoval se myšlenkou, že se Svenovi a ostatním podařilo uniknout. Nenašel cestou žádné známky toho, že by je něco zastavilo. Ragnar předpokládal, že už jsou na povrchu. Možná už dosáhli i místa bez rušení a přivolali pomoc. Dlouhý výstup z temného srdce hory jim musel zabrat daleko méně času než jemu. Nenesli raněného Strybjorna.

„Pojďme,“ řekl Ragnar. „Už jsme blízko.“

Strybjorn kývl a vrávoravě vykročil vpřed.

Byli skoro na konci chodby, když Ragnar přímo za sebou zaslechl známý melodický, leč zlověstný hlas.

„Kampak jdete, štěňátka? Otočte se, prosím. Chci si vás prohlédnout a nerad někoho stílím zezadu.“

Ragnar ten hlas znal. Patřil vojákovi Chaosu, který se vysmíval seržantu Hengistovi. Pomalu se otočil. Nechal Strybjorna klesnout na podlahu a chopil se rotomeče.

Málem couvl, když na svého nepřítele pohlédl. Napůl čekal celou jednotku děsivých vojáků Chaosu a hordu nočních slidičů. Před ním však stál jen jediný člověk.

„Madok," odplivl si. Všiml si, že některé z reliéfu na válečnickově zbroji září, bezpochyby nabitě zhoubnou energií. Chloupky na zátylku se mu zjezily. O co jde? Působilo tu nějaké prokleté kouzlo?

„Pamatuješ si mě. To mě těší. A také mi to prospěje. Až tvoje duše vstoupí do pekel, můžeš každému říct, kdo tě zabil." Slova se syčivě nesla odporně vlhkým vzduchem jeskyně.

„Ještě jsem nezemřel."

„Věř mi, je to jen otázka času, než to změníš."

„Kde jsou tvoji spolubojovníci? Mrtví?"

„Ne, honí těch několik málo, co přežili z tvé skupinky. Zbabělci, utekli z bojiště."

„Tomu nevěřím." Ragnar cítil, jak se bestie v něm začíná probouzet a vrčí nevolí nad urážkou.

„Věříš, nevěříš, na tom nesejde." Ragnar by přísahal, že znovu slyší v hlasu přívržence Chaosu znuděnost.

„Tak proč mi to říkáš, parchante?"

Obrněný čaroděj si povzdychl, jakoby v údivu nad nevědomostí malého mláděte. „Protože už je to tak dlouho, co jsem se naposledy vysmíval někomu z tvého druhu tak zblízka. A hodlám si to vychutnat. Je to sice jen malá pomsta za spálení Prospera, ale poslední dny si užívám, kde mohu."

„Takže ty jsi jeden z Tisíce synů."

Ragnar věděl, že Madok je jeden z nejstarších a nejzavilejších protivníků kapituly, dábelkých mágů a stejně tak obávaných válečníků. Hvězdní vlci vyčistili jejich domov na planetě Prospero jako odvetu za Horovo povstání před tisíci lety. Vojsko zrádců jim to nikdy neodpustilo. Od té doby Fenris několikrát napadli s úmyslem pomstít se. Ragnar přemýšlel, jestli Madokova přítomnost věští další nájezd. Samozřejmě, pomyslel si. Proto je tak důležité, aby někdo kapitolu varoval. Ragnar si v duchu hrál naději, že se Svenovi podařilo uniknout a že už brzy přijde pomoc.

„Výborně. Takže ti idioti na Tesáku pořád ještě vyučují některé zkreslené kousky pradávné pravdy."

„Řekli mi o zrádcích, jako jsi ty, dost na to, abych poznal zmutovaného a nenapravitelného nepřítele lidstva, když nějakého potkám."

K Ragnarovu překvapení se Madok rozesmál. Jeho posměšný hlas nabral mentorský tón. „Nic ti neřekli. My jsme kapitolu nenapadli. To vy jste zrádně zničili náš domov."

„Poté, co jste se zpronevěřili přísaze a povinností k lidu a císaři."

Madok potřásl hlavou. „Taková jistota. A tak málo vědomostí. Neporušili jsme přísahu císaři. To on nás zradil. Poslal na nás své Vlky prostě proto, že se mu nelíbila cesta, kterou náš primarcha, ctihodný Magnus, nalezl: cesta k vědění a bezmeznému zlu."

„Spíš bezmeznému zlu."

Madok lítostivě kývl hlavou.

„Vážně je pravda, že se zbedněnci se může hádat jen hlupák. A nikdo nemá mysl uzavřenější a barbarštější než Vlci z kapituly. Nevím, proč mrhám čas snahou o tvé osvětlení."

Ragnar se tomu také divil. Čekal snad přívrženec Chaosu na něco? Možná doufal, že jeho společníci už brzy dorazí a pomohou mu Ragnarovi zajmout. Ale v té chvíli na tom Ragnarovi nezáleželo. Každý okamžik, po který zdržel Madoka, poskytoval Svenovi čas k doručení zprávy bratřím v Tesáku.

„Možná jsme barbarští, ale držíme slovo," zavrčel Ragnar.

„Jsi opravdu vytrvalý ve své bláhovosti."

Ragnar přemýšlel, co tím Madok myslí. Najednou si začal uvědomovat přítomnost magie zastírající jeho smysly, něčeho, co ho nutilo Madoka poslouchat. Je to snad nějaké lstivé kouzlo, které ho má svést ke kacírství?

Měl by jednat, ale něco ho od toho zrazovalo. Jeho mysl jako by byla opletená sítí. Nesvítily Madokovy drahokamy najednou zářivěji? Měly s tím něco společného? Potřásl hlavou, aby si urovnal myšlenky, a zeptal se čaroděje: „Jak jste se sem dostali?"

„Přišli jsme jako odpověď na modlitby těch, kteří uctívají velkého Přeměňovače. Dorazili jsme pod pláštěm meteorického roje, který tví dětinští bratříci přišli zkoumat."

Přišli jsme na pomoc těm, kteří nás uctívají. Chrám dole byl vysvěcen jedním z mých bratří, který zde

zůstal po posledním útoku na Tesák. Vedl zdejší mutanty po pravé stezce, z temnoty ke svobodě."

Ragnar přikývl. Poslední dílek skládačky zapadl na místo. Přinutil se pohnout paží, bojoval s kouzlem, které na něho Madok zřejmě seslal. Pomalu, jako by tlačil proti ohromné váze, pozvedl pistoli, dokud téměř nemířila na uctíváče Chaosu. Jako by tím prolomil kouzlo, drahokamy na Madokově zbroji pohasly.

„Máš silnější vůli, než bych čekal, štěně," řekl Madok hlasem třesoucím se posměchem a nenávistí. „Řekl bych, že tě teď budu muset zabít. Škoda. Daleko raději bych tě měl na Tzeentchově oltáři, kde bych daroval velkému Přeměňovači tvoji duši. Nu což, nemůžu mít všechno."

Okem stěží zachytitelným pohybem pozvedl Madok zbraň a vystřelil. Ragnarovy zpomalené reflexy se mu nemohly rovnat. Dříve než stačil zareagovat, jediný výstřel mu vyrazil pistoli z ruky. Byla to ohromující ukázka přesnosti. Ragnar poznal, že má jedinou šanci, pozvedl rotomeč a vyrazil kupředu. Hlaveň Madokovy pistole se pohnula. Její ústí se podobalo jeskyni. Ragnar postřehl, že hlavěň má tvar hlavy démona, jehož ústa plivou kulky. Věděl, že zemře. Na tuhle vzdálenost nemohl válečník jako Madok minout.

Uskočil, jakmile zaslechl výstřel. Pak si uvědomil, že ho kupodivu nic nezasáhlo. Místo toho spatřil v brnění přívržence Chaosu zející díru. Čaroděj zavrával. Samozřejmě, zašklebil se Ragnar. Strybjorn má stále ještě svou pistoli. Musel se probrat a vystřelit. Madok potácivě ustoupil, pak získal ztracenou rovnováhu a okamžitě vystřelil. Výkřik bolesti a skřípění pancíře Ragnarovi prozradilo, že střela Strybjorna zasáhla.

Přesto mu dal Smrtihlav šanci a Ragnar jí hodlal využít.

Jak běžel, opadly z něho poslední zbytky magicky vyvolané letargie. Zase se cítil sám sebou; byl Hvězdný vlk v záchvatu bojového šílenství. S uširvoucím válečným vytím se širokým obloukem rozmáchl rotomečem v úmyslu rozetnout kacířovo tělo ve dvě. Madok se otáčel a pokoušel se zamířit. Málem to stihl, ale zároveň se dostal přímo do cesty Ragnarově čepeli.

Kov zaskřípal o kov. Zastršely jiskry, jak se Ragnarova čepel čistě zařízla do Madokovy pistole. Madok ji však stihl pustit a uhnout stranou. Natáhl ruku a do ní mu z pochvy na boku vskočil meč s černou čepelí. Runy po celé její délce rudě zářily magickou energií. Ragnarovi nemusel nikdo říkat, že její dotyk bude smrtelný. Oběma rukama uchopil rotomeč a znovu ťal. Madok pozdvihl svoji zbraň k obraně. Čepel zařinčela o čepel, jako když kladivo narazí do kovadliny.

Madok Ragnarův výpad odrazil. Vlk uskočil a znovu na vojáka Chaosu zaútočil. Madok úder opět lehce vykryl. Obezřetně kolem sebe kroužili, zbraně připravené k ráně. Madokův meč hluboce, děsivě sténal. Ragnarovi se zjezily chloupky na zátylku. Cítil, že zbraň je nějakým způsobem živá.

„Nemýlíš se," zavrčel Madok. Odhadl Ragnarovy myšlenky. „Démon z mé zbraně pozře tvou duši a vypije tvou krev. Slyšíš, jak žízní?"

„Napřed mě bude muset zasáhnout," odsekl Ragnar. Divoce, hrdelně zavrčel a vyrazil proti Madokovi. Válečník Chaosu se sehnul a rychlostí blesku úder odplatil.

„Nemyslím, že to bude problém," smál se, zatímco Ragnara zasypával deštěm ran. Ragnar se jim zoufale vyhýbal.

Bránil se, ustupoval, stěží stačil údery vykrývat. Rychlost a moc přívržence Chaosu byla neuvěřitelná. Ragnar věděl, jakou silou vládne, ale v porovnání s Madokem byl slabý jako dítě.

A jak by ne, pomyslel si Ragnar, když se mu podařilo odrazit další ránu. Její úder mu však znecitlivěl paži. V porovnání s tímto vojákem Chaosu jsem stěží víc než dítě. Madok měl tisícileté zkušenosti a veškerou moc, kterou mu síly Chaosu mohly poskytnout. Boj s takovým válečníkem nebyl jen šílenství, bylo to holé bláznovství. Někoho tak mocného nemohl nikdy porazit. Ragnar cítil, že by se stejně dobře mohl vzdát. Konec nebude tak bolestný.

Znovu si však uvědomil, že tyto myšlenky přicházejí zvenčí, že se ho znovu pokouší zmocnit nějaká magická síla. Očaroval ho kvílivý žalozpěv Madokova runového meče. Jeho účinek byl jemný, ale podlamoval Ragnarovo odhodlání. Pekelný jekot podkopával jeho odvahu a vysával mu sílu z paží a mysli. Ragnar se znovu vzepřel a vymanil se z kouzla. Zablokoval Madokův úder a sám zaútočil. Madok začal krok za krokem ustupovat. Ragnar znovu získal všechny prostor, který ztratil, když se bránil smrti jeho ran.

Cítil, že válečník Chaosu má s jeho neočekávaným odporem potíže. Ragnarovy rty se semknuly do vlčího šklebu. Znovu se rozpřáhl a udeřil. Jeho úder prošel Madokovým krytem a čistě odsekl jednu démonickou hlavu z jeho pancíře. Ragnar si na okamžik myslel, že zasáhl maso, ale pak spatřil, jak z rány vytéká nějaký kapalný kov rudé barvy. Bublal jako láva a odpařoval se ve stříbrných oblacích jedu. Ragnar rychle uskočil. Podvědomě věděl, že nadechnutí se odporně páchnoucího plynu by znamenalo smrt. Předpokládal, že na oblak, který Madoka obklopoval, by nestačily ani jeho nadlidské schopnosti neutralizace jedů.

„Dobrý zásah,“ zasmál se Madok cynicky. Pak neočekávaně vykopl kolenem a zasáhl Ragnara do třísel. Ragnar cítil, jak kus pancíře povolil a promáčkł se pod Madokovým mocným úderem. Jeho síla Ragnara odhodila. Dopadl po hlavě na zem vedle Strybjornova těla.

Ragnar využil setrvačnosti letu, překulil se na nohy a vyskočil. Z třísel mu vystřelila krutá bolest. Stěží se udržel na nohou a rychle potřásl hlavou, aby přinutil své smysly k činnosti. Zatímco se snažil vzpamatovat, Madok bleskově překonal vzdálenost, která je dělila Kvílivý runový meč držel napřažený vzhůru, připravený ke konečnému úderu.

Ragnarovu mysl znovu zalila zatemňující slabost. Věděl, že už nemá sílu, aby smrtící úder odvrátil. Jeho život končil. Nezmohl se už na odpor, jen válečníka Chaosu bezmocně pozoroval. Zářivé runy a kvílivá píseň smrti ho okouzlovaly. Věděl, že za okamžik pocítí, jak se mu čepel mrazivě zakousne do těla, a pokud kacír nelhal, jeho duši z ještě živého těla pozře démon meče.

Madok se rozkročil nad Strybjornovým tělem. V té chvíli Strybjornovy oči ožily. Namáhavě vydechl zvedl nezraněnou paži a posledním zbytkem sil sevřel Madokovo koleno. Madok zavrával. Z té strany útok neočekával. Ztratil rovnováhu a padal k zemi. Ragnar instinktivně zvedl rotomeč, aby se před padajícím válečníkem chránil. Ozvalo se skřípění kovu o kov. Kolem zasršely jiskry. Vlkova čepel se zařizla do pekelné zbroje. Jen taktak se stihl odkutálet před oblakem dýmu, který se z rány vyvalil. Madok dopadl na zem a vlastní vahou si vrážel vířící rotomeč hlouběji a hlouběji do těla. Rotující zuby prošly skrz a vynořily se z jeho zad. Ke stropu se vyvalil hustý dým a zvolna se rozptyloval. Ragnarovy uši zaplavilo zoufalé kvílení.

Madokova helma se oddělila od prsního plátu a odkutálela se. Ragnar viděl, že zbroj je prázdná, jako by v ní nikdo nebyl. Možná to tak doopravdy bylo, pomyslel si. Možná že fyzické tělo zmizelo už před dávnými věky a ve zbroji přebýval jen nějaký nečistý zbytek, hanebné jádro Madokovy padlé duše.

Ragnar se pomalu zvedl a zprudka oddechoval. Jeho tělo zachvátila bolest. Necítil žádný pocit vítězství, ačkoliv věděl, že by měl. Spolu se Strybjornem přemohli jednoho z nejmocnějších nepřátel, se kterými se Hvězdný vlk může potkat. Zvítězili proti veškeré pravděpodobnosti. Ano, pomyslel si Ragnar, vděčíme za to spíše štěstí než svým schopnostem. Štěstí a Madokově přílišné sebedůvěře. Za současných okolností byl Ragnar ochoten přijmout jakékoliv vítězství, ať zasloužené nebo ne. Bylo to to nejlepší, v co mohl doufat.

Rychle se sehnul a vytáhl svou zbraň zpod zbytků svého nepřítele. Sebral Strybjornovu pistoli a strčil si ji do pouzdra. Pak zvedl Smrtihlavovo tělo a hodil si ho přes ramena. Shrbený pod jeho vahou se pomalu vydal směrem k povrchu. Jeho poničená zbroj vrzala a skřípala. Rozhodl se, že po návratu výrobci svého brnění poděkuje. Při první opravdové misi mu sloužilo dobře.

Ragnar se pod těžkou vahou Strybjornova těla zašklebil. Třikrát za dnešní den ti dlužím život, Strybjorne, pomyslel si. A svůj dluh splatím, i kdybych měl zemřít.

To však mohu udělat, jen když se oba dostaneme odtud živi, uvědomil si vzápětí. Jeho tvář dostala odhodlaný výraz. Ragnar znovu vykročil k povrchu. Doufal, že už není daleko.

Ragnarův obličej ovanul chladivý noční vzduch. Vyšel z jeskyně. Ucítil chemický puch jakoby od ropy nebo nafty. Jeho bolestí zmučené mysl chvíli trvalo, než pochopil, že je zase venku. Pak si všiml, že celé okolí vstupu do jeskyně je očištěno od listí. A v dalším okamžiku si uvědomil, že hledí do ústí padesáti na něho mířících hlavních. Chřípí se mu rozšířilo. Ucítil své bratry. Spousty bratří..

„To jsem já, Ragnar,“ řekl, aby je ujistil, že není nepřítel.

Předpokládal, že ho poznali, ale za těchto okolností si nemohl dovolit žádnou neopatrnost. Bylo by hloupé teď zemřít - přežít strastiplnou pouť peklem hory a pak být zastřelen vlastními lidmi.

Ozářily ho reflektory. Ragnarovy zorničky se reflexivně stáhly, ale i tak ho ostré světlo na okamžik oslepilo. Vzápětí v hlavě ucítil přítomnost cizích myslí zkoumajících jeho myšlenky. Věděl, že to jsou tři starci, kteří na něho čekali za Morkaiovou bránou. Tentokrát jim Ragnar svoji mysl otevřel dokořán, chtěl předejít jakémukoliv nedorozumění. Nehmotné prsty probíraly jeho myšlenky. Ragnar vycítil, že ho poznali.

„Je to bratr Ragnar a bratr Strybjorn," ozval se nějaký hlas. „A chvála Russovi, nejsou poskvnění Chaosem."

„Pojď blíž, chlapče, a přenech bratra Strybjorna péči kněží," ozval se hlas ze tmy. Ragnar jej poznal. Byl to Ranek. Záře reflektorů se ztlumila a Ragnar nad sebou spatřil několik bitevníků. Kapitula zřejmě dostala varování a okamžitě reagovala. Ragnar podle toho usoudil, že hrozba z podzemí hor musí být skutečně vážná.

Z posledních zbytků sil Ragnar vykročil ke svým Vlčím bratrům. Snažil sejít zpřímá i přes bolest a tíhu Strybjornova těla. Někteří se mu rozběhli naproti a Strybjorna převzali. Ragnar si všiml, že mají lékařské odznaky. Jeden z nich se mu podíval do očí a pokynul mu, aby ho následoval. Sešli dolů ze svahu, kde stála polní nemocnice. Ranhojiči tam už ke Strybjornovi připojili svá podivná zařízení a započali se svými zvláštními a tajemnými rituály. Jeden z nich Ragnarovi rovněž připojil nějaký přístroj.

„Jak je na tom Strybjorn?" zeptal se Ragnar. „Přežije? Zachránil mi život, víš?" Jeho slova zněla hloupě, ale ranhojič se jen usmál.

„A ty jsi nejspíš zachránil život jemu. Přinesl jsi ho na poslední chvíli. Ted' bud' zticha. Musím tě prohlédnout."

Byl to rozkaz, i když byl vyřčen jemně. Ragnar poslechl. Ozvalo se zasyčení, jak byly chemikálie vstříknuty do příslušných míst. Pak se s lupnutím otevřel Ragnarův prsní plát. Najednou se cítil uvolněně. Potrásl hlavou, aby zaostřil zrak, a všiml si, že ve dveřích stanu stojí Sven.

„Takže jsi to dokázal, bratře," řekl Sven. „Jsem rád."

„A zdá se, že ty jsi to také zvládl a doručil jsi zprávu."

„Jo, ale kolik času nám to zabralo! Myslel jsem, že z pásma rušení nikdy nevyjdeme. Museli jsme urazit pěkný kus cesty, než jsem se dokázal spojit s Tesákem."

„A co bylo pak?"

„Pak se otevřely všechny brány pekla. Asi pět minut poté, co jsem odeslal hlášení, jsem na obloze zahlédl první stopy Hromových jestřábů. Slétli k zemi a začali les ostřelovat zápalnými raketami. Za další minutu bylo okolí vstupu do jeskyně čisté na tisíc kroků. Jakmile plameny pohasly, Hromové jestřáby přistály a z nich se vyhnuli snad všichni Vlci z Tesáku. Jsou tu do posledního. Ranek, knihovníci, Železní kněží. Přivezli obrovský stroj - říkají mu Bjorn Drtící pěst. Tvrdí, že je to jeden z Pradávných, kteří válčili po boku Russe. Jsou tu taky všichni bratři z meditačních místností. Hromada podpůrného vybavení. Zdá se, že jsme objevili vosí hnízdo a že se rozhodli je jednou provždy zničit.

Vrátili jsme se s Nilsem a Larsem z místa, odkud jsme poslali zprávu. Napadlo mě, že bych za tebou mohl zaskočit, než se vrátím zpátky dolů."

„Jdeš dolů pod horu?"

„Zkus mě zastavit! První jednotky už vyrazily. Pokládají spojovací kabely a zkoumají terén. Zjišťují, jestli to není past a jestli nám nepadne strop na hlavu, až tam všichni vlezeme. Hromové jestřáby pátrají po dalších vchodech. Jakmile dostaneme zelenou, jdeme dolů a vyčistíme to tam."

„Jednoho jsme zabili," řekl Ragnar. „Strybjorn a já. Zabili jsme vůdce, Madoka."

„Už jsem to slyšel od knihovníků. Celá kapitula nemluví o ničem jiném. Krvavý spár už dlouho nezvítězil nad plně ozbrojeným šampiónem Chaosu, jako byl Madok. Řekl bych, že je to velký čin."

„Měli jsme štěstí."

„Kdybys si měl vybrat mezi šťastným vůdcem a moudrým vůdcem, vybral bych si šťastného," zasmál se Sven. „Ale rozhodně to tady neroztrubuj, nebo všechno pokaziš. Je to poprvé, co se k nám každý chová tak, jako by jim na nás záleželo."

„To není pravda. Vždycky jim na nás záleželo. Proto k nám byli tak tvrdí."

„Jasně. Až se zotavíš, připoj se k nám. Nils pro nás našel něco k snědku."

„To mě vůbec nepřekvapuje," řekl Ragnar a zasmál se. Zlepšila se mu nálada. Prošel křtem bitvy se ctí.

Věděl, že Vlci to hnízdo zmijí brzy vyčistí a pomstí své padlé bratry. A Ragnar se těšil na svoji krvavou roli, kterou bude v nastávající pomstě hrát.

EPILOG

„Bratře Ragnare," ozval se studený, čistý a rozkazovačný hlas. „Bratře Ragnare, vstávej."

Ragnar otevřel oči. Okamžitě si uvědomil všechno kolem sebe: chladivou mátovou vůni lékařského kadidla, studený mramorový lékařský oltář, na kterém ležel, dech srážející se ve vzduchu do obláček páry. Podíval se vzhůru a spatřil smějící se vrásčité, zjizvený obličej. Dva odhalené tesáky mu prozradily, že je to jeden z jeho Vlčích bratrů. Bolest v hrudi mu sdělovala, že je mezi živými.

„Nemůžu být v pekle, bratře Sigarde. Jsi příliš škaredý, než aby ti dovolili projít jeho branami."

„A ty jsi příliš sprostý, než abys zemřel, bratře Ragnare. Ačkoliv, abych řekl pravdu, bylo to jen o vlasek. V jednu chvíli přestala bít obě srdce a tvůj duch se volně toulal mimo tělo. Mysleli jsme, že jsme tě nadobro ztratili, ale něco tě přivedlo zpět. Nevím co."

„Mám ještě mezi živými nějaké účty, bratře. Jsou nepřátelé, které musím zabít, a bitvy, které musím vyhrát. Nejsem ještě připraven zemřít. Jak se vyvíjí válka?"

„Dobře. Vyčistili jsme místo pro výsadek a císařské síly jej zabezpečily. Začali jsme dobře, ale bitva ještě neskončila. Tihle kacíři mají tuhý kořínek, a navíc se říká, že je posílily síly Chaosu. Skutečně to vypadá, že se znovu objevilo Tisíc synů. Doslechl jsem se, že zahlédli Madoka v čele jejich oddílů."

„A to je můj nevyřízený účet, bratře. Podvkráte jsem si myslel, že jsem ho zabil. V čísle tři je kouzlo."

„Přeji ti při tvém poslání zdar, bratře. A zdá se, že tvé přání se brzy splní, protože nepřítel chystá silný protiútok."

„Jak dlouho se zde zdržím?" zeptal se Ragnar.

„Několik dní, bratře."

„To je příliš dlouho," řekl Ragnar. Ignoroval bolest a zvedl se z oltáře. Podpůrné systémy se automaticky odpojily. „Kapitula bude v nadcházející bitvě potřebovat každého muže."

„Jak si přeješ, bratře Ragnare," řekl Sigard.

Ragnar kývl a pomalu zamířil ke dveřím. Zvenčí, zaslechl, jak ho vítá ryk bitevní vřavy.

O AUTOROVÍ

William King se narodil v Stranraeru ve Skotsku v roce 1959. Jeho krátké příběhy se objevily v The Year 's Best SF, Zenith, White Dwarf. Interzone. Také je autorem sedmi románů o Gotrekovi a Felixovi - Zabíječ trolů, Zabíječ skavenů, Zabíječ démonů, Zabíječ draků, Zabíječ bestií, Zabíječ upírů, Zabíječ obrů - čtyř knih o dobrodružstvích válečníka Hvězdné pěchoty Ragnara - Hvězdný vlk, Ragnarův spár, Šedý lovec a Válečný břit a rovněž románu ze světa Warhammeru 40 000 Farseer. Hodně cestoval po Evropě a Asii, ale v současné době žije v Praze.

William King
HVĚZDNÝ VLK

Z anglického originálu Star wolf,
který vydal v Black Library
Games Workshop Ltd.,
přeložila Petr Velan.
Ilustrace na obálce Wayne England,

grafickou úpravu obálky provedlo 2D Studio.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčů 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2002 jako svou 120. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.

Cena: 199 Kč

ISBN 80 - 7332 - 009 - 6